

Giới thiệu Nữ Hán Tử Xuyên Qua Làm Ác Bá

Đình Gia Hòa xuyên đến cổ đại, không ngờ còn là thế giới nữ tôn. Bản thân từ một cô gái nông thôn trở thành bà cô ế bị cả nhà họ Đình đồ tể bỏ bê xem thường.

Đình Gia Hòa: Lý nào là vậy.

Rõ ràng gia cảnh nhà họ Đình không tệ, bà cô Đình còn làm việc như trâu chó quanh năm, thế mà lại không được ăn một bữa no, hai muối muối có thể đọc sách cưới phu, bà cô Đình đang sống sờ sờ lại bị đối chết...

Đình Gia Hòa: Bà cô đây cảm thấy không thể chịu được nữa

Trúng gà cho nữ nhi học giỏi của ông bà ăn, còn ta một miếng lòng trắng cũng không có!!!

Đình Gia Hòa: Rất tốt, ta tự giết gà ăn.

Lương thực giấu đi không cho ta lấy?

Đình Gia Hòa: Không sao, không sao, cửa gỗ thôi mà, một búa phang xuống là mở được ngay.

Muốn tố cáo ta ngộ nghịch bất hiếu?

Đình Gia Hòa: Cứ tự nhiên, bất quá ta ngứa tay muốn xông vào huyện nha chém người, để huyện thái gia bắt hết cả nhà nghịch tặc chúng ta vô tù ở chung cho vui.

Cả nhà cực phẩm bị Đình Gia Hòa thu thập đến để bảo, thành công đội lên đầu danh hiệu 'Ác Bá' sáng chói.

*Trong tiếng Hán, “hán tử” chỉ bậc nam nhi. “Nữ hán tử” thực ra chính là những cô gái giống với con trai, tính cách độc lập, hành động quyết đoán. Những việc mà thông thường chỉ có đàn ông mới làm, họ cũng dám làm. Trong công việc, họ cũng phấn đấu giống như đàn ông, thậm chí còn nỗ lực hơn đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Tử Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Huyện Hà Thành ở phương Nam, do đất đai phì nhiêu, khí hậu ôn hòa nên đời sống ở đây rất tốt. Nhờ con sông Ngư Hà chảy qua, việc vận chuyển buôn bán càng thêm náo nhiệt. Vì vị trí thuận lợi về mọi mặt, các huyện thành láng giềng đến các thôn dân quanh vùng đều có cuộc sống cơm no áo ấm.

Huyện Thành phía Tây có một cái thôn nhỏ gọi là Hà Tây thôn.

Hôm nay, ở nhà phú hộ Hà Tây thôn - Đình gia có hỷ, nữ nhi thứ ba Đình Thành Tài cưới phu lang, trong thôn vì vậy mà càng thêm náo nhiệt.

Đình gia này sở hữu mười lăm mẫu ruộng nước tốt nhất, mười mẫu ruộng dâu nuôi tằm tốt nhất, cộng thêm mười mẫu ruộng cạn, Đình bà còn có tay nghề mổ heo, cuộc sống hàng ngày đương nhiên rất tốt.

Phải biết rằng, huyện Hà Thành cũng không phải địa phương hoang vắng, nơi này đất chật người đông, đất đai màu mỡ phì nhiêu, lại có con sông chạy thẳng ra biển, nạn hạn, lũ lụt đều không có, chỉ cần chăm chỉ lao động, nông sản thu hoạch tất nhiên không ít. Người bình thường có bảy tám mẫu ruộng nước, thêm vài mẫu ruộng cạn là đã có thể sống tốt.

Đình nữ tam ở huyện thành đọc sách, tuy rằng còn chưa đậu đồng sinh*, nhưng vì biết được mặt chữ nên hai năm trước đã tìm được công việc không tồi. Mỗi ngày đi ra bến tàu ở huyện thành làm việc, ngồi ở trong lán cạnh bến ghi chép nười này vác mấy bao gạo, người kia vác mấy bao vải, tiền công lại gấp ba mấy người khuân vác.

*Đồng sinh: Thi Viện là cấp thi đầu tiên trong khoa cử, được tổ chức ở địa phương và được phân làm ba giai đoạn: thi Huyện, thi Phủ và thi Viện.

Người dự thi không phân biệt tuổi tác, mọi người đều được dự thi và đều được gọi là đồng sinh có nghĩa là học trò bé.

Thí sinh trúng cách ở kỳ thi Viện được gọi là Tú tài, người đỗ đầu gọi là Viện án thủ, Tú tài là học vị nhỏ nhất trong khoa cử Trung Quốc. Người đỗ Tú tài mới được vào học ở trường huyện và khi đó họ mới được gọi là sinh viên huyện học, hoặc nếu được học ở trường phủ thì được gọi là sinh viên phủ học.

Do làm việc ở bến tàu, Đinh nữ tam quen biết khá nhiều người, vài lần ra mặt giúp đỡ mấy nữ tử trong thôn xin được công việc làm khuôn vác, cho nên ở trong thôn cũng rất có uy tín.

Hôm nay Đinh nữ tam mặc bộ hồng y mới toanh, trước ngực đeo hoa đỏ rực, bộ dáng tự tin hăng hái, nghênh đón đám rước tân lang Văn An - nữ tử của Văn tú tài ở thôn bên cạnh.

Văn An vừa là nữ tử của Văn tú tài, lớn lên còn rất xinh đẹp, Đinh nữ tam có thể cưới được y, thật khiến đàn bà nữ tử trong thôn hâm mộ không thôi, người này tới người kia sôi nổi tiến lên chúc mừng. Thấy vậy, trên mặt Đinh nữ tam càng tăng thêm vài phẩm vui mừng đắc ý.

Hôn sự được tổ chức vô cùng náo nhiệt, so với cả thôn đã được coi là rất có thể diện.

Trước đó một ngày, Đinh bà còn giết hai đầu heo, lại mua rất nhiều cá, mỗi bàn đều có một đĩa thịt heo, một bát canh heo, một tô huyết heo, một đĩa móng heo và đuôi heo, đặc biệt là món cá hấp rất ít khi được đãi trong hỷ tiệc, ngoài ra còn có thêm rất nhiều rau dưa tráng miệng, đặt tràn đầy cả một bàn.

Bằng hữu, thân thích cộng thêm người trong thôn đến hỗ trợ, tổng cộng là ba mươi bàn, giữa trưa ăn một trận, tối ăn một trận, một ngày đều ồn ào náo nhiệt.

Một thân thích của Đinh gia vừa giúp đỡ đón tân lang, bà ta bỏ lá trà vào bát rồi dùng gáo hồ lô múc một muống nước nóng từ nồi sắt đổ vào, bàn tay chai sạn cầm bát trà, bà ta đưa mắt Đinh bà đang vui vẻ đứng bên cạnh:

“Đinh thẩm, Đinh nữ đại đâu? Muội muội thành thân vậy mà không thấy nàng ra phụ.”

Người nông thôn thành thân sớm, chưa tới ba mươi đã lên chức tổ mẫu tổ phụ, bốn mươi năm mươi là đã thấy già rồi, sống đến sáu bảy mươi liền coi như trường thọ. Vậy mà Đinh bà đã gần năm mươi lại phi thường cao to cường tráng.

Nghe có người hỏi đến đại nữ nhi, hàng mày rậm của Đinh bà liền cau lại, đại nữ nhi làm việc từ nhỏ đến lớn nên quen tay biết việc, lúc này đáng ra nó phải ở nhà hỗ trợ, như thế nào hôm nay lại không nhìn thấy?

Trong lòng nghi hoặc, Đinh bà bèn đi xuống bếp hỏi lão phu lang nhà mình:

“Lão già, Đinh nữ đại đâu?”

“Mấy hôm trước không phải nó ngã xuống sông sao? Chỉ ướt nước có chút xú mà đã bị sốt, thứ xui xẻo như nó không thể ở trong nhà chính của Đinh gia được, lão phải nhờ người vác nó đưa sang bên chòi đất phía tây thôn dưỡng bệnh. Thật là thứ rắc rối.”

Đinh lão bỏ xuống công việc trên tay, chống hông nói, hai con mắt tràn đầy bất mãn:

“Chỉ là rơi xuống nước thôi, nghỉ ba bốn hôm cũng nên khỏi rồi, lão thấy nó rõ ràng là đang kiếm có lười nhác, chờ qua hôm nay, lão nhất định phải rắn dạy nó ra trò.”

Đinh bà không hay quản việc nhà, lại càng không ưa thích đại nữ nhi này, nghe lão phu lang nói vậy, Đinh bà cũng nhũn mày:

“Hừ, thật đúng là thứ bất hiếu vô tâm.”

Đinh bà hỏi một câu, mắng một câu xong cũng không quản nữa. Tiếp tục ra sức lo thật tốt ngày hôn lễ này.

Mọi người đều tích cực làm việc, ăn uống. Hoàn toàn quên luôn Đinh nữ đại luôn luôn trầm mặc không xuất hiện, cho dù có vài người nhớ đến thì cũng chỉ là muốn sai sử nàng làm việc mà thôi. Không thấy thì chửi bới vài câu khó nghe. Không một ai muốn bỏ công sức đi tìm một nữ tử quái gở như Đinh nữ đại cả.

Phía tây Hà Tây thôn có mấy gian nhà nát, nơi này chỉ có Trương gia nghèo khổ mới sống bên cạnh miếng đất của Đinh gia.

Trên mảnh đất Đinh gia có một chòi đất rách nát được xây dựng từ thời xa xưa, tới thời điểm này đã dột nát tới mức không thể che nổi mưa nắng, sớm đã không ở được. Vậy mà lúc này, lại có một người nằm dài trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Tử Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Đã chết

Đinh Gia Hòa mơ màng mở mắt, chỉ thấy đầu óc choáng váng, ruột non ruột già không ngừng thắt lại, quặn đau từng cơn.

Tình trạng như vậy khiến Đinh Gia Hòa cảm thấy rất không thích hợp. Chớp chớp đôi mắt vài lần, tầm mắt mới thấy sáng một chút, nương theo ánh sáng lọt từ chỗ rách trên nóc nhà, nàng nhìn thoáng qua xung quanh.

Mình không phải đã chết rồi sao? Như thế nào lại có cảm giác vừa lạnh vừa đau?

Cứ cho là mình may mắn sống sót, lúc này cũng nên ở bệnh viện mới đúng, sao có thể nằm ở nơi dơ bẩn như vậy.

Bản năng nhạy bén khiến Đinh Gia Hòa cảm thấy không ổn, nàng chống khuỷu tay muốn ngồi dậy, nhưng thật không ngờ, ngay cả một ngón tay nàng cũng không động được.

Đầu óc dần dần mơ hồ, bụng vẫn cứ quặn đau, Đinh Gia Hòa suýt nữa không thể giữ vững ý chí mà hôn mê bất tỉnh. Đúng lúc này, đầu nàng đột nhiên tê rần, hết như có dòng điện mạnh mẽ xẹt qua, một ít ký ức không thuộc về Đinh Gia Hòa mạnh mẽ tràn vào trong não.

Đó là ký ức của một người khác.

Không ngờ nơi này là cổ đại, hơn nữa còn là thế giới nữ tử vi tôn. Thật giống Nữ nhi quốc, chỉ khác ở chỗ nơi này có nam nhân.

Người này cũng có cái tên giống nàng - Đinh Gia Hòa. Là đại nữ nhi của Đinh gia, người trong thôn đều kêu nàng là Đinh nữ đại. Chỉ vì 'Đinh Gia Hòa' này sinh vào ngày năm tháng năm nên bị cả nhà ghét bỏ. Bởi mọi người trong thôn đồn rằng: Hải tử sinh ngày đó sẽ gây trở ngại mẫu phụ, mà 'Đinh Gia Hòa' xác thật cũng 'gây trở ngại' cho mẫu phụ.

Trước khi Đinh nữ đại sinh một ngày, Đinh bà bị bắt đi binh dịch. Mẫu phụ Đinh bà lúc đó đều không còn, nhà mẫu phụ của Đinh lão lại cách khá xa, Đinh lão bất buộc chỉ có thể ở nhà một mình sinh con, lại là lần đầu sinh nên rất gian nan, đau một ngày một đêm suýt nữa thì chết.

Sinh xong, Đinh lão cũng không có ai quan tâm, đối bụng một ngày, không thể không tự mình bò dậy nấu cơm, tự mình rửa sạch quần áo, đệm chăn ô uế, căn bản không cách nào ở cữ.

Một nam nhân ở nhà một mình, lại có con nhỏ, nghĩ cũng biết có bao nhiêu vất vả, vì thế mà ngay từ đầu Đinh lão đã không thích đại nữ nhi của mình, kiên quyết nhận định đại nữ nhi của mình là Tang Môn Tinh*.

*Ngôi sao mang điềm xui xẻo, chết chóc, tang thương.

Nhiều lần Đinh lão cũng muốn tìm chết đưa nhỏ cho đỡ khổ, nhưng lo sợ Đinh bà đi binh dịch không chừng sẽ chết ở bên ngoài, lúc này nếu không có hải tử, chắc chắn bản thân sẽ bị thẩm bá Đinh gia đuổi ra khỏi nhà rồi cướp hết ruộng đất... nghĩ vậy, Đinh lão mới cắn răng bầm bụng nuôi dưỡng Đinh nữ đại.

Nhưng giới hạn cũng chỉ là nuôi sống mà thôi.

Đinh lão đối với Đinh nữ đại động chút là đánh chửi, bản thân ăn uống no đủ lại chỉ cho nữ nhi ăn một chút cơm thừa canh cặn, đi ra ngoài làm việc thì bỏ Đinh nữ đại ở nhà một mình. Đối với Tang Môn Tinh này, người là phụ thân như lão cũng không muốn chạm dù chỉ một cái.

Đinh bà đi binh dịch năm năm thì về, lúc này Đinh nữ đại đã năm tuổi rồi nhưng vẫn chưa biết nói, có người gọi cũng không biết phản ứng, cả người gầy guộc xấu xí vì suy dinh dưỡng quá nặng.

Đinh bà trở về, cuộc sống hàng ngày của Đinh gia liền tốt lên. Bởi vì ra quân, Đinh bà được phát cho một ít tiền, bà đi mua đất, rồi lại làm nghề giết heo, ngày lễ tết chớ heo nhà mình đi chợ bán. Còn Đinh lão vẫn nuôi tằm dệt vải, không lâu sau Đinh gia đã trở thành phú hộ trong thôn.

Tuy vậy, cuộc sống của Đinh nữ đại cũng không tốt lên dù chỉ một chút.

Đinh bà xưa nay luôn mặc kệ sự tình trong nhà, Đinh lão giáo huấn hải tử không nghe lời bà không hề nhúng tay, hơn nữa đại nữ nhi tuổi đã lớn còn không biết nói chuyện, Đinh bà đương nhiên không yêu thích nàng.

Đinh bà về một năm, Đinh lão liền sinh ra Đinh nữ nhị, hai năm sau, sinh ra Đinh nữ tam, lại qua hai năm, còn sinh ra một Đinh tiểu tử. Ba hải tử này đều được Đinh bà nhìn từ khi sinh ra cho đến lớn, bởi vậy vẫn luôn yêu thương cưng chiều vô cùng.

Đinh lão thì sao?

Thời điểm sinh ba đứa nhỏ này, trong nhà đã rất dư dả, ăn no mặc ấm, thậm chí Đinh bà còn mướn một lão phụ trung niên trong thôn hầu hạ phu lang nhà mình ở cữ... Cuộc sống của Đinh lão ngày ngày trôi qua rất thư thái, cho nên càng thấy yêu thương ba hải tử này hơn.

Cho tới nay, Đinh nữ nhị, Đinh nữ tam, Đinh tiểu tử luôn là bảo bối của Đinh gia, chỉ có Đinh nữ đại là bị cả Đinh gia ghét bỏ.

Tuổi còn nhỏ, ngày nào Đinh nữ đại cũng phải vừa trông mọii mọii, đệ đệ, vừa phải xuống ruộng làm việc. Đã vậy mà Đinh lão còn không cho nàng ăn no, trong nhà ăn trứng ăn gà ăn cá, trước nay đều không có phần của Đinh nữ đại.

Có lẽ từ nhỏ bị đánh đập, chửi bới, áp bức, nên Đinh nữ đại càng ngày càng im lặng, không thể nào nói chuyện, chỉ biết vui đầu làm việc. Cũng bởi thế, thời điểm Đinh nữ đại mười sáu mười bảy tuổi, việc đồng áng trong nhà cơ bản toàn là nàng làm.

Đình nữ đại cần mẫn chăm chỉ, làm việc đồng áng lại tốt, Đình gia còn có tiền, tự nhiên có người tới muốn làm mai mối cho nàng, nhưng không ngờ Đình bà và Đình lão có tiền cho Đình nữ nhị, Đình nữ tam đi huyện thành đọc sách, có tiền cho Đình tiểu tử may quần áo mới, lại không cho tiền Đình nữ đại cưới phu lang, cứ dây dưa qua một thời gian, thấm thoát mà đã mười năm.

Hiện giờ Đình nữ đại hai mươi sáu tuổi, là bà cô ế đứng thứ nhất ở Hà Tây thôn, nữ tử tuổi này còn chưa cưới phu lang thì cả đời coi như hết hy vọng có người làm ấm chăn.

Đình nữ đại ngày càng trầm mặc, một năm không nói tới mấy câu, trừ bỏ làm việc chính là ngủ, ai cũng xem như người tàng hình.

Những người khác ở Đình gia lại có cuộc sống quá tốt. Đình nữ nhị năm nay hai mươi ba, ba năm trước đã cưới phu lang, hiện đã có một nữ nhi. Đình nữ tam năm nay mười tám, hôm nay thành thân. Đình tiểu tử mười sáu tuổi, thôn trên xóm dưới có vô số người muốn cầu hôn...

Mà Đình nữ đại, nàng đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Tử Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Cứu mạng

Lễ thành thân của Đình nữ tam cần chuẩn bị không ít thứ, trước đó vài ngày Đình lão vì muốn tiết kiệm khoảng tiền mua cá nên liền sai Đình nữ đại đi bắt cá. Đình nữ đại có thể làm tốt việc đồng áng, cũng học được nghề mổ đầu heo của Đình bà, nhưng với việc bắt cá thì nàng dốt đặc cán mai. Từ nhỏ Đình nữ đại đã không có cơ hội chơi cùng với hải tử khác trong thôn, đương nhiên sẽ không lợi suất bắt cá.

Nhưng nàng lại không dám không nghe lời Đình lão, rốt cục vẫn trầm mặc xuống nước.

Lúc bắt cá, Đình nữ đại bị trượt chân vào chỗ nước sâu, suýt chút nữa đã chết đuối, cuối cùng vẫn là người trong thôn nhìn thấy nên nhanh chóng nhảy xuống cứu nàng lên, sang ngày hôm sau Đình nữ đại liền bị sốt cao.

Đổi thành người khác của Đình gia bị bệnh, nếu không thỉnh đại phu thì cũng có thể nằm trong phòng nghỉ ngơi, được ngủ ngon, được ăn trứng gà, được hầu hạ chu đáo. Nhưng vì là Đình nữ đại phát sốt, Đình lão ngại nàng đen đui, bèn sai Đình nữ nhị dùng xe đẩy người đến chòi đất của Đình gia ở trước kia, vứt vào trong rồi mặc kệ.

Đình nữ đại sốt cao đến nỗi đang hôn mê cũng rên rí ra tiếng, đã bị ném vào một căn chòi khắp nơi gió lùa này cũng liền thôi đi, thế nhưng Đình lão vì vội vàng lo hôn sự cho Đình nữ tam, ngay cả miếng com hay chút nước lạnh cũng quên đưa đến cho Đình nữ đại.

Đình nữ đại chính là bị đói chết.

Trước khi đi bắt cá Đình nữ đại đã chịu đói cả ngày, sau khi bị ném tới đây phải chịu cơn đói dần vất ba ngày, một giọt nước cũng không được uống, một người có thể sống lại bị cả Đình gia hại chết. Tiếp thu ký ức như vậy, Đình Gia Hòa cảm thấy rất nghẹn ứ, cảm giác bị một cục tức nuốt không được, phun không ra, cực kỳ khó chịu.

Đình gia này thực sự làm người căm ghét, một bên đùn đẩy hết việc trong nhà ngoài ruộng cho Đình nữ đại làm, một bên hùng hống hổ hổ cho rằng nàng là Tang Môn Tinh.

Đình nữ đại này thật sự là bị ngược đãi quá mà trở nên nhu nhược vô dụng, một người đã hai mươi sáu tuổi, bị áp bức như vậy cũng không biết phản kháng lại dù chỉ một chút. Phải biết rằng, trong nhà mọi việc đều là Đình nữ đại làm, muốn ăn no bụng, chẳng lẽ còn kiếm không ra? Cho dù không muốn phản kháng cũng thôi đi, mấy ngày nay bị đói tới tàn tạ, bên ngoài có người đi ngang qua còn không chịu kêu cứu, nếu vậy cũng sẽ không đến mức bị đói chết.

Đình Gia Hòa làm người từ trước tới nay đều không bao giờ chịu thiệt, tất nhiên không thể lý giải được tâm lý khác người của Đình nữ đại.

Có điều tức giận xong, về mặt Đình Gia Hòa liền trầm xuống. Bởi vì nàng nghĩ Đình nữ đại phồng chừng không phải không nghĩ phản kháng, mà e rằng là bị ép buộc trong thời gian dài nên tâm lý xảy ra vấn đề.

Đối với bệnh tâm lý Đình Gia Hòa cũng không quá am hiểu, nhưng cẩn thận suy nghĩ thì sẽ phát hiện Đình nữ đại vốn có rất nhiều tật xấu, giống y chang triệu chứng bệnh trầm cảm mà người ta hay nói tới.

Đình Gia Hòa là một nữ hán tử, cho nên chưa từng bị bệnh “trầm cảm”, có điều nàng lại có bà chị hay bị stress, đôi khi rảnh rỗi cũng hay đưa bà đi bác sỹ tâm lý vài lần. Qua đó Đình Gia Hòa mới hiểu biết triệu chứng của vài căn bệnh về tinh thần.

Một năm Đình nữ đại cũng không nói quá ba câu, buồn không hé răng, chết đói cũng không biết kêu cứu mạng, rõ ràng chính là người có vấn đề tâm thần, Đình Gia Hòa đột nhiên nghĩ tới một khả năng.

Chính là Đinh nữ đại...nàng ta căn bản không muốn sống nữa.

Thử nhắm xem, bị người thân nhất áp bức thành như vậy, người bình thường nào còn muốn sống tiếp?

Nghĩ đến đây, Đinh Gia Hòa có chút khó chịu, nhưng với tình trạng hiện nay của cơ thể này, nàng tạm thời không rảnh suy nghĩ tiếp chuyện của Đinh nữ đại, bây giờ Đinh Gia Hòa chỉ muốn sống sót.

Thời điểm khi còn sống ở quê, nàng từng bị rắn độc cắn, đi trồng ruộng gặp trộm còn cầm gộc đánh tay đôi, bị trúng vài nhát dao cũng chưa đi gặp Diêm Vương. Vất vả mới có cơ hội sống lại một lần, Đinh Gia Hòa hoàn toàn không muốn bị chết kiểu thống khổ nhất này...

Trời không phụ lòng người, nàng thỉnh tai nghe được âm thanh nói chuyện bên ngoài, không chút nghĩ ngợi, Đinh Gia Hòa lập tức gào to lên:

“Cứu mạngggg...A...khụ... khụ...”

Cổ họng khát khô kinh khủng, yết hầu bỏng rát như bị xé rách vậy, thân thể này rất lâu không nói chuyện, Đinh Gia Hòa gào hết sức mới phát ra thanh âm như người đang nói chuyện bình thường, đã vậy còn khàn khàn cực kỳ khó nghe, Đinh Gia Hòa cảm thấy rất ba chấm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Soái ca

Thật may là bên ngoài rất nhanh có tiếng bước chân đi lại, âm thanh trầm thấp rất dễ nghe:

“Ai ở bên trong?”

Nghe được tiếng bước chân, Đinh Gia Hòa lập tức thở phào nhẹ nhõm, an an phận phận mà nằm trên mặt đất, không hề giãy dụa.

Căn chòi nát từ lâu đã không có cửa, chỉ có mấy vạt cỏ lau tùy tiện mọc dài chắn phía trước, nhẹ nhàng đẩy ra là có thể đi vào. Không phải chờ lâu, Đinh Gia Hòa đã thấy thấy bộ dáng đối phương.

Không ngờ là một nam tử trẻ tuổi, chỉ hơn hai mươi, dáng người cao lớn, mặc một thân áo vải thô, quần ngắn, màu da sạm, mày rậm, mắt to, rất anh tuấn, ấn đường có một vết sẹo thật sâu càng làm cho hắn thêm chút mùi vị cương dương, đúng chuẩn loại hình soái ca Đinh Gia Hòa thích nhất.

“Có gì cho ta ăn không?”

Vừa nói xong, trước mặt lại một trận quay cuồng, đầu óc choáng, cơ hồ lại muốn xỉu.

Trương Tiểu Ngự nhìn ra tình trạng không tốt của Đinh nữ đại, thoáng lướt qua quần áo nàng đang mặc, đôi mày rậm lập tức nhíu lại, trong giọng nói mang theo vài phần tức giận:

“Ngươi còn mặc quần áo khi rơi xuống nước? Người nhà ngươi...”

Nhìn quần áo đã nhăn nhúm dẫm dẫm của Đinh Gia Hòa và cái chòi rách nát không thể che chắn được cái gì, lại nghĩ Đinh nữ đại trước kia chẳng sợ bị đánh đến máu chảy đầu rơi, cũng chưa rên ra một tiếng đau, hiện tại lại chủ động muốn đồ ăn... Trương Tiểu Ngự nhịn không được thờ dài.

“Ngươi đã mấy ngày chưa được ăn vậy?”

Đinh Gia Hòa nấp máy môi, nhưng âm thanh thoát ra cũng chỉ như muỗi kêu.

Trương Tiểu Ngự nhìn Đinh Gia Hòa một lượt liền bế nàng lên khỏi mặt đất ẩm ướt lạnh lẽo.

Đinh Gia Hòa ngã vào lòng ngực rắn chắc mà chảy nước miếng không thôi. Nhờ có kí ức của nguyên chủ, nàng biết được nam tử này tên là Trương Tiểu Ngự sống ở căn nhà sát bên, vì hoàn cảnh gia đình mà một nam tử như hắn phải làm lụng vất vả. Cũng may trời sinh người này có sức khỏe tốt.

Chỉ có điều Đinh Gia Hòa còn chưa biết bản thân đang ở thế giới đảo ngược, nên không hề hay biết chỉ có nàng, vì sống ở thế giới khác mới thấy được điểm tốt của Trương Tiểu Ngự thôi. Chứ ngay cả hắn còn thấy bản thân xấu xí không chịu nổi, huống chi là người trong Hà Tây thôn này.

Trong lúc Đinh Gia Hòa xoay tròn với những ý nghĩ linh tinh, Trương Tiểu Ngự đã nhanh nhẹn đi tới nơi khô ráo, nhẹ nhàng đỡ Đinh Gia Hòa nằm trên đồng rơm trong góc, lúc này mới nói:

“Ta đi lấy đồ ăn cho ngươi.”

Nói xong, Trương Tiểu Ngư cũng không quay đầu lại mà rời đi rất nhanh.

Động tác của hắn thật mau lẹ, nhảy mất người đã không thấy đâu. May là có kí ức của nguyên chủ, không là Đinh Gia Hòa cũng sẽ hoài nghi Trương Tiểu Ngư sợ phiền phức mà chuồn đi.

Ngắm lại trong trí nhớ của Đinh nữ đại, cũng chính là Trương Tiểu Ngư đã cứu nàng không bị chết đuối. Đáng tiếc, hắn vừa cứu Đinh nữ đại một mạng, đảo mắt, cái mạng kia lại bị Đinh gia ngược chết. Đinh nữ đại động còn không động nổi, vậy mà cả Đinh gia cũng không có một người chịu thay bộ quần áo khác cho nàng, như thế có thể không phát sốt sao?

Phắc thật!

Đinh Gia Hòa nghĩ tới kí ức của nguyên chủ về Trương Tiểu Ngư, ấn tượng đối với hắn càng tăng cao, nhưng dựa theo ký ức của Đinh nữ đại, đột nhiên trọn tròn mắt vì biết tới một chuyện khó tin.

Nàng xuyên qua, nhưng không phải xuyên tới cái triều đại nào mà mình từng biết. Nơi này hiện giờ gọi là Đại Hoàng, đã kéo dài mấy trăm năm, thế cho nên phần lớn dân chúng hoàn toàn không biết đến cái gì chiến loạn của triều đại trước, đương nhiên, đây không phải trọng điểm.

Trọng điểm là... Nơi này không ngờ lại là nơi nữ tử vi tôn, nữ nhân thì cao to mạnh mẽ, nam nhân thì nhỏ bé yếu ớt.

Đệt! Đệt! Đệt!

Đinh Gia Hòa bị tin tức này oanh tạc đến trong sống ngoài khét.

Nơi này thế nhưng lại là nữ tôn quốc! Ôi, quý!

Nghĩ tới một nơi không còn soái ca cao to anh tuấn để ngắm. Đinh Gia Hòa cảm thấy rất bị thương. Nghĩ đến soái ca, nàng đột nhiên nhớ tới Trương Tiểu Ngư. Ánh mắt sáng lên, nàng liền thông qua ký ức của Đinh nữ đại tìm hiểu thêm về hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Tử Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Nỗi khổ cô đơn

Mẫu thân Trương Tiểu Ngư tên là Trương Phú, ở Hà Tây thôn là một nông hộ bình thường, cưới một nam nhân họ Lưu cùng thôn, cuộc sống không quá tốt cũng không quá xấu, tổng cộng sinh được hai hài tử, con đầu là nữ nhi đặt tên Trương Lâm, con thứ hai cũng chính là soái ca Trương Tiểu Ngư.

Khi còn nhỏ Trương Tiểu Ngư rất được mẫu phụ yêu, đại tỷ thương, cuộc sống vô cùng tốt đẹp, thời điểm hắn sáu bảy tuổi, mẫu phụ đã tìm cho hắn một mối hôn sự không tồi, tuy gia cảnh Trương Tiểu Ngư không có cửa dư của để, nhưng người thôn quê muốn cưới phu lang không dễ, dù là gia cảnh bình thường cũng có nhiều người muốn tranh giành.

Nhưng mà thế gian này luôn luôn có một thứ gọi là việc ngoài ý muốn.

Đại tỷ của Trương Tiểu Ngư - Trương Lâm khi đó đã mười sáu tuổi xuống sông bơi lội, không không may bị đuối nước, lúc vớt lên đã tắt thở.

Nữ nhi nuôi lớn như vậy mất đi, Thê phụ Trương Phú chịu đã kích rất lớn. Lưu lão bệnh nặng không dậy nổi, suyết mất mạng, rơi vào đường cùng, Trương Phú đành bán mấy mẫu đất duy nhất trong nhà để chữa bệnh cho Lưu lão.

Sinh hoạt Trương gia xuống dốc không phanh, lúc này, gia đình vốn có hôn ước với Trương Tiểu Ngư đột nhiên đổi ý từ hôn, nguyên lai là nhà kia sợ bị Trương gia liên lụy.

Lúc đó Trương Tiểu Ngư chỉ mới mười hai tuổi, đại tỷ qua đời, gia đình lụi bại, tự nhiên cũng không thể như trước đâu chỉ ở nhà làm việc nam nhi nên làm. Để giúp phụ thân có thể tiếp tục chữa bệnh, hắn xin mẫu thân cho mình ra ngoài làm việc, thời điểm gặt mùa cũng ra ruộng cùng Triệu bà.

Nam nhi lớn lên đều gầy nhỏ, yếu ớt, xinh đẹp, nhưng Trương Tiểu Ngư cả ngày làm việc, lớn lên càng ngày càng giống nữ nhân, thậm chí còn cường tráng hơn nữ nhân bình thường.

Đó là lý do vì sao hắn lại thể bé Đinh nữ đại cao to một cách thoải mái như vậy. Tâm tình của Đinh Gia Hòa thật sự vô cùng phức tạp khi ngắm tới đoạn kí ức này.

Sau khi nữ nhi qua đời, Trương Phú liền cân nhắc vấn đề kén thê chủ cho Trương Tiểu Ngư, ý muốn kéo dài hương hỏa cho Trương gia, lý ra cũng là không khó.

Ở thôn quê đông con, nhà nào có gia cảnh thường thường đều không thể lo cho mỗi nữ nhi cưới được phu lang, nữ nhân không cưới phu, ở nhà cả đời,

tương lai ăn ở đều phụ thuộc vào gia đình tỷ muội và chất nữ, không có người làm ẩm chăn, già rồi không thể làm việc cang có khả năng bị đuổi ra khỏi nhà... So với làm bà cô ế không thể ra riêng, không ai sống chung, rất nhiều nữ nhân vui về đi kén thê chủ nhà khác, kể cả hải tử không cùng họ với mình, cũng vẫn là hải tử của mình! Có một tương lai an ổn hơn, còn có thể ôm phu lang ẩm chăn!

Cho nên, tuy nói đi kén thê chủ có điểm mất mặt nhưng vẫn không ít bà cô ế nguyện ý, thậm chí nếu gia cảnh giàu có một chút, có rất nhiều nữ nhân nhà nghèo chủ động tìm tới cửa cho chọn lựa. Ném đi mất mặt tới kén thê chủ, đổi lại được ăn uống no đủ còn hơn ở nhà chịu đói bụng đúng không.

Tình hình thực tế là vậy, nhưng Trương gia cũng không phải hộ gia đình giàu có gì, quan trọng nhất là Trương Tiểu Ngư lớn lên còn muốn khỏe hơn nữ nhân, tướng mạo còn không khác gì nữa mới khó xử chứ.

Nữ nhân phần lớn đều thích nam tử nhỏ bé yếu ớt phụ thuộc vào mình, kiểu nam tử như Trương Tiểu Ngư thì..., huống chi Trương gia còn rất nghèo... Nếu đến kén thê chủ ở Trương gia còn bị đói bụng, mấy bà cô ế tất nhiên không muốn làm thê chủ của Trương Tiểu Ngư rồi.

Năm trước Trương Tiểu Ngư hai mươi bốn, ở nông thôn đã xem như già rồi, cũng trở thành lão vô thê. Hắn biết mình đã không thể trông cậy vào chuyện kén thê chủ nữa, trên người còn có hai mẫu phụ già là không bao giờ có thể gả đi được, dứt tâm, một đao nhỏ dứt khoát xẻo đi nốt ruồi đỏ ở ấn đường, hoàn toàn xem bản thân trở thành nữ nhân. Một năm này Trương Tiểu Ngư đi làm thuê cho một nhà phú hộ trong thôn kiếm tiền. Thân thể Lưu lão - phụ thân hắn đến giờ còn chưa tốt, thường thường phải tốn chút tiền mua thuốc men, vì vậy mà Trương gia luôn luôn thiếu tiền.

Ngấm hết những gì nguyên chủ biết về Trương Tiểu Ngư, Đình Gia Hòa chỉ muốn ngửa mặt lên trời than.

Đúng là mỗi nơi mỗi khác, mỗi người mỗi cảnh.

Ở thế giới kia vì nàng là nữ hán tử hung hãn nên hơn hai mươi tuổi mà chưa từng có một mảnh tình vắt vai, đến nỗi ngay cả mấy lão già dề khi thấy nàng liền sợ hãi như thấy hổ dữ. Căn bản là không ai dám hay có thể thích Đình Gia Hòa cả. Cứ năm tết đến là y như rằng nàng phải xách va li đi chơi xa. Mỗi lần nhớ đến việc tình cảm là mỗi lần Đình Gia Hòa cảm thấy ảm ức, áp lực.

Trời mới biết nàng cũng chỉ là con gái thôi. Cũng muốn yêu và được yêu mà. Và lại yêu cầu của nàng cũng đâu có cao. Đàn ông mét bảy mét tám, nam tính, mạnh mẽ, chịu thương chịu khó là được. Bộ như vậy là quá khó sao.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Tử Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Trở về Đình gia

Bước ra khỏi chòi rách của Đình gia, Trương Tiểu Ngư liền trở về nhà của mình.

Vài mẫu ruộng nước của Trương gia trước đây đều đã bán sạch, nhưng vẫn để lại một mẫu ruộng cạn, ngày thường có thể lấy chút rau khoai lang, nhà họ cũng dựng ở ngay cạnh đây.

Đi vào sân, vừa lúc Lưu lão đã nấu ăn xong, nghe thấy mùi đồ ăn, Trương Tiểu Ngư nhanh chóng đi tới nhà bếp, mẫu phụ của hắn đều đang ở trong đó.

“Ngư nhi về rồi à.”

“Vâng, hôm nay không có việc gì, nên con về sớm.” Trương Tiểu Ngư khẽ nói, hắn đã tranh thủ làm hết việc sau đó nói với chủ quản xin cho được về sớm, dự tính dành buổi chiều làm việc nhà giúp mẫu phụ.

“Ngư nhi, vất vả cho con.” Trương và Lưu lão nhìn gương mặt cương lĩnh của đứa nhỏ nhà mình, rồi nhìn vết sẹo thật sâu ở ấn đường, không khỏi thương cảm xót xa, nếu không phải Trương Lâm xảy ra chuyện, Tiểu Ngư nào phải chịu khổ đến như vậy.

Rõ ràng là nam nhi, lại phải giống như nữ nhân lăn lộn nuôi sống gia đình...

Trương Tiểu Ngư nhìn bộ dáng mẫu phụ, liền biết hai người lại suy nghĩ nhiều, hắn không khéo an ủi người khác, cũng chỉ có thể nói:

“Mẫu phụ, có gì ăn không?”

“Có có, phụ thân có nấu cháo khoai lang.” Lưu lão vừa nói, vừa vội vàng mở nắp nồi ra.

Trong nồi là cháo loãng hòa trộn với khoai lang đã nấu nhừ. Chỉ cần múc ra bát rồi ăn cùng với dưa muối là có thể no bụng. Đây chính là bữa ăn hằng ngày của Trương gia.

Lưu lão định múc cho Trương Tiểu Ngư một bát, nhưng hắn đã giành trước cầm một cái bát mẻ lớn, tự mình múc cháo:

“Phụ thân, con phải ra ngoài một chuyến.”

“Làm sao vậy?” Lư lão cảm nắp nôi đặt lên giá, nghe nhi tử nói vậy thì khó hiểu quay đầu hỏi.

“Đình nữ đại đói bụng nên hỏi con chút đồ ăn.” Trương Tiểu Ngư giải thích, nhớ đến tình trạng suy yếu quá mức của nàng liền vội bước ra ngoài cửa.

Đình nữ đại trước kia, đánh ba gãy cũng không 'A' được một tiếng, nhiều năm không nói một câu, giờ còn có thể hỏi muốn đồ ăn? Về mặt Lư lão hiện lên sự kinh ngạc, cũng lật đặt đi ra:

“Đình gia không phải làm hỷ sự sao? Đình nữ đại còn không có đồ ăn?”

Ngày hôm qua Đình gia còn nhờ hàng xóm qua giúp đỡ làm đồ ăn, sau đó còn rộng rãi chiêu đãi bọn họ một bữa, mọi người đi ăn đều ăn đến no căng bụng, Đình nữ đại thế nào còn thiếu đồ ăn?

“Phụ thân, Đình nữ đại đang nằm đằng kia, đã mấy ngày rồi không có gì ăn.” Trương Tiểu Ngư vừa chỉ chỉ chòi đất cách Trương gia chừng nửa dặm, vừa đi về hướng đó.

Lư lão nghe nhi tử nói vậy thì càng kinh ngạc, cái chòi đất rách nát kia sớm đã không ở nổi, mấy ngày trước đây Đình nữ đại còn bị ngã xuống nước, vậy mà lại ở trong đó? Hơn nữa đã qua nhiều ngày, một chút động tĩnh lão cũng chưa từng nghe qua, cũng chưa từng thấy người Đình gia đi lại đó cả.

Đình gia này đối Đình nữ đại cũng quá khắt khe!

Lư lão nhìn không được có chút thôn thức.

Mà lúc này, Trương Tiểu Ngư đã bung bát cháo vào chòi đất.

Thấy soái ca trở lại, ánh mắt Đình Gia Hòa xẹt qua tia sáng, càng nhìn càng thấy hần chỗ nào cũng tốt. Vừa nãy không phải mình đang nghĩ đến yêu cầu chọn người yêu sao. Đây chính là lương duyên ông trời tác hợp cho nàng mà. Chắc ba đời trước Đình Gia Hòa nàng hay tổ tiên của nàng có tích quá nhiều đức nên nàng mới có thể sống lại. Còn thấy người yêu lý tưởng nữa chứ.

Nghĩ thử xem: Bà cô ế và lão vô thê không phải là tuyệt phối sao.

Trương Tiểu Ngư bước lại gần Đình nữ đại, hoàn toàn không biết những suy nghĩ của Đình Gia Hòa, ngồi xổm xuống nâng người dựa vào góc tường, sau đó bung bát cháo lại.

Hương vị khoai lang thơm ngọt khiến Đình Gia Hòa hận không thể một ngụm nuốt hết, suy xét đến tình trạng cơ thể hiện giờ, nàng đành cố nhẫn nhịn, từ từ húp từng ngụm nhỏ lại một ngụm nhỏ.

Cháo không còn nóng hổi nhưng vẫn còn ấm ấm, một bát cháo lớn chảy xuống bụng, Đình Gia Hòa mới có cảm giác mình đã sống lại hoàn toàn.

“Cảm ơn.”

Đôi mắt khẽ neho lại nhìn Trương Tiểu Ngư, Đình Gia Hòa kéo kéo khóe miệng rảnh cười nói. Tuy bát cháo khoai lang kia chỉ là nước cháo loãng, nhưng như vậy yết hầu của nàng mới không bị thức ăn cọt xát đau đớn.

“Không cần.”

Thấy Đình nữ đại đã uống hết cháo, còn mở miệng nói cảm ơn, trên mặt Trương Tiểu Ngư liền hiện lên vẻ ngạc nhiên. Giúp Đình Gia Hòa nằm xuống cô khô xong, hẳn có hơi chân chừ hỏi:

“Có muốn ta giúp ngươi đến Đình gia nói một tiếng không?”

Nghe thấy hai chữ 'Đình gia', Đình Gia Hòa liền cảm thấy trong ngực nặng nề buồn bã, cảm xúc này không thuộc về nàng.

Có lẽ là Đình nữ đại cũng biết không cam lòng.

“Bọn họ sẽ không quản ta.” Trong mắt Đình Gia Hòa hiện lên tia âm u, khóe môi cứng ngắt cười đến khó coi. Lại nhìn về phía Trương Tiểu Ngư:

“Người Đình gia... giờ đang làm gì?”

“Hôm nay là ngày tam muội người thành thân.”

Trương Tiểu Ngư nói, hơi khó hiểu liếc mắt nhìn Đình Gia Hòa một cái, khi Đình nữ đại nhắc tới Đình gia, giọng điệu rất xa cách...

“Ta đã biết, cảm ơn.” Đình Gia Hòa cười giả lã. Giờ không phải là lúc bàn chuyện yêu đương nên nàng sẽ giữ khoảng cách với soái ca. Thật có chút buồn rầu nha.

Liên tiếp hai lần được nghe Đình nữ đại nói vậy, Trương Tiểu Ngư có chút ngượng ngừng đưa tay vuốt vuốt vành tai. Quan tâm hỏi:

“Người no rồi sao? Có muốn ta lấy cho thêm một bát nữa?”

“Không cần, ta nghỉ ngơi một chút sẽ trở về Đình gia.” Đình Gia Hòa biết, hiện tại mình không nên ăn no.

“Ừm.”

Trương Tiểu Ngư gật gật đầu, đứng dậy nói:

“Vậy ta đi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Tử Xuyên Qua Lâm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Phần uất

Thật ra Nam viết bộ nữ tôn điển văn là vì một người. Bởi vì người này thích xem điển văn nên Nam âm thầm chuẩn bị. Thật vui vì người này đã xem Hạnh phúc thật đấy. Tri kỷ.

Đưa mắt nhìn đến khi bóng dáng của Trương Tiểu Ngư khuất hẳn, Đình Gia Hòa mới chớp chớp hai mắt liên tục.

Có lẽ do phát sốt, hai mắt nàng cay xót ghê gớm, mờ mắt nhìn cũng thấy đau nóng, nhắm mắt mở mắt một lúc lâu, cuối cùng mới dễ chịu một chút.

Cả người vô lực, rồi lại vì đủ thứ chuyện xoay quanh trong đầu mà Đình Gia Hòa rất khó có thể đi vào giấc ngủ, khi nàng mơ mơ màng màng sắp ngủ, đột nhiên nghe được có tiếng bước chân.

Tiếng bước chân kia Đình Gia Hòa đã nghe hai lần, đã có điểm quen thuộc, không phải Trương Tiểu Ngư thì là ai?

Bước vào chòi đất, có lẽ nhìn thấy Đình nữ đại nhắm mắt ngủ, bước chân của Trương Tiểu Ngư liền nhẹ nhàng hơn, cơ hồ không nghe ra tiếng, hắn đi tới góc chòi, ôm chút rom rạ đắp lên người Đình Gia Hòa, ở xung quanh cũng thả mấy bó rom rạ.

Người nhà quê vào đông thường dựa vào rom rạ giữ ấm, trên giường bỏ thật dày rom rạ, không tốn than củi sưởi ấm. Trương Tiểu Ngư hẳn là sợ nàng bị lạnh nên mới vòng trở lại làm vậy.

Sau khi che kín người Đình nữ đại, Trương Tiểu Ngư lại một lần nữa rời đi.

Không kiểm chế được, Đình Gia Hòa lại lục lọi trong kí ức về Trương Tiểu Ngư của nguyên chủ.

Không ngờ ban đầu Đình nữ đại cũng có tâm tư với Trương Tiểu Ngư, nàng biết mẫu phụ sẽ không cưới phu lang cho mình, vì vậy muốn tới Trương gia kén rể, cưới Trương Tiểu Ngư.

Mỗi ngày Đình nữ đại trải qua ở Đình gia đều vô cùng cực khổ, cho nên dù gia cảnh Trương gia không tốt, nàng đều không để ý, Trương Tiểu Ngư lớn lên xấu xí, nàng cũng không để ý, chỉ là Đình nữ đại dù có tâm tư này, cũng trầm mặc không dám lên tiếng, vẫn giữ kín trong lòng mãi cho đến lúc chết, từ nàng ra chẳng ai biết được điều này.

Đình nữ đại này, cả cuộc đời đều sống thật ám ức...

Đình Gia Hòa càng hồi tưởng, trong ngực càng buồn bực. Nếu là nàng, nàng sẽ kệ mẹ mấy người Đình gia đó, tự thu thập đồ đạc trực tiếp đến ở Trương gia, ăn vạ Trương Tiểu Ngư!

Đương nhiên, như thế có vẻ không biết xấu hổ... Đình Gia Hòa cân nhắc, mình vẫn phải nhanh chóng dưỡng tốt thân thể, sau đó mới tính cái khác, mà muốn dưỡng tốt thân thể, đồ ăn chính là liều thuốc bổ quan trọng nhất...

Đình Gia Hòa nghĩ những việc cần phải làm kế tiếp, trong khoang mũi ngửi mùi thơm của rom rạ, cuối cùng nặng nề ngủ thiếp đi.

Thời điểm Đình Gia Hòa tỉnh lại, trời cũng đã tối.

Công nhận sau khi uống một bát cháo, ngủ một giấc, cơ thể đã khá hơn rất nhiều, chỉ là tay chân còn hơi vô lực...Thể chất thân thể này vốn là không tồi, chỉ là trước kia sống quá khổ mà thôi.

Đình Gia Hòa hít sâu một hơi, chống tay đứng lên bước ra khỏi chòi đất.

Thời tiết vẫn còn trong mùa lạnh, nàng không muốn ngủ qua đêm ở cái nơi lộ thiên này.

Dựa theo ký ức, Đình Gia Hòa đi thẳng một đường về phía Đình gia.

Hiện giờ đã khuya, nhưng toàn bộ Đình gia vẫn chưa ngủ, Đình nữ tam thành thân, vội nhất là người Đình gia, bọn họ chờ hôn sự xong xuôi, lại dọn dẹp trong nhà lại một lần, đến giờ mới chuẩn bị ăn cơm.

Các loại thức ăn còn dư sau tiệc rượu, Đình lão để lại phần lớn cho nhà mình rồi cầm một ít ra chia cho những người tới hỗ trợ, lúc này Đình gia bày hết các món ngon ra quây quần ngồi ăn với nhau.

“Tiểu Tử, không phải con thích ăn cánh gà sao? Cho con.”

Đình lão dùng đũa gấp một cái cánh gà cho Đình Tiểu Tử, lại gấp hai cái chân gà bỏ vào cái chén không bên cạnh.

“Đình Nguyên thích ăn chân gà, hai cái này ta cắt đi, ngày mai Đình Nguyên dậy thì phụ nữ nhị lấy ra cho nó ăn.”

Đình Nguyên trong miệng Đình lão là nữ nhi của Đình nữ nhị, là chất nữ duy nhất Đình gia. Năm nay hai tuổi, từ khi sinh ra, Đình Nguyên chính là tâm can bảo bối của Đình lão, hài tử còn nhỏ nên đã ngủ rồi.

Đình nữ nhị - Đình Thành Văn dùng đũa nhét một miếng thịt heo vào miệng, đột nhiên nhớ tới cái gì đó:

“Đình nữ đại đâu?” Hôm nay tam muội thành thân, ả vội đến chân không chạm đất, thế mà lại không thấy Đình nữ đại đâu.

Đình Thành Văn khi còn nhỏ cũng từng đọc sách hơn hai năm, nhưng ả không thích đọc sách, qua hai năm liền không muốn đi nữa. ả không chịu đọc sách, theo lý phải xuống ruộng làm việc, nhưng ai bảo Đình nữ đại lại rất có bản lĩnh, nên hiện giờ ả đã hai mươi tuổi rồi nhưng việc gì cũng không biết làm, số lần xuống ruộng có đêm cũng không quá năm đầu ngón tay.

Hôm nay Đình nữ tam thành thân, ả bắt quá chỉ là giúp đỡ bê bàn, bưng đĩa thức ăn mà cũng đã chịu không nổi, liền đổ hết tội lỗi lên đầu Đình nữ đại, oán trách nàng ta lười biếng trốn việc nên ả mới phải mệt mỏi như vậy. Nếu Đình nữ đại ở đây, việc này đâu cần đến ả.

“Con quý đòi nợ kia cũng không biết chạy đi đâu, có bản lĩnh thì đừng về đây!”

Ánh mắt Đình lão nheo lại, hung tợn nói.

Đình Gia Hòa bước vào sân, đứng lúc nghe được một câu như vậy, trong lòng lại dâng lên một nỗi phẫn uất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Tử Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Thích mắng chửi đúng không?

Khoé môi nhếch lên, cảm xúc này không phải của nàng. Bởi vì Đình Gia Hòa nàng không đến mức vì một câu như vậy mà tức giận.

“Đại tỷ?” Đình Tiểu Tử là người đầu tiên nhìn thấy Đình nữ đại.

Đình gia nhiều người như vậy, Đình nữ đại thích nhất chính là Đình Tiểu Tử, tuy rằng y luôn lười biếng lại khó tính, nhưng y là người duy nhất trong Đình gia xem Đình nữ đại là một con người, ví dụ như ngày lễ tết trong nhà làm chút bánh chưng và thức ăn linh linh, Đình lão sẽ không cho Đình nữ đại ăn, những người khác cũng sẽ không nghĩ cho Đình nữ đại ăn, chỉ có Đình Tiểu Tử lấy một cái cho Đình nữ đại.

Cũng chỉ có Đình Tiểu Tử gọi Đình nữ đại một tiếng đại tỷ, còn Đình nữ nhị và Đình nữ tam từ xưa đến nay đều trực tiếp gọi Đình nữ đại là 'Nữ đại'.

Đình Gia Hòa nhìn thoáng qua Đình Tiểu Tử đang gặm cánh gà, ánh mắt lại dừng trên từng người của Đình gia, ghi nhớ tất cả thái độ của bọn họ vào trong lòng.

“Con súc sinh, mày đi chết đi! Trong nhà ai ai cũng đều bận rộn, mày ngay cả mặt cũng không thấy đâu.” Đình lão thấy nàng, giống như thấy một thứ xui xẻo đang đi vào nhà vậy, tức giận mắng nhiếc theo thói quen.

Rất tốt!

Đình Gia Hòa lạnh lùng nhìn lão:

“Ta phát sốt ở trong chòi đất phía tây, nằm liệt trên mặt đất đúng ba ngày, đói bụng cũng ba ngày, chưa từng có một ai đưa cơm tới.”

Đình nữ đại ngày trước cả ngày chỉ cúi đầu cầm mặt xuống đất mà đi. Còn bây giờ Đình Gia Hòa lại ưỡn ngực ngẩng cao đầu, hiện rõ vẻ mặt của chính mình, khiến ai cũng có thể thấy rõ khuôn mặt gầy quá mức và đôi mắt lạnh lẽo vô cùng của nàng.

Đối diện với ánh mắt của Đình Gia Hòa, không biết vì sao trong lòng Đình lão cảm thấy phát lạnh. Nghĩ đến việc mình thế mà bị đưa nữ nhi hỗn láo này trừng mắt, vẻ mặt Đình lão đành lại mắng càng thêm hung:

“Thứ bất hiếu không có lương tâm như mày còn dám tranh luận, mày lớn như vậy, chẳng lẽ ăn cơm còn muốn người tới dứt?”

Ban đầu nhìn thấy bộ dáng tiêu tụy của đại nữ nhi, Đình bà còn có chút không được tự nhiên, nhưng nghe Đình lão mắng một hồi, suy nghĩ trong đầu Đình bà liền thay đổi, đôi mày rậm cũng nhíu mày.

Đại nữ nhi này cả ngày âm trầm cô quái, bây giờ vừa về nhà liền chỉ trích bọn họ không tốt? Đói bụng thì sao? Không biết kêu một tiếng à? Lớn như vậy chẳng lẽ còn bắt mẫu phụ đi đưa cơm?

Đình lão mắng liên mồm, nếu không phải lão đang ăn cơm đã tìm gây gổ đánh con súc sinh này rồi. Còn hai thê phụ Đình nữ nhi và Đình Tiểu Tử đều tròn mắt, ngạc nhiên nhìn Đình Gia Hòa. Người này thế mà cũng biết nói chuyện? Còn nói một câu dài như vậy.

Đối với tiếng mắng nhiếc của Đình lão, nàng chỉ xem như mình bị hư tai, cũng qua lần thử này. Đình Gia Hòa đã rất rõ ràng địa vị của Đình nữ đại trong Đình gia.

Nếu Đình nữ đại chơi bời lêu lổng, ham ăn biếng làm, nàng bị người nhà ghét bỏ, Đình Gia Hòa cũng không cảm thấy có gì sai. Nhưng trên thực tế, hầu hết việc gì cần thể lực đều là Đình nữ đại làm.

Mấy năm nay Đình nữ đại cảm thấy cả người luôn bị nhức mỏi, bước chân nặng nề, làm cái gì cũng không dậy được tinh thần, nhưng vì đây là việc mẫu phụ yêu cầu, nàng vẫn ép mình cả ngày làm việc ở ngoài ruộng.

Đình nữ đại không dám mở miệng nói chuyện, đương nhiên sẽ không có bằng hữu, sống gian khổ mà trở nên đàn độn, an ủi duy nhất là mỗi khi về nhà có thể nghe Đình Tiểu Tử ngẫu nhiên kêu một tiếng "Tỷ", hay để ý nàng dù chỉ một chút.

“Cái thứ tang môn tinh như mày sao không...” Đình lão còn đang mắng hăng say, đột nhiên thấy Đình nữ đại đi tới, ngồi xuống bàn, sau đó cầm đũa dùng bữa.

“Ai cho mày ngồi xuống bàn ăn cơm?” Lửa giận của Đình lão bốc cao ngàn ngọn, nổi đóa quát.

Đứng rồi, cho tới nay, Đình nữ đại đều không được cho phép ngồi cùng bàn ăn cơm, thường thường cả Đình gia ăn xong, nàng dọn dẹp rửa bát mới vớt lại một chút đồ ăn thừa, hôm nào không có cơm thừa, Đình nữ đại chỉ có thể chịu đói đi làm rồi đi ngủ.

Đáng mừng là khi dùng nồi sất nấu cơm, phần gạo ở dưới đáy nồi không tránh khỏi bị cháy một tầng cứng rất khó ăn. Chính là nhờ miếng cơm cháy này mà Đình nữ đại không bị đói đến hồng thân thể.

Đình Gia Hòa không buồn nghe Đình lão nói cái gì, chỉ tập trung toàn bộ tinh thần dùng đũa gấp thức ăn bỏ vào miệng liên tục. Bởi vì thân thể còn chưa hoàn toàn hồi phục, nàng không bới cơm, chỉ ăn rau và thịt.

Nhưng thế này càng làm Đình lão chịu không nổi, lão ta đứng phắt dậy, đoạt đi chén đũa trong tay Đình Gia Hòa:

“Đồ ăn này là để mai ăn, ai cho thứ lười biếng như mày ăn?”

Nói xong, Đình lão liền bước tới góc nhà, cầm cây chổi muốn đánh Đình nữ đại.

Thời điểm Đình lão đứng lên, Đình Gia Hòa cũng đứng lên theo, nàng cầm cặp chân gà mà Đình lão để dành trong chén lớn, lại đi tới thùng cơm bên cạnh xới một chén có ngon.

“Nữ đại, người làm gì vậy?” Đình nữ nhi nhìn thấy nàng dám cầm chân gà của nữ nhi mình thì lập tức nhíu mày nói, mà ả vừa dứt lời. Đình Gia Hòa đã một tay cầm chén, một tay nắm chặt cạnh bàn, dùng lực trực tiếp hất đổ cả bàn ăn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Tử Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Đình Gia Hòa nàng là ai chứ?

Cái bàn gỗ lật ngửa xuống đất, chén sứ trên bàn vỡ nát vài cái, thức ăn thì vương vãi khắp nơi hỗn thành một đống.

Một tay cầm đũa, một tay cầm cánh gà, vẻ mặt Đình Tiểu Tử nghếch ra, Đình bà ngồi đối diện Đình Gia Hòa, nên là người đứng mũi chịu sào, toàn thân áo trên quần dưới đều là đồ ăn và nước canh đầy mỡ vấy bẩn, đã tức giận đến nói không ra lời, ngay cả Đình lão đang cầm cây chổi muốn đánh người cũng đứng ngẩn ngơ nhìn.

Đình nữ đại xưa nay vẫn luôn trầm mặc, bọn họ đều cho rằng đánh chửi nàng thì sao? Nàng ta cũng có kêu đau gì. Nào nghĩ...

“Thứ súc sinh, sao mày dám lật bàn, mày...mày muốn làm phản đúng không!”

Đình lão cầm cây chổi lên, chạy tới muốn đập cho Đình nữ đại một trận nên thân. Một bàn đồ ăn có không ít món đắt tiền, hiện tại bị quăng đổ xem như hư hết một nửa rồi, chén đĩa còn vỡ không ít, lúc này Đình lão vì xót của mà đau lòng đến mức khó thở.

Nhìn bộ dáng của Đình lão, Đình Gia Hòa chỉ xì một tiếng, nếu là Đình nữ đại, chắc chắn sẽ đứng yên cho lão đánh, nhưng muốn đánh nàng? Chà. Tuy rằng đêm đã khuya, nhưng cũng đừng có mơ tưởng thế chứ.

Đình Gia Hòa bụng chén com lớn, làm như không có việc gì bước vào nhà kho Đình gia, mà nơi đó, cũng là nơi ở của Đình nữ đại.

“Thứ trời đánh, mày phản rồi!”

Đình lão hùng hổ chạy theo, đêm nay không đánh được thứ bạch nhãn lang này, lão sao có thể nhỏ ra cục tức mà đi ngủ chứ, bàn tay cầm chổi càng siết chặt, lão quyết không bỏ qua.

Lão cho rằng Đình Gia Hòa nàng ngu chắc. Ta cài chốt lại đây. Có ngon thì đi xuyên tường cho ta xem thử?!

Đình lão không vào được, nhưng lại có thể đứng bên ngoài chửi mắng, từng câu mắng chửi không hề gián đoạn từ miệng lão nhảy ra, giống như người trong phòng không phải nữ nhi của lão mà là kẻ thù giết cả Đình gia vậy.

Trên thực tế, Đình nữ đại chưa bao giờ hại qua một người của Đình gia.

Lúc trước việc Đình bà bị bắt đi tòng quân thì liên quan gì tới một đứa bé sắp sinh cơ chứ?! Thậm chí, khi Đình bà đi binh dịch năm năm, tất cả mọi người đều tưởng Đình bà đã chết, nếu không phải lão hạ sinh được nữ nhi là Đình nữ đại, có đứa con làm lá chắn, chắc chắn ruộng đồng đã bị thảm thóc Đình gia cướp đi hết.

Sau này cuộc sống của Đình gia ngày càng tốt, cũng chính là vì Đình nữ đại muốn phụ thân có thể đối xử tốt với mình hơn một tí mà liều mạng làm việc, chỉ cần là Đình lão sai khiến, nàng ta cái gì cũng có thể làm. Chính vì vậy mà một người không biết bơi lại có gan xuống sông mà bắt cá. Nụ cười trên khóe môi Đình Gia Hòa đắng chát. Đình nữ đại ơi Đình nữ đại. Người sẽ không đợi được ngày đó đâu, vì cho dù người có chết. Cả đám người Đình gia sẽ chỉ: A! Cái thứ Tang Môn Tinh này cuối cùng cũng đã chết. Sợ là bọn họ còn mở tiệc ăn mừng nữa ấy chứ. Người người yêu nhất. Chính là người vui mừng nhất.

Nước mắt lăn dài trên mặt. Đây chính là dư âm còn lưu lại sau cùng của Đình nữ đại. Bây giờ nàng mới hoàn toàn không chế tất cả cảm xúc.

Đình nữ đại đã triệt để biến mất.

Nàng từ từ đưa tay lau sạch nước mắt. Âm thanh chửi bới bên ngoài vẫn không hề yếu đi, một cổ phiền não ập tới, sự kiên nhẫn càng ngày càng bị tiếng chửi không chút lưu tình bên ngoài mài mòn.

Đệt! Cho rằng Đình Gia Hòa nàng là hồ bệnh mất răng sao?

Cười lạnh một tiếng, Đình Gia Hòa đứng phắt dậy, đưa tay cầm đại đao từ nhà kho xộc ra, tiến lên vài bước đứng trước cửa.

“Con súc sinh...” Đình lão thấy cửa nhà kho mở ra, biểu tình trên mặt càng thêm khắc nghiệt, há mồm định mắng tức thì im bật.

Có một cây đao, một cây đại đao để giết heo đang lơ lửng trước mặt lão, trong đêm tối u ám lóe lóe ánh sáng lạnh lẽo, đặng đặng sát khí, nếu lão bước lên phía trước một bước, không chừng liền bị cây đao này cắt trúng vào mặt.

“Lão mắng đi, tiếng tục mắng, tôi đi!” Đình Gia Hòa nheo mắt cười lạnh, cầm đao đi lên phía trước một bước.

Đình lão theo bản năng rút cổ, lùi về phía sau, trong mắt nhìn Đình Gia Hòa giống như nhìn thấy ma quỷ.

“Người...người...”

“Có bản lĩnh thì lão cứ tiếp tục mắng, tin hay không, bà đây chém chết lão.” Ánh mắt Đình Gia Hòa không chứa một chút tình cảm nhìn Đình lão, rất vô tình.

Đình Gia Hòa nàng thật ra là một người rất bạo lực. Từ nhỏ nàng đã sống ở nông thôn với ông bà nội già cả, nhà chỉ có ba người không có sức lao động, ở chỗ nàng lại hay xảy ra trộm cắp vặt. Vì không muốn bị ăn hiếp, nàng cả ngày đều cầm cây gậy nhỏ đi quanh ruộng canh trộm, chỉ có điều, một đứa trẻ tám chín tuổi, ai sẽ đi vào trong mắt. Có lần nàng phát hiện ra kẻ trộm, nàng vừa gào to vừa chạy lại đánh gã.

Kết quả, nếu không phải gả sợ tiếng kêu của nàng dẫn người đến thì nàng không chỉ bị đánh cho bầm tím cả người là xong. Từ lúc ấy, ông bà nội không chịu cho nàng đi ra ngoài nữa, nhưng nàng không chịu được công sức làm lụng vất vả của hai người già còn bị bọn ăn không ngồi rồi trộm hết. Nàng hiểu sự chênh lệch giữa trẻ con và người lớn, cho nên mỗi lần lén trốn ra ngoài canh ruộng, nàng đang thủ sẵn trong người một con dao thái. Sau một lần nàng đâm thủng bụng của một gã chuyên ăn cắp vặt trong thôn, từ đó, thôn trên xóm dưới ai ai cũng biết nhà ông bà Đình có đứa cháu gái rất hung dữ.

Lúc đó nàng không biết vì sao ông bà luôn luôn buồn rầu nhìn mình. Nàng chỉ vui vẻ vì không ai dám khi dễ nhà của nàng nữa rồi. Sau này lớn lên, tuy đã biết thu liễm tính tình, nhưng trong xương nàng vẫn rất bạo lực, chỉ cần không thẹn với lòng. Nàng còn sợ bị người ta gièm pha sao?!

Xin lỗi! Đình Gia Hòa nàng nghe từ nhỏ đến lớn rồi. Đã hack miễn dịch!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Tử Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Ăn rồi ngủ nghỉ khỏe

Trong Đình gia, dù Đình lão là người rất ác nghiệt ghê gớm, cũng không dám liều mạng với Đình Gia Hòa đang cầm đao to trên tay. Nhìn dáng vẻ hung thần ác sát của nàng, hai cái chân của Đình lão nhìn không được run rẩy, mềm nhũn, ngã bệt xuống đất.

Không biết vì sao, lão lại cảm thấy đại nữ nhi thực sự muốn giết mình.

Đồ súc sinh bất hiếu!

“Các người tốt nhất đừng có đến làm phiền ta!” Đình Gia Hòa quơ quơ đại đao trên tay, hừ lạnh một tiếng, quay người đóng sập cửa. ‘Rầm!’ một tiếng. Để lại tất cả người trong Đình gia bên ngoài, khiếp sợ nuốt nước bọt nhìn chằm chằm vào nhà kho.

Này... này... người này vẫn là Đình nữ đại luôn trầm mặc dễ khi dễ đó sao?

Đình bà là đồ tể, lớn lên phi thường cường tráng, vừa rồi bị hất một bàn thức ăn dính đầy người, bà đã muốn giáo huấn đại nữ nhi mình một phen, nhưng khi nhìn thấy thanh đao và giọng nói lạnh như băng kia, bà lại không dám đi tới nữa.

Hai thê phu Đình nữ nhị và Đình Tiểu Tử thì càng không dám động hờ hê, đều ngậy người mà đứng.

“Đúng là con súc sinh mà...” Đình lão còn chưa hồi hồn, theo thói quen mở miệng là mắng chửi, mắng chửi xong lại nhìn không được run lên.

“Khụ khụ, được rồi, hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của tam nhi, chúng ta vẫn nên đừng làm ồn, miễn làm phu lang nó chê cười.”

Đình bà hắng giọng nói, lại nhìn về phía Đình nữ nhị:

“Thành Tài, hai thê phu con cũng về phòng đi, động tĩnh lớn như vậy, đừng để đánh thức Đình Nguyên.”

Đình bà là đang bắc cái thang cho Đình lão bước xuống đây mà.

Hiện giờ trong lòng Đình lão vô cùng tức giận, hận không thể hung hăng đánh Đình nữ đại một trận, nhưng một màn vừa rồi đã làm lão sợ đứng tim.

Đình lão lồm cồm bò dậy, âm thầm an ủi chính mình: Chờ ngày mai ta sẽ thu thập con súc sinh chết tiệt kia. Hừ!

Nhìn thức ăn đã văng vãi khắp nơi trên mặt đất, một trận đau lòng xót của lại dâng lên, vội vội vàng vàng bảo Đình Tiểu Tử:

“Tiểu Tử! Tiểu Tử! Mau mau nhặt thức ăn lên, đặc biệt là thịt, rửa rửa sạch cát đất đi là còn có thể ăn được!”

Tuy Đình gia ở Hà Tây thôn cũng được gọi là phú hộ, nhưng vẫn không xây nổi nhà gạch, phòng ở của bọn họ vẫn là đắp đất dựng lên, nền nhà cũng là đất sét cứng, chỉ có khung chần là dùng xà gỗ, nóc nhà lát gạch ngói thôi. Cho nên đồ ăn rớt trên mặt đất mà không rửa, thật chả có ai không dám ăn lại.

“Trong nhà chỉ có mấy cái chén, hất một cái liền vỡ mất vài cái, đồ quý đòi nợ như nó thế nào không chết đi.” Đình lão nhặt mấy mảnh chén sứ nằm lẫn lóc, trong ngực co rút đau đớn.

Bình thường Đình Tiểu Tử ở trong nhà cũng rất được sủng ái, lúc này cũng không dám hờ hê, chỉ lặng lẽ nhặt nhọm đồ còn ăn được, đồ không thể ăn được nữa thì cho heo ăn, hai phụ tử Đình lão bận rộn hơn nửa canh giờ, lại rửa chén xong rồi mới đi ngủ.

Cả Đình gia đều đã đi ngủ, bên ngoài không còn động tĩnh, bấy giờ Đình Gia Hòa mới an tâm nhắm mắt ngủ.

Vừa rồi thành công hù dọa đám người Đình gia xong, cửa vừa khép lại, nàng liền xui lơ trên mặt đất, thân thể này một chút nữa thôi là gồng không nổi nữa.

May mắn là đám người này gan cũng không to. Nếu bọn họ liều mạng xông tới. E là Đình Gia Hòa nàng mới sống lại đã đi theo Đình nữ đại xuống chơi với Diêm Vương rồi.

Aizz! Việc cấp bách nhất quả nhiên vẫn là đường tốt thân thể.

Trong nhà kho chứa đầy tạp vật, không có giường, nhưng trong góc có rất nhiều rom rạ, mà chỗ đó, chính là giường ngủ của Đình nữ đại.

Đất đai Phương Nam màu mỡ, hộ gia nào cũng có lúa nước, trừ bỏ Trương gia vì quá nghèo chỉ có thể ăn khoai lang no bụng qua ngày, những nhà khác bình thường đều là một bữa cơm hai bữa cháo, mà rom rạ chính là thứ dùng để đốt lửa nấu cơm.

Trương gia đã có nhiều, ở đây đương nhiên càng nhiều hơn, Đình Gia Hòa đảo đảo một cái động trong đồng rom rạ, chui vào nằm tuy không bị đông lạnh, nhưng ngủ như vậy không thoải mái cho lắm. Gãi gãi chỗ ngứa trên người, Đình Gia Hòa thở dài một hơi.

Thật ra khi có ký ức của Đình nữ đại, nàng trở về Đình gia, vốn là muốn chiếm phòng ngủ của Đình bà và Đình lão cơ. Đình lão là người nhất định sẽ không bạc đãi bản thân, giường ngủ của bọn họ chắc chắn rất thoải mái, nhưng sau cùng Đình Gia Hòa lại không làm như vậy, đơn giản bởi vì phòng Đình nữ đại ở có đạo, mà trước mắt, nàng cần phải có đủ lực uy hiếp.

Đình bà là đồ tể, trên tay bà ta có hai thanh đao, một cái là đao nhọn chọc tiết heo, to không quá hai ngón tay, một cái khác lại có thể chém đứt xương heo, chính là cây đại đao này, rất to và nặng đấy.

Đặt cây đao nằm bên cạnh, Đình Gia Hòa cọ xát cơ thể vài cái rồi nặng nề chìm vào giấc ngủ. Mãi cho tới khi ánh sáng xuyên qua lớp giấy cửa sổ chiếu vào mới lờ mờ tỉnh dậy.

Ngủ cả đêm, Đình Gia Hòa cảm thấy cả người nhẹ nhàng hơn nhiều, trong cơ thể cũng có sức lực hơn, vẫn mặc bộ quần áo rách nát từ hôm nào chui ra khỏi đồng rom, vươn vai vận vẹo người một chút rồi bước tới cái bàn, cầm chén cơm hôm qua chậm rãi ăn.

Gạo thời nay vẫn chưa thể xát sạch sẽ, may là cơm của Đình gia cũng không tồi.

Chậm rãi ăn cơm trong chén, ăn hết một nửa, lại ăn một cái chân gà, sau đó Đình Gia Hòa lại chui vào đồng rom, tiếp tục nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ò, chuẩn bị ăn cơm à?

Đình Gia Hòa ở trong phòng nghỉ ngơi, bên ngoài, người nhà Đình gia đang tươi cười hỏi han tân phu lang của Đình nữ tam.

Văn hóa Phương Nam cường thịnh, người đọc sách rất nhiều, chỉ là thi tú tài thôi cũng đã rất khó đạt. Phu lang mới cưới của Đình nữ tam - Văn An, là nhi tử Văn tú tài, nghe đầu mẩu thân y có khả năng sẽ đậu cử nhân, bởi vậy, Đình gia rất coi trọng mối hôn sự này, không chỉ hào phóng bỏ ra một khoản sính lễ lớn, hiện giờ còn rất chiều chuộng y.

Cho dù có như vậy, Văn An vẫn không thấy vui vẻ cho lắm.

Tối hôm qua là đêm động phòng hoa chúc của thê chủ và y, cả hai đang trò chuyện vui vẻ lại bị tiếng âm ỉ bên ngoài cắt ngang. Phụ thê cũng thật là, giống như người đàn ông đánh đá, không ngừng nhục mạ Đình đại tỷ.

Cho dù đầu óc Đình đại tỷ có bệnh, không thể nói chuyện, không thể làm việc đi chăng nữa, phụ thê to tiếng như vậy thật khiến y thấy mất mặt theo mùa.

Cần môi, Văn An nhìn Đình lão, trong lòng càng thêm xem thường, chỉ là trên mặt vẫn tươi cười dịu dàng, lễ phép đáp lời.

“Văn An, phụ thân có làm cho con trứng gà chưng đường, mau ăn.” Đình lão hòa ái đặt cái chén trước mặt y, trong chén có hai lòng đỏ trứng nổi trên nước đường.

Hoàng Cầm - phu lang của Đình Thành Tài ngày đầu tiên gả đến Đình gia, mới sáng đã phải dậy sớm giúp Đình lão nấu cơm, cũng không được ăn trứng gà chưng đường. Bây giờ nhìn phu nữ tam được cưng chiều như vậy, trong lòng không khỏi có chút khó chịu.

Đình lão không hề để ý, tiếp tục gấp thịt cho Văn An, một bên lại bắt đầu oán trách Đình Gia Hòa:

“Cái thứ trời đánh hôm qua thể mà dám lật tung bàn, một bàn đồ ăn đắt tiền rớt hết trên đất, ta phải rửa rửa, nấu lại...”

Văn An đang vươn đôi đũa gấp một miếng thịt gà, vừa nghe Đình lão nói như vậy liền thu đũa về. Hôm qua nghe phụ thê mắng chửi một hồi, y nghe qua cũng hiểu một chút, nghĩ tới đồ ăn hôm qua rãi trên mặt đất lại được nhặt lên ăn lại, y thật sự không còn chút khẩu vị.

Văn An không muốn ăn đồ ăn trên bàn đành cầm đũa gấp một miếng trứng chưng đường. Vừa cắn một miếng, lòng đỏ trứng vì chưa được nấu chín nên chảy ra, sắc mặt y lập tức thay đổi:

“Trứng này...sao lại chưa chín...”

Trước khi thành thân, Văn An và Đinh Thành Tài cũng đã có quen biết, thỉnh thoảng nàng ta còn tặng chút đồ ăn cho Văn An, lúc ấy có từng đưa trứng luộc, có lần trứng gà Đinh Thành Tài mang đến chưa chín, y liền nói với nàng ta là mình không thích ăn trứng gà nửa sống nửa chín.

Về sau, Đinh Thành Tài chỉ cho y trứng gà đã được luộc chín. Vậy sao bữa này, lại đưa cho y ăn trứng gà chưa chín?

“Trứng gà luộc chưa chín ăn càng bổ.” Đinh lão thấy hai thê phụ tam nữ nhi đều nhìn mình bèn gượng cười nói. Tam nhi từng nói với lão là phu lang của nó chỉ ăn trứng gà chín, nhưng muốn nấu chín thì phải tốn biết bao nhiêu củi lửa, vậy nên, Đinh lão cảm thấy có vẻ ăn được liền bỏ vào chén.

Hướng hồ, trứng gà luộc chưa chín ăn mới tốt, Đinh Tiểu Tử vẫn thích ăn trứng chưa chín đó thôi. Thỉnh thoảng muốn ăn trứng gà, lão chỉ cần chờ nấu xong com, nhân lúc than còn nóng liền bỏ trứng vào trong cái xùng hấp, đặt lên bếp là được cái trứng nửa chín. Tiết kiệm không biết bao nhiêu là củi lửa.

Văn An xị mặt đẩy cái chén cho thê chủ, không chịu ăn cái trứng đường kia nữa.

Thấy một màn như vậy, Đinh lão vừa có chút xấu hổ, lại có chút bất mãn, nhưng vẫn làm ra vẻ tươi cười nói:

“Văn An, con không thích ăn, chờ lát ta luộc cái trứng, khẳng định là chín.”

“Trứng gà, trứng gà!” Đinh Nguyên cầm cái muỗng trên tay gõ gõ vào chén, biểu thị với Đinh lão là mình cũng muốn ăn.

“Đinh Nguyên nhà chúng ta đương nhiên cũng có trứng gà ăn, yên tâm” Từ trước đến giờ Đinh lão yêu thương nhất chính là đứa cháu nữ này.

Tuy rằng có điểm không thoải mái, nhưng mọi người Đinh gia coi như gặp qua tân phu lang.

Văn An ăn một chút liền muốn về phòng với thê chủ. Đinh lão kêu Đinh Tiểu Tử phụ dọn bàn ăn, tay vừa xếp chén miệng vừa hỏi:

“Cái thứ trôi sông còn chưa ra?”

Mặc kệ Đinh lão chửi mắng là gì, bị lão gọi vậy, tuyệt đối chỉ có Đinh nữ đại.

“Không có thấy.” Đinh Tiểu Tử chậm rì đáp lại, nghĩ đến việc hôm qua, trong lòng hẳn vẫn sợ hãi.

Tối qua Đinh lão bị dọa sợ, cả đêm đều không ngủ, bây giờ nhìn về phòng tạp vật, mặt lão tối sầm, ánh mắt tràn đầy oán hận:

“Nó có bản lĩnh thì vĩnh viễn đừng có ra, đối chết ở trong đó là tốt nhất.”

Trước kia thân thể không thoải mái, lại không phải vụ mùa, đôi lúc Đinh nữ đại đều ở trong phòng không nhúc nhích, nằm một ngày không ăn không uống. Hôm nay Đinh lão không thấy Đinh Gia Hòa bước ra, lão mới nhớ tới việc trước kia, trong nháy mắt liền không sợ hãi nữa.

Mình là phụ thân đẻ ra nó, chẳng lẽ nó dám giết mình thật?

Nghĩ như vậy, Đinh lão quyết định đi tới đập cửa.

“Phụ thân.” Ngay lúc Đinh lão định đi giáo huấn Đinh nữ đại, đột nhiên Đinh nữ tam lại bước vào nhà bếp.

“Tam nhi vào chỗ này làm gì? Chỗ này không phải nơi nữ nhân các người đi vào.” Đinh lão vội vàng nói, lại quên sạch sẽ trước kia mọi việc rửa chén nôi, việc linh tinh trong bếp đều là Đinh nữ đại sau khi ra ruộng về phải làm.

Đinh nữ đại chỉ không phải nấu com cũng là vì Đinh lão sợ nàng ăn vụng.

“Phụ thân, con có việc muốn nói với người.”

Đinh Thành Tài cẩn thận dặn dò với lão:

“Về sau, phụ thân luộc trứng cho Văn An ăn nhất định phải nấu chín, y không thích ăn trứng như hồi này, thật ra, y thích ăn nhất là trứng gà xào.”

“Thật là kén chọn, lấy đâu ra nhiều mỡ mà xào trứng gà cho nó ăn?” Đinh lão bất mãn, lâu bầu nói. Có trứng ăn là tốt rồi, xào trứng gà biết tốn bao nhiêu là mỡ? Ăn trứng hay là ăn mỡ.

“Nhà y rất cưng chiều y, phụ thân thông cảm.”

Đinh nữ tam cười hi hi, lại nói tiếp:

“Còn về chuyện nữ đại bên kia, người đừng có mắng nàng khó nghe như vậy, hôm qua lúc chúng con động phòng nghe được phụ thân mắng nữ đại, tuy Văn An không nói cái gì, nhưng con cảm thấy rất xấu hổ...Mẫu phụ y bình thường chưa từng nói một câu thô tục.”

“Cái gì thô tục chứ?!”

Đình lão nhíu mày liếc nhìn tam nữ nhi:

“Con ghét bỏ lão già này đúng không?”

Bị nữ nhi nói như vậy, trong lòng Đình lão vô cùng tức giận, đối với Văn An càng thấy không thích, nhưng lại nghĩ tới y là nhi tử của Văn tú tài, lửa giận liền hạ vài phần. Vốn là muốn đi giáo huấn Đình nữ đại, bây giờ lại cố kỵ phu nữ tam nên cuối cùng cũng không đi, chỉ lái nhai vài câu tiếu cập chân gà lão để dành cho chất nữ lại bị con súc sinh đó cướp mất.

Bất quá, nghĩ đến Đình Nguyên không được ăn chân gà, Đình lão liền hào phóng đột xuất, lúc nấu com thì luộc luôn sáu cái trứng gà.

Chờ nấu xong com, Đình lão bèn ăn trước một cái, chờ mọi người vào bàn, lão cho Đình Nguyên hai cái, Văn An hai cái, còn lại một cái thì cho Đình Tiểu Từ.

Đình bà không thích ăn trứng gà luộc khô khốc, ngồi bên cạnh chỉ gấp thịt mỡ ăn. Hoàng Cầm ghen ghét liếc nhìn phu nữ tam, lại ghen ghét nhìn Đình Tiểu Từ. Có phụ thê nhìn chằm chằm, hẳn có muốn cắn một ngụm trứng gà của nữ nhi cũng không được.

“Ồ, ăn com à?” Khi mọi người đang chuẩn bị ăn, một giọng nói khàn khàn đột nhiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đáp lễ của Đình Gia Hòa

Mọi người Đình gia đồng loạt nhìn qua, đập vào mắt là một nữ nhân vừa đen lại gầy, toàn thân toả ra khí lạnh, người đó chính là Đình nữ đại, nàng còn cầm đại đao, chậm chậm đi về phía bọn họ.

Đình lão theo bản năng muốn mắng chửi nàng, nhưng khi ánh mắt chạm đến đại đao trên tay Đình Gia Hòa, cổ họng lão liền tắc nghẽn, Đình bà cũng có chút giật mình, những người khác càng không dám tiếp đón Đình Gia Hòa.

Đình nữ đại luôn luôn trầm mặc thật thà như thế nào trong chớp mắt biến thành bộ dạng này?

Trong lúc nhất thời, cả phòng trở nên an tĩnh, một chút âm thanh cũng không có.

Đình Gia Hòa rất vừa lòng hiệu ứng ảnh hưởng này, nhìn tám người Đình gia đã ngồi đủ cái bàn bát tiên, nàng liền nhếch môi cười lạnh lẽo với Đình Thành Vãn:

“Nữ nhi, tránh ra.”

Tối qua ả đã nhìn thấy Đình Gia Hòa phát uy, lúc này nghe giọng nói lạnh như băng của nàng, theo bản năng nhanh chóng đứng bật dậy, còn lôi kéo người ngồi cạnh - phu lang Hoàng Cầm của mình tránh ra luôn.

Đình Gia Hòa cầm đại đao ngồi xuống, nhẹ nhàng đặt đao trên mặt bàn.

Cái đao có thể dễ dàng chặt đứt xương đùi heo tất nhiên phi thường nặng, đặt lên liền khiến toàn bộ cái bàn chấn động, bát đĩa rung leng keng.

Tay trái vẫn nắm hờ cây đao không buông, tay phải cầm đôi đũa của Đình nữ nhị gấp một miếng rau xanh, ăn com trong chén của ả nốt.

“Nữ đại, mày muốn ăn com sao không lấy chén?” Dù sao Đình bà cũng từng đi lính, từng giết qua heo và trải việc đời, hồi phục lại tinh thần, bà vô cùng tức giận nhìn Đình Gia Hòa dám đuổi Đình Thành Vãn ngay trước mặt mình. Thật đúng là không để mẩu thân bà vào mắt mà.

Đình Gia Hòa vui đầu tích cực ăn com, không thêm phản ứng với lời nói của Đình bà. Thấy biểu hiện như vậy của nàng, sự sợ hãi tối qua triệt để biến mất, Đình bà phần nộ không thể át, quát lên:

“Đồ súc sinh, tao đang nói với mày đấy.” Đình bà đập tay lên bàn, bát đĩa đều chấn động.

“Đừng vậy, thứ quý đòi nợ như mày hôm qua náo loạn còn chưa đủ sao, hôm nay còn dám ngồi bàn ăn, tao phải đánh chết mày!” Đình lão dựa hơi Đình bà, hung ác đứng lên đi tìm chổi.

“Nữ đại, ngươi rút cuộc làm sao? Văn An mới gả vào, đừng náo loạn nữa được không?”

Đình Thành Tài hôm qua không nhìn thấy bộ dạng đáng sợ của Đình Gia Hòa, vậy nên không hề sợ hãi nói:

“Ngươi khiến Đình gia quá mất mặt.”

Đình Gia Hòa ăn cơm rất mau, và ba miếng đã ăn xong một bát cơm, ăn no, nàng xoa xoa bụng đứng dậy.

Những người này cũng thật là, hiền lành liền muốn đề đầu cười cở, hung dữ thì mới thích đúng không?

Đình Gia Hòa xoay tay, cầm đại đao chém một nhát vào bàn:

“Đã quên lời ta nói hôm qua rồi sao? Mãng tiếp bà đây liền chém chết các ngươi!”

Bàn gỗ lập tức nứt ra một đường dài, lần này bát đĩa không đơn giản chỉ là chấn động, mà trượt lên một khúc, bát cơm của Đình bà rớt xuống đất vỡ ra làm hai.

Lòng ngực Đình bà phập phồng liên tục, ánh mắt đỏ ngầu tròn trĩnh, phu nữ tam còn đang ngồi bên cạnh, bà làm gia chủ cũng không muốn bị yếu thế, đứng bật quát:

“Mày bà đây với ai! Dám cùng mẫu thân mày nói như vậy à?”

Đình Gia Hòa lạnh lùng nhìn Đình bà, ánh mắt lóe lên, dùng sức rút cây đao ra, chém một phát sang bên cạnh, cán chổi Đình lão đánh tới lập tức đứt lìa.

Cái đao kia một chút nữa thôi đã cắt đến tay mình! Về mặt Đình lão trắng bệch, khắc chế không được hét lên một tiếng.

Vô tình nhìn lão một cái, Đình Gia Hòa tiện tay cầm trứng gà của Đình Nguyên đang ngồi ngơ ngác bên cạnh bỏ vào lòng ngực, lại cầm hai trái trứng gà của Văn An, cuối cùng lại nhìn thoáng qua Đình Tiểu Tử, ngay cái trứng gà đang cầm trên tay của Đình Tiểu Tử, nàng cũng không bỏ qua.

Năm cái trứng gà tất cả đều trong lòng ngực, Đình Gia Hòa nhấc chân, đá ngã luôn cái bàn.

“Các ngươi tốt nhất về sau chớ chọc ta!”

Đình Gia Hòa không tính toán làm gì với đám người Đình gia, nàng thậm chí còn nghĩ nếu mấy người này an phận, đợi nàng ăn uống tỉnh dưỡng khỏe lại, sẽ tự động rời đi, nhưng kết quả thì sao?

Bất quá chỉ là vào ngồi bàn, ăn một bữa cơm mà thôi, những người này liền âm ỉ, gào gáy không thôi.

Bọn họ không cho Đình Gia Hòa nàng yên ổn ăn cơm, nàng cũng không cần thiết để bọn họ ăn ngon.

Có qua có lại mới toại lòng nhau không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cho người

Cầm đao, Đình Gia Hòa bước ra cửa lớn Đình gia.

Huyện Hà Thành, đại đa số gia đình đều là ngày ăn ba bữa, đương nhiên, nhà nào nghèo túng, chỉ có thể ăn hai bữa.

Tờ mờ sáng, bếp lửa liền được nhóm, trước làm chút việc, sau đó khoảng bảy giờ, mới ăn bữa đầu tiên trong ngày. Nông gia cơ hồ đều uống cháo, dĩ nhiên nhà nào có tiền thì có thể ăn đa dạng hơn.

Ăn xong, họ lại tiếp tục làm việc, tới trưa, chính xác mười hai giờ, bọn họ sẽ ăn bữa thứ hai, bữa ăn này là ăn cơm, nhà nào không tích trữ đủ lương thực cho cả gia đình ăn, chỉ có thể tiếp tục uống cháo.

Chạng vạng, toàn gia đình sẽ cùng ăn một bữa, bữa này cũng giống như bữa sáng, đều là cháo.

Tuy nói ăn ngày ba bữa, nhưng quan trọng nhất vẫn là bữa trưa, mà bữa trưa này, chính là bữa Đình gia vừa đang chuẩn bị ăn.

Ngày hôm qua Đình gia vội vàng tới khuya, cho nên bữa ăn đầu tiên so với bình thường muộn hơn rất nhiều, bởi vậy bữa thứ hai cũng trễ tiếp một canh giờ. Nhìn sắc trời, đánh giá một chút, Đình Gia Hòa nghĩ chắc đã qua hơn hai giờ.

Từ lúc tỉnh lại đến giờ đã một ngày một đêm, ăn ngon, nghỉ cũng không tồi, cơ thể đã có chút sức lực, bây giờ xách theo đại đao nặng mười cân cũng không cảm thấy mệt, chỉ là nằm hơi lâu, eo và vai hơi cứng nhắc nhức mỏi.

Đầu xuân, gió có chút lạnh, nguyên chủ này sợ bị đông lạnh thể mà thích ứng không tới...vừa một nghiên cứu ký ức của Đình nữ đại, nàng vừa quan sát tình huống xung quanh, bắt đầu lý giải thế giới này.

Nơi này là đồng bằng, nhìn về phía xa xa, Đình Gia Hòa cũng chỉ thấy một cái sườn núi nhỏ không cao lắm, song song đó, dân cư rất nhiều, sông cũng rất nhiều.

Tuy rằng 'Đại Hoàng' là một triều đại Đình Gia Hòa biết rõ không có trong lịch sử, nhưng về toàn cảnh, nơi so với Châu Á cổ đại không khác biệt lắm.

Hà Tây thôn này không chỉ có một con sông, còn có vài cái hồ nước, bờ sông trồng đầy rau xanh, măng tây linh tinh, mà cứ cách khoảng hai ba trăm mét là có một cái nhà đan xen, đó là nơi ở của thôn dân Hà Tây thôn.

Lúc này, mặt trời đã hơi ngả về phía Tây, chỗ bờ sông có mấy bậc thang xếp bằng đá, mấy người nam nhân thôn quê đang ngồi xổm ở đó rửa rau, giặt đồ, vừa làm vừa trò chuyện rôm rả.

Các nam nhân đó nhìn thấy Đình Gia Hòa từ bờ sông kia đi qua, nhưng không ai định chào hỏi một lời với nàng, lại nhìn thấy trên tay nàng cầm đại đao cũng chỉ dò hỏi người bên cạnh.

“Đình nữ đại cầm đao đi đâu vậy? Có nhà nào muốn giết heo sao?”

“Không có nghe nói qua.”

“Đề ta đi theo nhìn xem, nếu có người giết heo, ta liền mua một cân thịt.”

Mấy người nói vài câu thì có người bám theo sau lưng Đình Gia Hòa, nhưng mà nàng làm gì có đi giết heo, quẹo bước tới phía trước, chòi đất của Đình gia liền hiện ra trước mắt.

Chòi đất này nằm tách biệt với mấy nhà trong thôn. Nên hồi đó khi Đình gia có tiền liền dọn đi, nhà này trở thành nơi chứa toàn rơm rạ và vài bó cây dâu tằm khô vút lung tung.

Nếu bỏ qua việc chòi đất này vô cùng rách nát thì Đình Gia Hòa vẫn rất thích nơi an tĩnh như vậy, còn có thể nhìn thấy Trương gia ở xa xa. Ày, có thể làm hàng xóm với sói ca nha. Đình Gia Hòa xoa xoa cằm nghiền ngẫm.

Dọn mấy bó rơm tới cửa để ngồi xuống, nàng đặt đại đao sang bên cạnh.

Ngồi một lúc cũng thấy nhàm chán, nghĩ nghĩ, Đình Gia Hòa tiện tay lấy bó dâu tằm, bắt đầu lột vỏ trên thân. Vì để cây dâu phát triển tốt, lá cây càng nhiều, dễ ngắt lá, nhà nào nuôi tằm đều cắt bớt đi thân cành. Vỏ lột xuống sẽ có người bỏ vài đồng tiền mua về, còn lại lõi gỗ bằng ngón tay, đốt giống như rơm rạ, được dùng để nhóm lửa nấu cơm.

Đình nữ đại trước đây không biết người ta mua vỏ cây dâu về làm gì, Đình Gia Hòa nghĩ một chút liền đoán được, phân nửa là làm giấy đi.

Tới cổ đại, nếu mình có thể làm ra giấy, coi như có thể mưu sinh, nhưng mà...Bản thân hiểu biết về làm giấy chỉ giới hạn trong sách lịch sử, tiêu đề bốn phát minh lịch sử vĩ đại được thầy giáo giảng tới. Về sau, nàng ngẫu nhiên cũng có đọc sách giải thích về việc chế tạo ra giấy, nhưng quá trình cụ thể làm như thế nào thì hoàn toàn không nắm được, huống chi bây giờ nàng chỉ có hai bàn tay trắng, một xu tiền vốn cũng không.

Về sau phải làm gì nuôi sống bản thân đây?

Chả lẽ đi giết heo?

Đình nữ đại trước kia đi theo Đình bà học việc giết heo, giết heo xong còn phụ trách xử lý lông mề bản thiêu linh tinh. Từ lâu Đình bà đã không làm mấy việc vặt vãnh này, tất cả đều quãng cho Đình nữ đại làm.

Quên đi, cùng lắm thì đi làm thuê, chẳng phải soái ca cũng dựa vào việc đi làm thuê cho nhà người ta mà kiếm sống sao?

Chậm rì rì lột vỏ cây dâu, khi Đình Gia Hòa đang định đứng lên thì thấy Trương Tiểu Ngư đi qua.

“Soái...khụ...Trương Tiểu Ngư!”

Đình Gia Hòa nghĩ sao hô vậy một tiếng, may mắn thắng lại kịp, vội vàng chuyển tông hô lại, có chút xấu hổ đứng dậy đi tới.

Nghe được tiếng gọi, Trương Tiểu Ngư hơi kinh ngạc nhìn về phía Đình Gia Hòa, đi vài bước thì đứng lại:

“Có việc gì?”

Trương Tiểu Ngư hỏi một tiếng, nhớ đến tình trạng suy yếu của nàng hôm qua lại hỏi thêm:

“Đình nữ đại, thân thể của ngươi thế nào?”

“Ta không việc gì, hôm qua rất cảm ơn ngươi.”

Đình Gia Hòa vừa nói, vừa lấy trong ngực ra hai cái trứng gà đưa cho soái ca: “Cho ngươi.”

P.s: Vật định tình đầu tiên. :)) Mọi người hãy tung bông nào...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hân Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Lấy thân báo đáp mới đúng

“Ta không thể lấy trứng gà của ngươi, một chén cháo khoai lang cũng không đáng tiền.” Trương Tiểu Ngư lập tức cự tuyệt, nhà hắn không thừa lương thực nuôi gà, trứng gà đối với hắn vô cùng quý giá.

“Trứng gà này không phải đổi trả cho cháo khoai lang, mà là để cảm tạ ơn cứu mạng. Chẳng lẽ mạng của Đình Gia Hòa ta còn không đáng giá hơn hai cái trứng gà này?”

Đình Gia Hòa kiên quyết nhét hai cái trứng gà vào tay Trương Tiểu Ngư.

Hắn theo bản năng rút tay lại, ngập ngừng một chút mới nói:

“Ngươi giữ lại mà bồi bổ thân thể...”

“Trong ngực ta vẫn còn nè, ngươi xem” Đình Gia Hòa lại móc ra ba cái trứng cho soái ca xem.

Trương Tiểu Ngư kinh ngạc nhìn nòng. Hắn biết Đình nữ đại luôn luôn bị mẫu phụ bạc đãi, bây giờ người này từ đâu mà có nhiều cái trứng gà đến vậy?

“Ngày hôm qua ngươi cứu ta một lần, lại cứu ta từ dưới sông lên ba ngày trước nữa, ta không thể không báo ân nha.” Đình Gia Hòa nghe rằng cười bất lấy tay Trương Tiểu Ngư, đặt hai cái trứng gà vào lòng bàn tay của hắn.

Dáng người Đình đồ tể phi thường cao lớn, cho nên vóc dáng của Đình nữ đại so với nữ tử trong thôn cũng coi như cao, không ngờ khi đứng cạnh soái ca cũng không chênh lệch nhiều, đôi tay hắn rất lớn, hay cái trứng gà có thể nhẹ nhàng cầm cả.

Đình Gia Hòa nắm lấy đôi tay thô ráp ấy, đột nhiên cảm thấy rất hạnh phúc, chỉ là nòng còn chưa kịp vuốt ve cảm nhận thì đã bị soái ca hất văng tay ra.

Thấy Đình Gia Hòa ngẩn đầu, Trương Tiểu Ngư vội vàng cúi gầm mặt, nhỏ giọng nói một tiếng “Cám ơn” rồi không hề quay đầu lại nhanh chóng rời đi.

Vốn tưởng có thể cùng soái ca tâm sự thêm hai câu, Đình Gia Hòa nhìn bóng dáng đã khuất xa ấy có chút ngơ ngác, nhưng rất nhanh đã ý thức được... vừa rồi soái ca hình như là thẹn thùng chẳng?

Huyết sáo một tiếng, nòng nhảy nhót vài cái rồi chạy vào chòi đất giấu ba cái trứng gà, tính toán chờ ngày mai lại đưa cho soái ca <3.

Hôm nay nòng đã ăn hai cái chân gà, ăn nữa cũng không hấp thụ được, dùng trứng gà để kết thân với soái ca còn tốt hơn.

Hơn nữa... Đình Gia Hòa nghĩ thân thể Đình nữ đại có chút thiếu hụt, cần dưỡng thật kỹ, vậy soái ca chắc chắn càng cần nhiều hơn. Trương gia ngay cả cháo còn không đủ ăn, lương thực luôn thiếu, trước kia Trương Tiểu Ngư đều đi khắp nơi làm công ngắn hạn, càng bị gia chủ áp bức bóc lột, thân thể của hắn đã không bằng nữ tử, một hồi cứ ráng làm việc như thế chắc chắn sẽ không xong.

Đã gặp được ân nhân cứu mạng, Đình Gia Hòa liền cúi người cảm cây đao lên, lại quay về Đình gia, tính toán chờ ăn cơm chiều.

Lúc này Trương Tiểu Ngư đã về tới nhà, cầm hai cái trứng gà trong tay, vẻ mặt của hắn có hơi mất tự nhiên.

Hắn từng nhìn thấy mấy nam tử lớn lên xinh đẹp trong thôn được nữ nhân ái mộ đưa trứng, tặng đồ, nhưng lớn như thế này, chưa từng có một ai đưa cho hắn....

Nhưng Đình nữ đại đưa trứng gà cho hắn chắc chắn không có ý giống như mấy người đó, bây giờ hắn so với nữ nhân cũng không có gì khác biệt, người khác luôn xem hắn như nữ nhân mà đối xử.

“Tiểu Ngư đã về?” Lưu lão nhìn nhi tử, tươi cười đi tới.

“Vâng.” Trương Tiểu Ngư lên tiếng, đưa trứng gà cho ông.

“Hôm qua con cho Đình nữ đại một chén cháo, nòng đưa con hai cái trứng gà.”

“Một chén cháo làm gì đáng hai cái trứng gà? Con còn cảm về?” Luru lão cảm thấy trứng này không thể lấy.

“Nàng còn muốn cảm ơn con cứu đã cứu mạng nàng.” Trương Tiểu Ngư lại nói, không biết nghĩ đến cái gì mà gò má hơi nóng lên. May mắn da của hắn ngăm đen nên Luru lão không có phát hiện.

Nghe tới đây, Luru lão lập tức cảm thấy lấy trứng gà cũng không có cái gì to tát:

“Cũng phải, Đinh nữ đại nên phải cảm ơn con, nếu không có Tiểu Ngư nhi nhà chúng ta, nàng có thể bị chết đuối rồi.” Luru lão vừa nói xong, lại nghĩ tới ngày đó một tiếng cảm ơn mà Đinh gia cũng không thêm nói, về mặt liền có chút bất mãn.

“Tuy rằng Đinh nữ đại suốt ngày chỉ trầm mặc, nhưng nghĩ đi vẫn phải nghĩ lại, mẫu phụ nó cũng quá đáng. Ngày đó con cứu đại nữ nhi của nhà họ, người ta ngay cả một lời cảm ơn không biết nói.”

“Phụ thân, cũng không có gì mà.” Trương Tiểu Ngư vội vàng xoa dịu, ngày đó khi nhìn thấy Đinh nữ đại sắp chết đuối, hắn liền nhớ tới đại tỷ mình cũng chết đuối, cho nên không hề tính toán liền xuống nước cứu người, vì vậy thật sự không cần báo đáp cái gì.

“Thế nào là không có gì, con cứu con nhà người ta một mạng, nếu mà như trong mấy vở kịch hát tuồng ấy, người ta phải lấy thân báo đáp cho con mới đúng.” Luru lão lắc đầu nói, về mặt tỏ rõ ý đồ.

“Phụ thân.” Trương Tiểu Ngư ngắt lời ông, làm gì có ai nguyện ý lấy thân báo đáp với hắn chứ?

Ôi, no. Nếu như Đinh Gia Hòa mà nghe được chắc chắn đã cảm đại đao xông xông xộc vào đây, gạt đầu giờ tay xin thẻ ngàn lần 'ta đồng ý'. Cho nên toàn thể đọc giả mới nói: Xin chia buồn.

Luru lão sao không biết tâm sự trong lòng nhi tử, ông thờ dài một hơi, Tiểu Ngư nhi nhà bọn họ vì hoàn cảnh mà phải hủy đi nốt hồng trên án đường, không ngờ người trong thôn cứ vậy liền thật sự coi Tiểu Ngư nhi của ông thành nữ nhân, một nam tử cứu một nữ nhân từ dưới sông lên, không ai cảm thấy có gì đó không đúng. Thật sự là một đám mắt mù mà.

Nếu Đinh nữ đại có thể đến Trương gia kén rể thì tốt rồi, tuy nó không thích nói chuyện, nhưng rất thật thà chăm chỉ, là người có thể ở chung. ... Đáng tiếc, mấy năm trước cũng có người trong thôn thay mặt Trương gia tới Đinh gia đánh tiếng, nhưng Đinh lão đã lập tức từ chối.

Luru lão biết Đinh gia muốn lưu lại Đinh nữ đại trong nhà làm việc, có điều ông chỉ là người ngoài, không dám ý kiến gì.

Luru lão mất mát đi mức một chén cháo, lột cái trứng gà, bỏ vào đĩa cho Trương Tiểu Ngư.

“Phụ thân, cháo này người ăn đi, thân thể người không tốt, vốn nên ăn trứng gà bồi bổ.” Trương Tiểu Ngư vừa nói, vừa dùng dao cắt cái trứng còn lại ra.

“Con và mẫu thân mỗi người một nửa là được rồi.”

Luru lão nói không lại nhi tử, cuối cùng cũng ăn cái trứng kia, Trương Tiểu Ngư cũng quý trọng cẩn thận ăn nửa cái trứng gà của mình.

Ăn trứng gà, hắn không thể không nghĩ tới Đinh Gia Hòa, đột nhiên liền cảm thấy không đúng.

Hôm nay Đinh nữ đại nói chuyện rành mạch, rõ ràng từng câu từng chữ, đầu luôn ngẩng cao, sống lưng thẳng tắp, so với trước đây cứ như là một người khác vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Tử Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thế trận Đinh gia bày ra

Đinh Gia Hòa cầm đao chậm rãi trở về, khi gần tới trước cửa Đinh gia liền thấy một đám người đang đứng nhìn chăm chăm mình.

Thôn dân trong Hà Tây thôn hầu như đều dựng cái hiên tre ở mặt trước của nhà mình làm nơi ngồi uống trà, tiếp khách, mặt sau thường có mấy gian con con, một là nhà xí, hai là gian để tạp vật, nhà nào có nhiều hài tử, ở phòng sau sửa sửa, nói nói một chút là có chỗ cho hài tử ở.

Đinh gia tổng cộng có bốn gian chính, hai gian ở phía đông là chỗ của Đinh nữ nhị và Đinh nữ tam, gian đầu phía tây là chỗ của Đinh bà và Đinh lão, gian còn lại chính là nơi Đinh gia ăn cơm.

Sau gian nhà ăn cơm không có phòng ngủ, mà là một cái sân rộng, bên trong còn đào cái giếng, cạnh sân có phòng bếp, có phòng tạp vật, còn có phòng của Đinh Tiểu Tử, phía Bắc là nơi dựng nhà xí và chuồng heo.

Hiện tại, Đình Gia Hòa nhìn thấy ngoài hiên có mười mấy thâm bá đang hút thuốc nói chuyện phiếm, và khá nhiều người trong thôn tụ lại xem náo nhiệt.

Những người này, sợ là đều đang chờ mình. . . hiểu ra, Đình Gia Hòa cũng không hề sợ hãi, như cũ bước về phía trước, nòng tới gần, lại phát hiện Đình lão đang khóc lóc kể lể với thâm bá, nhà ăn đã thu dọn sạch sẽ thức ăn nòng đập đổ, một nữ nhân họ hàng của Đình gia am hiểu làm mộc đang ở đằng kia sửa chữa lại cái bàn với Đình bà.

Cái bàn bị Đình Gia Hòa chém một nhát, sau lại bị đập một cái, bàn bát tiên làm bằng gỗ hiển nhiên chịu không nổi, hồng luôn.

“Con súc sinh, mày còn dám trở về!” Có vẻ Đình lão có một đám thâm bá họ Đình chống lưng, liền quên đi việc lúc trước mình bị dọa thế nào, đứng lên, lão hận Đình Gia Hòa đến nghiêng răng ken kết.

Quý đòi nợ này không biết thế nào, bắt đầu từ hôm qua trở về cứ như là một người khác tráo vào, hôm nay nháo lớn như vậy đã khiến nhà bọn họ mất hết mặt mũi. . . Nó thế nào mấy hôm trước không bị chết đuối quách đi cho rồi. Thật đúng là thứ Tang Môn Tinh sống dai như đĩa.

Nghĩ đến việc lúc trước, trong mắt Đình lão lóe lên oán độc.

Trưa nay Đình Gia Hòa cướp trứng gà, đá cái bàn, đám người Đình gia đều ngây ngốc.

Bọn họ hết sức kinh hách, nhất là phu lang vừa mới vào cửa – Văn An trực tiếp khóc toáng, ồn ào đòi đi huyện thành ở. Đình Thành Tài vẫn đi làm ở Huyện Thành, tuy nói đi tới Huyện Thành chỉ mất nửa canh giờ, nhưng ả không kiên nhẫn mỗi ngày đi qua đi lại nên đã thuê một cái phòng ở Huyện Thành.

Lúc trước khi Văn An nguyện ý gả cho Đình Thành Tài - nòng ta đã đáp ứng với Văn gia, là về sau sẽ lên Huyện Thành ở. Bởi vì Văn tú tài phải đọc sách thi cử nên Văn gia cũng không có bao nhiêu tiền, tuy vậy Văn An vẫn được nuông chiều tới lớn, cho nên y càng không muốn hạ mẩu phụ nòng thôn của thế chủ.

Ý đối với hoàn cảnh Đình gia đã rất không vừa lòng, bây giờ lại bị Đình Gia Hòa cầm dao dọa, làm sao không hận không thể lập tức lên huyện thành ở?

Tân phu lang mới vào cửa một ngày đã lập tức muốn đi, Đình lão cảm thấy cực kỳ mất mặt, nhưng Văn An quyết tâm đi, lão lại vô pháp ngăn cản, chỉ có thể tro mắt nhìn hai thế phu tam nữ nhi thu thập đồ đạc rời đi. Ngay từ đầu Văn An không hề tính toán ở lại nông thôn, của hồi môn, giường tủ, đệm chăn đều để lại Huyện Thành, căn bản không phải thu dọn nhiều.

Đình lão dọn dẹp đồ ăn trên mặt đất xong, lại tiễn nữ nhi, sau đó liền vội vàng thương lượng với Đình bà một phen, kêu thâm bá Đình gia tới hết, quyết định phải hảo hảo giáo huấn Đình nữ đại một trận.

Hà Tây thôn có mấy gia đình, họ Đình đã chiếm mười mấy hộ, người dân ở đây trên cơ bản đều có quan hệ họ hàng với Đình bà. Đình lão đi ra ngoài khóc lóc một vòng, khi trở về đã dẫn theo mấy người này.

Tuy rằng những người này nghe từ miệng Đình lão biết được những chuyện Đình nữ đại làm, nhưng thật ra lại vẫn chưa tin tưởng. Đình nữ đại là người thế nào bọn họ đều rõ ràng, trầm mặc thật thà nhất trong thôn ấy chứ, ngày thường bị đánh cũng không biết mách lại, trong đám người này có mấy người sắp si tuổi Đình nữ đại, khi còn nhỏ cũng không ít lần bắt nạt nòng, tỷ như bắt Đình nữ đại vắt và cắt cỏ cho heo bọn họ ăn, lại tỷ như đẩy nòng té xuống nương. . .

Thế mà bây giờ Đình nữ đại dám cầm dao dọa mẩu phụ? Chuyện đùa?

Cái bàn kia phân nửa là chính Đình đồ tể tức giận cầm dao chém đi.

Mấy người này đứng trước hiên nói chuyện thật rôm rả, mãi cho đến khi nhìn thấy Đình Gia Hòa cầm dao đi tới.

Người thì vẫn là người kia, nhưng không biết tại sao nhìn thấy Đình nữ đại, bọn họ nhịn không được đánh cái rùng mình. . .

“Đình nữ đại, ngươi đã trở lại!” Một thanh âm vang lên, đi kèm với thanh âm này là một bà lão gầy guộc, tay cầm cái tẩu thuốc phiện thật dài đi ra, bà ta cau mày nhìn Đình Gia Hòa.

“Vâng.” Nòng nhận ra bà lão này, bà là muội muội của tổ mẫu, là thâm của Đình đồ tể, mà Đình nữ đại phải gọi một tiếng tổ mẫu. Nhân sinh thất thập cổ lai hi, vị tổ mẫu Đình gia này cũng đã hơn bảy mươi, ở trong thôn xem như là người già nhất, cho nên cũng tự xem mình là người chủ trì đại cuộc.

Bà ta nhìn Đình Gia Hòa rồi hừ lạnh một tiếng, lại thông thả ung dung hút thuốc, tiếp tục hỏi:

“Đình nữ đại, chính ngươi đã đập vỡ chén đĩa kia? Cái bàn kia cũng là ngươi chém? Nghe nói, ngươi còn cướp đồ?”

“Nhị thâm, không phải nó thì là ai, trong nhà có mấy cái chén đều bị nó đập hết, còn cái bàn kia, cái bàn tốt như thế nó cũng dám chém!” Đình lão chỉ vào một đồng trống mảnh sứ vỡ ở cửa gào khóc nói.

Người nhà quê, trong nhà cơ bản chỉ có mấy cái chén, vỡ một cái là đau lòng cả nửa ngày, bây giờ lại vỡ cả một đồng. . . Không nói Đình lão đau lòng, vị tổ mẫu kia nhìn cũng đau lòng thay lão.

“Nó còn dùng dao dọa chém chúng con, nó là muốn giết hai cái lão già này để lên làm gia chủ mà!” Đinh lão khóc lóc thê thảm.

“Đinh nữ đại, phụ thân ngươi nói có đúng không?” Bà ta lạnh mặt nhìn Đinh Gia Hòa, trong thôn có mấy người trẻ tuổi, bà không thích nhất chính là Đinh nữ đại, những đứa nhỏ khác thấy bà ta đều cung kính kêu một tiếng nhị thẩm mẫu, chỉ có duy nhất Đinh nữ đại là từ trước đến giờ vẫn không gọi, gặp mặt nó cũng chỉ cúi đầu coi như không thấy bà, nghĩ tới là bà ta liền phát giận.

Đinh Gia Hòa cảm thấy mình vẫn nên giải thích một chút, dù sao nàng cũng là người nói đạo lý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Thích thì chiều

“Mấy ngày trước ta bị rơi xuống nước, không được ở Đinh gia nghỉ ngơi mà lại bị vứt tới chòi đất rách nát ở phía tây, phát sốt không khỏi, mấy ngày không được miếng nước. Nếu không có người hảo tâm cho ta chén cháo, ta sợ đã mất mạng từ hôm qua rồi.”

Đinh Gia Hòa nhân nhát nói về chuyện Đinh nữ đại đã trải qua, nhìn thoáng qua biểu hiện không chút động lòng của bọn họ, đáy mắt nàng xẹt qua tia lạnh lẽo:

“Chuyện này không tính là gì, ta đều quen rồi, nhưng hôm qua ta về nhà, bọn họ không cho ta ăn cơm, ta không cẩn thận mới động cái bàn.”

Dù sao đã nghe Đinh nữ đại nói đến mức này, cũng có vài người đồng tình, thôn trưởng Hà Tây thôn cùng vai vế với Đinh bà - Đinh Mậu lên tiếng:

“Mấy người Đinh gia nha, dù sao Đinh nữ đại cũng là nữ nhi của hai người, các người không thể tính toán quá như vậy đối với nó, đứa nhỏ này rớt xuống nước, các người lại mặc kệ như thế, cái này cũng hơi quá đáng.”

Hà Tây thôn gần Huyện Thành, trong thôn có nhiều họ, quyền lợi của thôn trưởng cũng không lớn, bình thường khi người trong thôn cãi cọ, mọi người trong thôn đều đến khuyên bảo vài câu, cho nên Đinh lão cũng không xem trọng lời nói của Đinh Mậu.

“Cùng lắm chỉ là rơi xuống nước thôi, mấy ngày trước nữ tam thành thân, ta cả ngày vội chân không chạm đất, có rãnh mà đi quản nó? Hơn nữa không phải nó vẫn tốt sao?” Đinh lão xì mũi khinh thường nói.

Đinh đồ tể có ngoại hiệu là 'Đinh đao', tính tình cũng không được tốt, bà ta vốn đã không ưu thích đại nữ nhi này, cộng thêm hành động hai ngày nay của nàng càng làm bà ta phi thường chán ghét, lúc này liền âm trầm nói:

“Rõ ràng thứ trời đánh này không coi chúng ta là mẫu phụ, thế nào giờ lại là chúng ta sai? Nó lớn như vậy chẳng lẽ ăn uống còn cần chúng ta quản?”

Đinh bà và Đinh lão đã nói như vậy, Đinh Mậu chỉ có thể trầm mặc, tuy bà đồng tình Đinh nữ đại nhưng rốt cuộc vẫn là việc của nhà người ta, bà cũng không thể quản nhiều.

Bà già tổ mẫu hút tẩu thuốc, lá cây thuốc phiện đã tắt, bà gõ nhẹ lên cái cây cạnh nhà vài cái, gỗ tẩu thuốc ra hết xong, bà ta mới nhìn Đinh Gia Hòa, quát lên một tiếng:

“Đinh nữ đại, quỳ xuống!”

Đôi mày khẽ nhíu, Đinh Gia Hòa im lặng nhìn bà ta.

i

“Quỳ xuống dập đầu tạ tội với mẫu phụ ngươi, chịu đánh hai mươi gậy nữa thì việc này liền bỏ qua, về sau nhớ rõ phải hiếu thuận với mẫu phụ biết chưa?!” Bà tổ mẫu lại nói, Hà Tây thôn cũng không có từ đường, trước đây không có ai từng động tư hình, bây giờ nghe bà ta nói có chuyện trừng phạt như vậy, sao đến phiên Đinh nữ đại mới dùng tới... .

Quỳ xuống đất là được rồi, lại còn đánh hai mươi gậy... Nếu đánh chết nàng thì sao? Đinh Mậu lập tức nhíu mày, còn những người khác, có vui sướng khi có kẻ gặp họa, cũng có lộ vẻ ra đồng tình.

“Như vậy là xong sao?” Đinh lão hậm hực vẫn cảm thấy chưa đủ.

“Nói cho cùng là các người muốn ta quỳ xuống dập đầu?” Đinh Gia Hòa đột ngột nói.

“Đúng! Quỳ xuống!” Bà ta hất cằm nói, cầm tẩu thuốc đánh sang cây đào bên cạnh, hoa bay khắp người.

Đinh Gia Hòa cười lạnh một tiếng, nhanh chóng chạy tới người bà ta, túm lấy áo bà, xách bà già nhỏ gầy lên:

“Ngươi muốn quỳ thì tự mình quỳ đi!”

Nói đoạn, Đinh Gia Hòa đẩy một cái, bà ta liền ngã 'phịch' trên mặt đất, nàng thuận tay đoạt lấy tẩu thuốc trên tay bà ta luôn.

“Ngươi ngươi ngươi... ngươi muốn làm gì?” Bà tổ mẫu nằm bệt trên mặt đất, nhìn Đinh Gia Hòa cao lớn hung ác như thể liền tròn mắt.

“Người ta thường nói, kính già yêu trẻ, bà đây không đánh ngươi.” Nàng bước qua người bà ta, tươi cười bước từng bước, mà tươi cười như vậy, không biết vì cái gì, lại làm người đứng đối diện Đinh Gia Hòa, nhìn không được cảm thấy phát lạnh trong lòng.

“Trước kia bà đây từng rơi xuống nước coi như chết qua một lần, sau đó lại sống sờ sờ chết đi một lần... Đã chết qua hai lần, đột nhiên thấy bản thân trước đây sống quá uất ức.”

Đinh Gia Hòa dùng sức bắt lấy vai một nữ nhân tuổi không khác biệt lắm với nguyên chủ, à ta là người luôn bắt nạt Đinh nữ đại, sau khi đâm một quyền vào mắt đối phương, nàng lại đá một cái vào hạ bộ của ả.

“Các ngươi dám tới tìm ta gây sự, bà đây liền giết chết các ngươi, cùng lắm một mạng đền mười mạng, dù sao ta cũng không thiệt.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Tử Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Người điên

Hà Tây thôn xưa nay đất lành màu mỡ, tự nhiên sẽ không có thiên tai, lại nằm rất gần Huyện Thành, vì vậy người sinh sống ở nơi này chưa bao giờ chém giết lẫn nhau, bình thường có xảy ra đánh lộn, cùng lắm là ngươi đẩy ta một cái ta đẩy ngươi một cái. Thế là xong.

Một người rất có uy tín như nhị thẩm mẫu mà còn bị Đinh Gia Hòa đánh, chứng kiến cảnh này khiến những người ở đây không khỏi kinh sợ há hốc mồm, đến khi Đinh Gia Hòa lại nhắc chân đá cho một nữ nhân khỏe mạnh phải che lại hạ bộ, kêu rên không ngừng thì sắc mặt của mọi người càng trắng bệch.

Tuy bây giờ thân thể của Đinh Gia Hòa còn chưa có khôi phục hoàn toàn. Nhưng ở thế giới trước kia, khi nàng đang đi làm lại gặp phải ám toán của tên trộm vặt năm xưa, bị năm gã nam nhân trung niên vây quanh mà nàng còn không yếu thế, trong số đó có một kẻ có súng tự chế, nàng bị đâm thương vẫn có thể kéo theo một mạng của bọn chúng, xin lỗi chứ, từ sau vụ đâm thủng bụng gã thì Đinh Gia Hòa nàng đã tập thành thói quen, đi đâu cũng sẽ thủ một con dao Thái Lan trong người. Thế nên lời nói một mạng đổi một mạng của nàng cũng không phải là hù dọa suông. Bây giờ lại phải đối phó một đám nông dân trong tay không có vũ khí nóng thì việc gì nàng phải ngại?

Coi như cả đám xúm lại, Đinh Gia Hòa nàng cũng có thể nhắm vào nhược điểm của từng người... tỷ như xuống tay ở hạ bộ, đúng không?

Lạnh lùng hạ xuống một câu xong, Đinh Gia Hòa tiếp tục bước về phía những người đó, thấy trên tay nàng cầm đại đao tỏa sáng hàn quang lấp lánh, những người đó theo bản năng đều lùi lại một bước.

Trên đời này từ xưa đến nay đều là mềm sợ cứng, cứng sợ ngang ngược, ngang ngược sợ người không muốn sống, mà Đinh Gia Hòa bây giờ chính là người không muốn sống.

Những người này đều là Đinh lão gọi tới, trong lòng chỉ nghĩ trách cứ Đinh nữ đại một phen rồi rồi đi, chứ làm gì có ai định liều mạng với nàng chứ, nhìn thấy đại đao trên tay Đinh Gia Hòa, tất cả đều muốn bỏ chạy.

“Đinh nữ đại, ngươi điên rồi?” Tốt xấu gì Đinh Mậu cũng là trưởng thôn, vẫn còn chút gan dạ, bà cao giọng nói.

“Ta không điên, tại vì các ngươi không muốn cho ta đường sống, vậy ta chỉ có thể liều mạng với các ngươi!”

Nhìn những người này, khoe môi Đinh Gia Hòa nhếch lên nở một nụ cười thật tươi, sau đó ngay lập tức lại nhìn thẳng vào nữ nhân khác từng bắt nạt Đinh nữ đại, tiếp tục hướng vào hạ bộ đối phương đá một cái, người nọ thấy qua nữ nhân lúc này bị đánh, tức thì giật nảy người muốn chạy trốn, kết quả Đinh Gia Hòa hạ chân xuống, dùng một gậy đánh vào gáy ả.

Tẩu thuốc dùng để hút thuốc phiện của bà tổ mẫu là dùng cây trúc to bằng ngón cái, còn lấy loại tốt nhất để làm, ước chừng đã xử lý cẩn thận qua nên vô cùng cứng rắn. Đinh Gia Hòa đập một phát, nữ nhân kia lập tức hôn mê ngã sấp trên mặt đất.

“Ngươi, ngươi giết người...” Lần này ngay cả Đinh Mậu cũng bị dọa sợ rồi.

Đinh Gia Hòa không nói lời nào, tiếp tục bước về phía bọn họ. Người vừa ngã xuống đương nhiên không có chết, lúc nàng ngồi lột da cây dâu liền biết thân thể này hồi phục sức lực tới mức nào, vừa rồi là do đối phương sợ hãi không có phòng bị nên nàng mới dễ dàng đập một phát vào gáy đã hạ gục được, tuyệt đối không chết người được.

Cả đám người lập tức lùi lại phía sau.

“Thứ trời đánh!” Đinh đồ tể cầm cánh cửa gỗ bắt ngờ chạy về phía Đình Gia Hòa, muốn đánh nàng không kịp trở tay.

Vẫn luôn chú ý động tĩnh xung quanh, đương nhiên không có khả năng Đình Gia Hòa không để ý hành động của Đinh đồ tể, nàng nhanh chóng ném tẩu thuốc và đại đao xuống đất, trước trốn sang một bên tránh cái cánh cửa suýt đập trúng người, sau đó bắt lấy cánh cửa, đẩy lên rồi lôi kéo, trực tiếp đoạt lại cánh cửa từ tay Đinh bà.

Dùng cánh cửa đẩy một chút vào người Đinh bà, bà ta liền đứng không vững ngã ngồi xuống đất.

Cầm cánh cửa, Đình Gia Hòa lạnh lùng nhìn đám người xung quanh:

“Còn muốn đánh tiếp?”

Đương nhiên không cần! Đám người xung quanh lác đác liên tục.

“Đinh nữ đại, người đừng làm liều...” Giọng nói Đinh Mậu run run lên.

“Không ai chọc tới ta, đương nhiên ta sẽ không làm gì, ai chọc tới ta, đem xuống ta liền tìm đến nhà người đó, đao trắng đi xuống đao đỏ đi lên!” Đình Gia Hòa nhìn xung quanh một lượt, ánh mắt cuối cùng dừng trên người Đinh lão.

“Cổ các người, ta nghĩ so với cổ heo chắc chắn là dễ chém hơn một chút.”

Lúc Đinh lão kêu người tới, có nữ nhân, lại có một ít nam nhân mang theo hài tử ngồi ở Đình gia xem náo nhiệt, lúc này, có mấy hài tử đã bị dọa sợ gào khóc oé lên.

Mà đám người đang đứng trước mặt Đình Gia Hòa lúc này cũng muốn khóc.

Đinh nữ đại này tuyệt đối là điên rồi, bọn họ nếu đắc tội nàng, không chừng bị nàng ta giết chết thật chứ chả đùa.

Đang sống yên ổn, làm gì có ai vì việc nhà người khác mà đắc tội với người điên? Trưởng thôn Đinh Mậu xưa nay vẫn nhát gan là nữ nhân đầu tiên cất bước bỏ chạy, ngay sau đó, thậm chí Đình gia cũng chạy, trưởng thôn Đinh Mậu vừa cầm đầu chạy vừa nghĩ: bà còn phu còn nhi, bà đương nhiên phải giữ mạng để chăm sóc người nhà rồi.

Che lại hạ bộ, người kia chính là nữ nhân hàng xóm vừa bị Đình Gia Hòa đánh, ả yếu xiu như cọng bún được mẫu thân ả nâng về, còn bà tổ mẫu kia, cũng không dám đi tới gần người Đình Gia Hòa, bỏ luôn việc nhặt lại tẩu thuốc bảo bối ngày ngày mang theo bên mình bị nàng ném xuống đất, mặt mày xám xịt rời khỏi.

Quảng cánh cửa sang một bên, Đình Gia Hòa cúi người nhặt đại đao lên, cũng không quan còn lại bao nhiêu người, bước nhanh vào trong.

Vốn nàng còn tính về phòng tạp vật ngủ, nhưng khi nhìn thấy mấy bộ quần áo rách nát duy nhất của Đinh nữ đại bị cắt, ném ra giữa sân thì ánh mắt Đình Gia Hòa xẹt qua tia buốt giá.

Quay đầu lại, Đình Gia Hòa đi về phía Đinh lão, gơ chân đập một phát vào bức tường sát người lão.

“Chìa khóa phòng nữ tam đâu? Lấy ra!”

Lại một lần nữa bị dọa sợ, cả người Đinh lão giật thót lên, theo bản năng đi lấy chìa khóa, nhưng rất nhanh đã ngừng lại.

“Mày muốn gì? Phòng tam nhi không thể cho mày vào!”

Đình Gia Hòa không kiên nhẫn, dứt khoát chém một đao vào tường sát đình đầu Đinh lão:

“Lần cuối. Đưa hay không?”

Bắp chân mềm nhũn, Đinh lão ngồi bệt xuống đất, run run rẩy rẩy kêu lên:

“Tiểu Từ, Tiểu Từ, mau cầm chìa khóa trên đầu giường lại đây...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Lâm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Thích giấu à?

Nông gia đều không khóa cửa, ban ngày cứ để cửa mở toang, tối về phòng ngủ thì dùng thanh gỗ chuyên dụng chặn cửa lại là xong. Tuy nhiên, xưa nay Đình lão là người rất cẩn thận, cửa phòng cũng lắp khóa đồng mới an tâm.

Đình Tiểu Từ cầm chìa khóa vội vàng chạy ra, vẻ mặt sợ hãi đưa cho nàng.

Đình Gia Hòa liếc mắt nhìn Đình lão một cái rồi cầm chìa khóa mở cửa, ngênh ngang bước vào phòng Đình nữ tam, nàng đã muốn được ở trong một cái phòng được dọn dẹp sạch sẽ lâu lắm rồi.

Ay! Dao giết heo này, cầm lâu rồi cục cũng có chút mỏi... khoá chặt cửa phòng, Đình Gia Hòa ném đại đao xuống đất, vừa xoa bóp cổ tay, nàng vừa đánh giá cái phòng.

Tuy cửa hồi môn và hành trang của hai thê phu Đình nữ tam để ở trong thành, nhưng đồ đạc trong phòng Đình Thành Tài vẫn còn tương đối đầy đủ, có một cái tủ năm ngăn kéo, có giường, có hai cái rương và một ít vật dụng sinh hoạt cá nhân.

Chắc hẳn phòng này đã được Đình lão dọn dẹp qua, đệm chăn trên giường đều được cất đi. Đình Gia Hòa bước tới rương gỗ, lấy trong rương ra một chăn đệm khác bỏ lên giường, lại coi đôi đang mặc, tìm một bộ đồ của Đình Thành Tài mặc vào, sau đó ngã lưng lên giường nằm, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tuy tất cả đều là đồ người khác đã dùng qua, nhưng từ trước nay Đình Gia Hòa chưa bao giờ để ý mấy chi tiết không đáng này, dù sao trước kia cũng từng lên núi cấm trại, ba bốn ngày không tắm còn chưa có chết, huống chi chỉ là dùng đồ của người khác.

Chuyện nhỏ.

Nàng không để ý việc này, nhưng, tương lai nếu có tiền, Đình Gia Hòa khẳng định bản thân muốn mặc quần áo mới nha. Tốt nhất là do người nào đó may cho mình. Vỗ lên giường cái bốp. Cứ mỗi lần nghĩ đến soái ca là lòng nàng lại nóng lên. Cảm thấy có động lực phấn đấu liền.

“A.” Thở hắt ra một hơi.

Người Hà Tây thôn đều nuôi tầm, chăn của Đình Thành Tài là tơ tầm Đình lão tỉ mỉ dệt ra, nhẹ nhẹ mềm mềm, rất ấm áp, Đình Gia Hòa nằm xuống không bao lâu liền ngủ, cuối cùng vì đói bụng quá mới tỉnh lại, lúc này trời đã tối.

Phòng của Đình Thành Tài phía trước có thể nhìn ra cửa lớn, phía sau lại có cửa nhỏ. Từ cửa nhỏ đi ra ngoài là tới sân sau.

Lần này Đình Gia Hòa không cầm đại đao, chỉ thuận tay đứt con dao nhọn chọc tiết vào người rồi đi ra ngoài sân, tính toán vào phòng bếp tìm đồ ăn, kết quả... Trong phòng bếp sạch sẽ đến một hạt gạo cũng không có.

Hiển nhiên Đình lão đã giấu hết đồ ăn đi rồi.

Một màn này đối với Đình nữ đại trước kia cũng không xa lạ gì, đôi khi nguyên chủ ở bên ngoài làm việc tới tận khuya mới về nhà, nhìn một cái phòng bếp trống rỗng, cuối cùng chỉ có thể xuống ruộng tìm chút măng tây, củ cái gì đó về băm rồi vào phòng tạp vật ngủ, hoặc dứt khoát chịu đói bụng đi ngủ.

Kí ức trào dâng, bàn tay Đình Gia Hòa siết chặt đến nỗi phát ra tiếng kêu 'rắc'.

Đình nữ đại kia để ký ức cho nàng, cả hai ký ức Đình Gia Hòa tựa hồ đang hòa quyện vào nhau... Việc này nếu xảy ra trên người khác, người nọ khẳng định cảm thấy hốt hoảng, có điều Đình Gia Hòa thì không để trong lòng, nàng vỗ vỗ ngực, sau đó tiến về phía chuồng nhốt gà của Đình gia.

Đình gia nuôi gà, ban đầu Đình lão nuôi sáu con gà, hôm trước Đình nữ tam thành thân nên giết bốn con, hiện tại còn lại hai con gà mái vừa mới bắt đầu đẻ trứng.

Người thôn quê nuôi gà, ban ngày chỉ nuôi thả hoặc dùng rào tre quây một vòng nuôi nhốt, trong thôn đi tới đi lui chỉ từng đó người, nhà nào giết gà ăn thịt cũng không dấu điểm được nhà khác, vậy nên cũng không sợ có người tới trộm.

Mà tối tới, nhà nhà đều bắt gà nhốt vào chuồng, miễn cho buổi tối bị chồn, thậm chí mèo hoang bắt trộm, hiện tại hai con gà của Đình gia đều ở trong chuồng.

Trời tối, gà đặc biệt an phận, cũng đặc biệt dễ bắt, Đình Gia Hòa mở chuồng gà, duỗi tay liền bắt được một con, dùng sức một chút trực tiếp vặn gãy cổ nó.

Vứt con gà sắp chết sang một bên, nàng đi vào bếp sờ soạn đá đánh lửa đốt lửa nấu nước. Khi Đình Gia Hòa đang ngồi vật lông gà, Đình lão ở trong phòng nghe thấy tiếng động bèn lộp bộp đi ra xem.

Sắc trời rất tối, nhưng trong phòng bếp có ánh lửa, cũng có chút ánh sáng, Đình lão nương theo ánh sáng liền nhìn thấy Đình Gia Hòa đang ngồi gần đó vật lông gà.

Đau lòng kêu một tiếng sợ hãi, Đình lão không muốn tin vào mắt mình, giọng run run nói:

“Gà này ở đâu mà mày có?”

“Ồ chuồng gà chứ đâu.” Đình Gia Hòa ngừng đầu nhe răng cười với lão.

“Mày dám giết gà ăn, mày...mày...”

Một tay Đinh lão ôm lấy ngực mình, một tay run rẩy chỉ vào nàng. Ở Đinh gia, đừng nói là gà, ăn trứng gà cũng phải được sự đồng ý của Đinh lão.

Thế mà con súc sinh này lại dám giết con gà mà lão đang nuôi lấy trứng!

Nó điên rồi!

Đinh lão muốn chửi ầm lên lại đột nhiên nhớ tới sự tình ban ngày, cổ họng tức khắc bị nghẹn lại không dám lên tiếng.

Con quỷ đòi nợ này xác thực là điên rồi! Lão thật ngu ngốc, đã giấu lương thực đi, thế nào lại quên mất hai con gà này?

Thật ra không phải là lão quên, chỉ là lão luôn cho rằng Đinh nữ đại không dám giết gà ăn thịt. Lão làm sao ngờ được. Đinh Gia Hòa này đã không thể dùng ấn tượng trong quá khứ mà áp bức như xưa nữa rồi.

“Về sau lão tốt nhất nên chừa chút thức ăn hay lương thực ở phòng bếp cho ta, bằng không. . .Lần sau ta đói bụng, liền đi ra sân sau giết heo.” Đinh Gia Hòa liếm khước môi nói.

Dưới ánh lửa bập bùng, đôi mắt đen lạnh lẽo ấy khiến trái tim Đinh lão như bị đóng băng, toàn thân cứng lại, lão có thể giấu gà và lương thực ở trong phòng mình khóa lại, nhưng làm sao có thể nhét hai con heo vào phòng được? Rồi lại không dám đối diện với vẻ mặt thoát nhìn rất ma quái của Đinh Gia Hòa, Đinh lão vội vàng xoay người chạy lộp bộp vào phòng.

Một lát sau, Đinh lão mở cửa bước ra, ném một túi gạo xuống đất, nom nớp lo sợ nói:

“Mày cũng không thể ăn hết cả con gà được...”

“Phải, ăn hết con gà ta cũng sẽ cảm thấy hơi quá.” Đinh Gia Hòa túm túi gạo lên, xúc một chén bỏ vào nồi nước đang nấu, lại ngồi xuống, tiếp tục vật lông gà.

Thương tâm trong ngực đã biến mất không thấy nữa, Đinh Gia Hòa nhìn con gà, lại nghĩ tới soái ca mà mình coi trọng.

Ngày mai, lại tặng hấn cái chân gà đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Lâm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Đinh Gia Hòa căng thẳng

Năng lực sinh tồn nơi hoang dã của Đinh Gia Hòa rất mạnh, xử lý một con gà đương nhiên không làm khó được nàng.

Chỉ một lát, Đinh Gia Hòa đã vặt sạch sẽ lông gà, đưa tay móc hết nội tạng trong bụng ra.

Người thôn quê đừng nói ruột gà hay nội tạng gì đó, cả máu gà cũng không nỡ lãng phí, nhưng Đinh Gia Hòa không phải là người có thể tỉ mỉ mà sát rửa mấy thứ này, dứt khoát ném ruột gà sang một bên, nếu Đinh lão muốn thì cứ việc.

Tuy Đinh Gia Hòa không xử lý ruột gà, nhưng gan gà vẫn cẩn thận cầm đi rửa sạch sẽ rồi bỏ vào nồi cháo.

Ở hiện đại, vì gan gà chứa cholesterol * quá cao, nhiều người đều không ăn, nhưng bây giờ...

*Chất béo gây xơ cứng động mạch

Nội tạng động vật có chứa nhiều calo, giàu chất béo và vitamin, các loại nguyên tố vi lượng, mà tất cả đều là thứ cơ thể nàng đang thiếu. Vì vậy sao có thể không cho vào nồi được.

Nấu gan gà một lúc, Đinh Gia Hòa cắt hai khối ức gà, thái thành sợi bỏ vào cháo nấu, sau đó cho hết thịt gà còn lại vào một hũ đất, đặt lên chưng.

Đinh Gia Hòa nấu cháo thật lâu, một bên nấu, một bên uống, ăn no, nàng mới tìm một cái hũ khác đổ hết cháo vào rồi cất vào phòng Đinh nữ tam. Tính toán ngày mai ăn, tất cả thịt gà... hai cái chân và cánh gà Đinh Gia Hòa đều cầm đi, trong phòng bếp chỉ chừa lại một bộ khung xương gà.

Ngày mai khi nhìn thấy bộ khung xương gà, phòng chừng Đinh lão lại phát hỏa. Nhưng nhiều năm như vậy, đến cái xương gà mà lão còn luyến tiếc không cho Đinh nữ đại gặm? Nàng bây giờ để lại bộ xương, quả thật xem như lấy ơn báo oán với lão rồi.

Ay, Đình Gia Hòa vẫn luôn tốt bụng như thế đó. Sắp chạm tới hào quang Thánh Mẫu rồi đây này.

Chép miệng một cái, Đình Gia Hòa lại lăn ra giường ngủ.

Lần này Đình Gia Hòa ngủ đến mặt trời lên cao mới tỉnh, sau khi tỉnh lại, việc trước tiên chính là ăn cháo gà lạnh, gặm một cái cánh gà.

Tối qua nàng nấu rất nhiều cháo, bản thân ăn một ít, dư lại rất nhiều...Bỏ hai cái chân gà và cánh gà vào hũ đựng cháo, Đình Gia Hòa một tay cầm hũ một tay cầm dao, lần nữa rời khỏi Đình gia.

Lần này Đình Gia Hòa không tới chòi đất rách nát của Đình gia, mà đi về hướng nam.

Phía nam Hà Tây thôn có một con sông lớn, sông lớn có rất nhiều tàu thuyền đi lại, nghe nói đường thủy là từ sông lớn này tới huyện Hà Thành, ở huyện vì thế mới xây bến tàu, nơi đó người đến người đi vô cùng náo nhiệt.

Bên này không có bến tàu, bờ sông mọc rất nhiều cây rậm rạp.

Một mảng rừng này không thuộc sở hữu của ai, nhưng cánh rừng phía Bắc và bảo gồm nhiều đồng rộng đều thuộc về người giàu nhất Hà Tây thôn, Trương Đại Hộ.

Trương Đại Hộ và Trương Tiểu Ngư đều họ Trương, tuy có họ hàng nhưng quan hệ đã rất xa, ít nhất khi soái ca làm thuê ở Trương gia kia không có được bất kỳ ưu đãi nào.

Trước kia Trương Tiểu Ngư luôn theo Trương Phú tới nhà Trương Đại Hộ làm công ngắn hạn, hiện tại, hắn trở thành người làm thuê cho nhà Trương Đại Hộ.

Làm công nhận được tiền lương nhiều thì việc phải làm cũng phải nhiều, thường thường bị gia chủ nhìn chăm chăm từ hừng đông đến tối không được ngừng lại, còn làm thuê tuy ít tiền công hơn nhưng lại ổn định, việc cũng nhẹ nhàng hơn.

Đương nhiên, tất cả chỉ là tương đối về mặt lý thuyết thôi, trong ký ức của Đình nữ đại, Đình Gia Hòa biết làm thuê ở nơi này không phải chỉ làm việc dưới ruộng là xong, mọi việc vặt trong nhà cũng phải làm, Đình nữ đại từng thấy Trương Tiểu Ngư giặt quần áo cho nhà Trương Đại Hộ nữa kìa.

Hơn nữa Trương Đại Hộ còn là một nhà keo kiệt, gia chủ theo lý phải cho người làm thuê ăn cơm, có điều bọn họ lại luyến tiếc, chỉ cho Trương Tiểu Ngư một chút đồ ăn thừa, hoặc sắp ôi thiu, vì vậy mỗi ngày soái ca đều phải về nhà ăn cơm.

Đình Gia Hòa hít sâu một hơi.

Gia chủ này không tính là tốt, nhưng với Trương Tiểu Ngư mà nói đã là lựa chọn tốt nhất, tối thiểu khi làm việc cho nhà Trương Đại Hộ, hắn còn có thể coi chừng nhà.

Chậm rãi đi tới kênh đào trong rừng cây, Đình Gia Hòa nhặt một chút cành khô, lại đào trên mặt đất một cái hố, sau đó nổi lửa, đặt hũ đất lên nấu lại.

Nấu một lát, Đình Gia Hòa liền thấy soái ca đi về phía này.

Một ngày nhà Trương Đại Hộ cũng ăn ba bữa, thời điểm bọn họ ăn trưa, lần nào cũng tổng cổ Trương Tiểu Ngư ra ngoài, hoặc bắt hắn xuống ruộng, không thì sai đi đốn củi gánh nước.

Hôm nay Trương Tiểu Ngư cầm theo rìu nhỏ, xem ra là đi đốn củi.

“Đình nữ đại?” Nhìn thấy nàng, Trương Tiểu Ngư có chút kinh ngạc, ánh mắt không tự chủ bị nồi cháo thơm ngào ngạt trước mặt Đình Gia Hòa hấp dẫn.

“Tiểu Ngư nhi, tới đây ăn cháo.” Đình Gia Hòa cười tươi hô một tiếng.

“Không được, ta còn phải làm việc.”

Trương Tiểu Ngư khề lắc đầu nói, lại hơi nhú mày:

“Đình nữ đại, nghe nói hôm qua người đánh trường bối Đình gia?”

“Đúng vậy.” Tuy ngoài mặt sáng khoái thừa nhận, nhưng trong lòng Đình Gia Hòa lại rất căng thẳng. Nếu soái ca là một nam tử cô hũ, cảm thấy nàng sai... Vậy nàng và Trương Tiểu Ngư sợ rằng sẽ không có tương lai. QAQ còn tìm ta đau quá man. Xin đừng nói lời cay đắng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Tử Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

“Đình nữ đại, người...cẩn thận một chút.”

Trong mắt Trương Tiểu Ngư hiện lên tia lo lắng, đặc biệt trường bối trong dòng họ không phải là chuyện nhỏ, e rằng cuộc sống sau này của Đình nữ đại sẽ rất khó khăn.

Trái tim đang đập thùm thụp của Đình Gia Hòa cuối cùng cũng giảm tốc.

“Ta sẽ cẩn thận.” Đưa mắt nhìn chăm chăm vào soái ca, không hiểu sao nàng lại nhìn không được cảm giác vui mừng đang tràn lan trong lòng, cong khóe môi cười mãi. Không hổ là người Đình Gia Hòa nàng coi trọng.

“Vây là tốt rồi.” Tuy có chút khó hiểu vì sao Đình nữ đại lại vui vẻ như vậy, nhưng Trương Tiểu Ngư chỉ gạt đầu, ý tứ muốn đi nơi khác.

“Từ từ.”

Làm sao có thể để soái ca chịu đói đi làm việc chứ, Đình Gia Hòa lập tức đứng lên đưa tay kéo Trương Tiểu Ngư lại.

“Cháo nhiều quá ta ăn không hết, người ở lại ăn cùng ta đi.”

Cánh tay bị Đình Gia Hòa giữ chặt, Trương Tiểu Ngư theo bản năng muốn tránh lại không thể thoát được.

“Tiểu Ngư nhi, ngay cả cơ hội báo ân người cũng không cho ta sao?” Giọng Đình Gia Hòa chan chứa buồn bã. Giờ này không già bộ đáng thương thì chờ đến khi nào.

“Người đã cho ta trứng gà.”

Trương Tiểu Ngư có chút xấu hổ nhìn bàn tay đang bị lôi kéo của mình.

“Mạng của ta chẳng lẽ chỉ đáng hai cái trứng gà?”

Đình Gia Hòa là ai chứ, sao có thể dễ dàng từ bỏ:

“Người không ngồi xuống ăn, vậy ta liền đi theo người, theo người về thôn, rồi tiếp tục đi theo người về nhà người.”

“Đình nữ đại...” Nghe Đình Gia Hòa nói như vậy, trên mặt Trương Tiểu Ngư lập tức hiện lên sự hoảng sợ, trong lòng không hiểu sao cảm thấy nôn nóng, nghĩ một chút, cuối cùng hần đành ngồi xuống.

“Cháo này là ta nấu đó, hương vị rất ngon, Tiểu Ngư nhi nên ăn nhiều một chút.”

Nhìn soái ca ngồi bên cạnh mình, Đình Gia Hòa tươi cười nói, thuận tiện đưa cho hắn một cái muỗng sứ mà nàng tiện tay lấy trong nhà bếp của Đình gia.

“Người từ đâu có gà?”

Trương Tiểu Ngư nhìn một nồi cháo thịt gà, theo bản năng nuốt nước miếng. Khi còn nhỏ, sinh hoạt trong nhà không tệ, ngày lễ ngày tết cũng có thịt gà để ăn, nhưng về sau trong nhà ngày càng nghèo, liền không có gà ăn, cho dù đến tết có mua con gà về, lại phải lấy ra đãi khách.

“Bắt trong chuồng gà.”

Đình Gia Hòa lơ đãng nói, thấy soái ca khó hiểu nhìn mình mới giải thích thêm:

“Nhiều năm như vậy, những người trong Đình gia đó đối xử với ta thế nào người hẳn cũng biết, lần này ta thiếu chút nữa đã chết, ăn một con gà của họ để bồi dưỡng thân thể cũng không có gì đáng kể đúng không?”

Trương Tiểu Ngư suy nghĩ cảm thấy cũng đúng, người khác không biết nhưng hắn biết, ngày đó Đình nữ đại suýt nữa đã chết đói... Hơn nữa Đình gia còn rất có tiền, Đình nữ tam thành thân bảy hơn chục bàn toàn cơm ngon, đồ ăn ngon, bây giờ Đình nữ đại chỉ ăn con gà xác thực cũng không có gì.

“Ăn đi.”

Một tay cầm cái muỗng, một tay cầm cái đũa, Đình Gia Hòa dùng muỗng múc một muỗng cháo, lại dùng chiếc đũa gấp nửa cái gan gà đút vào miệng soái ca.

Đột nhiên có người đút cho mình ăn, toàn thân Trương Tiểu Ngư liền cứng lại, căn bản không dám ngậm miệng nhai miếng gan gà, tay cũng có chút run run.

Nếu không phải mỗi ngày hắn đều tắm mưa dài nắng nên làn da thật sự rất đen, phồng chùng hiện tại Đình Gia Hòa sẽ phát hiện khuôn mặt của soái ca đã đỏ rực.

Nhìn bộ dạng khiếp sợ của hân, Đình Gia Hòa cười cười nhanh chóng dời đề tài:

“Buổi tối Tiểu Ngư nhi nhìn thấy đường sao.”

Ở nông thôn thường thiếu vitamin A, vì vậy có khá nhiều người mắc bệnh quáng gà, Đình nữ đại quả là vận khí tốt mới không bị.

“Có...có chút không thấy rõ.”

Một lúc sau Trương Tiểu Ngư có thể nói chuyện được, bởi trong miệng đang có đồ ăn nên âm thanh hơi mơ hồ nghe không rõ. Hân thật sự rất thích ăn gan gà, hoặc chỉ cần là thịt đều thích, nhưng bây giờ không biết vì sao hân lại không thể ném ra hương vị gan gà.

“Ăn nhiều gan gà, gan heo, về sau sẽ thấy rõ được thôi... Qua chút thời gian ta lại nghĩ cách kiếm cho Ngư nhi ăn.” Đình Gia Hòa âm thầm tính toán nói.

Trương Tiểu Ngư kinh ngạc nhìn nàng, Đình nữ đại còn muốn lúc khác cho hân đồ ăn nữa?!

Đình Gia Hòa híp mắt nhìn soái ca, khóe môi cong lên cười nói:

“Tiểu Ngư nhi là ân nhân của ta, ta báo đáp người là dĩ nhiên.” Lấy thân báo đáp được thì tốt nhất. Chỉ tiếc là nàng chỉ dám tự nói với mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Tử Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đáng yêu

Giọng nói Đình Gia Hòa rất tự nhiên, Trương Tiểu Ngư cảm thấy mình có phải đã nghĩ nhiều rồi hay không. Cuối cùng hân vẫn bình tĩnh nói:

“Thật ra không cần...”

“Hon nữa, ta có việc muốn nhờ Tiểu Ngư nhi hỗ trợ.” Đình Gia Hòa kịp thời ngắt lời soái ca.

“Người muốn ta hỗ trợ việc gì?” Gần đây khi ở gần Đình nữ đại hân luôn thấy trong lòng sao sao ấy, không thể bình thường như lúc nói chuyện với người khác.

“Ta muốn phân gia, nếu không có gì ngoài ý muốn, phân gia xong, có lẽ sẽ đến ở cái chòi đất rách nát cạnh nhà Tiểu Ngư, đến lúc đó ta chỉ có một mình, Tiểu Ngư nhi nhất định phải giúp đỡ ta một chút tay đấy.” Đình Gia Hòa cười nói, đưa tay vỗ vỗ lên mu bàn tay soái ca.

Trương lai khẳng định bản thân sẽ phải rời khỏi Đình gia. Thật ra nàng còn nghĩ có nên lập tức thu dọn đồ đạc rời Đình gia, đến Trương gia tự tiện cư mình hay không, nhưng sau đó lại cảm thấy Đình Gia Hòa mình như vậy có điểm không biết xấu hổ.

Nơi này là thế giới nữ tôn, nếu đã ở đây, nàng sau này có muốn cưới phụ lang cũng phải có bản lĩnh nuôi sống gia đình. Bây giờ nàng cái gì cũng không có, trên thân còn vương mắc với Đình gia, sau này xé rách mặt, chắc chắn sẽ liên lụy Trương gia mang tiếng chấp chứa ác bá mất.

Đình Gia Hòa nàng thế nào cũng được, nhưng không thể liên lụy cả nhà soái ca - phụ lang trương lai được. Cho nên, việc trước tiên là phải dưỡng thân thể tốt lên, rồi mới tính tới chuyện khác được.

Hiện tại thân thể suy yếu, tới lúc đó đó đó nửa giờ cũng không kiên trì được, cái này rất mất mặt nha. Đình Gia Hòa liếm môi nghĩ.

Ở hiện đại nàng vẫn luôn không thể tìm cho mình một người làm ấm ổ chăn, Đình Gia Hòa nhìn không được đem ánh mắt tới người soái ca quét tới quét lui vô số lần, càng nhìn càng vừa lòng, càng xem càng thích.

“Người muốn phân gia?”

Đột nhiên bị Đình nữ đại nhìn bằng ánh mắt như vậy, Trương Tiểu Ngư cảm thấy dựng lông tóc gáy, rất không được tự nhiên.

“Ừ, ta muốn rời khỏi cái nhà kia, không làm trâu làm ngựa cho bọn họ nữa.” Đình Gia Hòa cười nói, vừa dứt lời, trong ngực cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng... Xem ra hai kí ức đã hòa nhập làm một.

Tuy Trương gia nghèo, nhưng mẫu phụ vẫn đối với hân rất tốt, cho nên Trương Tiểu Ngư không quen nhìn Đình gia bạc đãi Đình nữ đại, một chút cũng không cảm thấy Đình nữ đại muốn phân gia thì có gì sai.

“Như vậy cũng tốt, người yên tâm, lúc đó ta nhất định sẽ giúp người.”

Ở nông thôn, nhà nhà sinh sống mỗi ngày thường thường không dễ, chỉ cần yếu ớt là sẽ bị bắt nạt.

Do vậy, nam nhân nhà nào tính toán tìm thê chủ đều sẽ chọn gia đình có nhiều tỷ muội... Đình nữ đại không thành thân, nếu một mình phân gia, xuồng ruộng làm việc sợ là cơm cũng không kịp ăn, thực sự cần phải có người giúp đỡ.

Nếu phân gia tới cái chòi đất rách nát của Đình gia, không phải là ở gần Trương gia nhất sao?

Trương Tiểu Ngư chấp nhận lý do mời ăn của Đình Gia Hòa, lúc ăn cháo cũng an tâm hơn nhiều, nhưng Đình nữ đại cứ nhìn hẩn chăm chăm, lâu lâu lại nhắc hẩn ăn nhiều thêm, làm hẩn bắt đầu lại mất tự nhiên.

“Về sau nếu ta gặp gì phiền toái, liền nhờ Tiểu Ngư nhi.”

Đình Gia Hòa lại gấp cho soái ca một cái chân gà.

“Nào, ăn đi.”

“Không cần phải cho ta chân gà.”

Trương Tiểu Ngư vội cự tuyệt, có thể ăn chút cháo nóng cũng đã quá tốt rồi, hẩn vốn tưởng mình phải đối bụng làm việc.

“Gà này ta đã ăn hơn nửa con, cho Tiểu Ngư nhi cái chân gà tính là cái gì? Hơn nữa ta cũng có một cái không phải sao? Mau ăn.”

Đình Gia Hòa đưa chân gà tới miệng soái ca, sau đó liền thấy người kia cứng đờ cả người rồi.

Haha. Đáng yêu chết mất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hân Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Rạo rức trong lòng

Cuối cùng Trương Tiểu Ngư vẫn gặm gặm ăn chân gà, sau đó Đình Gia Hòa lại cho hẩn ăn cánh gà, nàng nói cánh gà không có thịt, nàng không thích gặm.

Trương Tiểu Ngư từ chối không được miếng thịt đưa tới tận miệng, chỉ có thể ngại ngần ăn tiếp cái cánh gà.

Đình Gia Hòa thấy soái ca ăn ngon miệng, thậm chí mấy cái xương cánh gà nhỏ nhỏ đều nhai hết, tâm tình vô cùng vui vẻ cầm cái chân gà khác lên ăn.

Hai người ăn sạch sẽ một nồi cháo thịt gà, tuy lúc ăn cháo Trương Tiểu Ngư nỗ lực né tránh không ăn thịt gà, nhưng hẩn ăn một cái cánh gà, một cái chân gà, trong bụng cũng có nước gà luộc. Đình Gia Hòa cảm thấy rất hài lòng khi mình có thể nài ép soái ca ăn nhiều như vậy.

Cầm nồi đất ra bờ sông cọ rửa sạch sẽ, Đình Gia Hòa cười hỏi:

“Tiểu Ngư nhi đang tính làm gì vậy?”

“Ta phải đón củi.” Trương Tiểu Ngư xoa xoa cái bụng no ảm của mình, ngại ngần nói.

“Ta giúp Tiểu Ngư một tay.” Đình Gia Hòa vừa đi giấu nồi trong góc khuất khó thấy vừa nói.

“Không cần.....” Trương Tiểu Ngư theo bản năng cự tuyệt, nhưng Đình Gia Hòa đã muốn làm cái gì, hẩn làm sao cự tuyệt?

Dùng dao mổ heo để đón củi thì hơi quá, vậy nên Đình Gia Hòa không dùng tới dao, đi tới cây Bần sau đó nhắm chuẩn một cành, dùng hết sức đập chân xuống.

Chỗ này một nửa đều là cây Bần, loại cây này cành rất giòn, khô, tiện làm củi đốt. Đình Gia Hòa thoải mái bẻ cành cây thành mấy đoạn, không mất bao lâu đập xuống rất nhiều cành cây.

Trương Tiểu Ngư khom người chặt cây, rồi lại thu thập cành bị Đình Gia Hòa đập xuống, cây Bần bị lay động khiến lá khô rơi xuống rào rào, không ít lá vương trên lưng hẩn.

Đình Gia Hòa từ trên cao nhìn xuống, vô tình nhìn đến thấy lúc soái ca cong lưng, vì quần áo dính chặt mà lộ ra đường cong cơ thể, đột nhiên miệng lưỡi có chút khô nóng, động tác cũng ngừng lại. Chết thật, cơ thể giống như đối khát nam tử quá lâu hay sao mà chỉ mới thấy dáng người thôi đã rạo rức. Ở hiện đại Đình Gia Hòa nàng còn chưa từng thấy qua nam nhân khoả thân hay sao, bây giờ trái tim nàng đập không theo quy luật nữa rồi.

Không thấy động tĩnh nữa Trương Tiểu Ngư bèn ngẩng đầu, thấy Đinh Gia Hòa đang nhìn chằm chằm mình, hắn cảm thấy trên mặt đột nhiên nóng lên, lại có chút phiền muộn. Tại sao vừa rồi hắn lại cùng ăn cháo với Đinh nữ đại, lại còn để nàng đút mình ăn gan gà?

Trương Tiểu Ngư sớm đã xem mình giống như nữ nhân, bình thường không ít lần cùng nữ nhân khác ngồi ăn chung một mâm, chính là giống lúc cùng ăn với Đinh nữ đại, nhưng lại có vẻ không hoàn toàn giống nhau.

Hai người đều không lên tiếng, bầu không khí giữa cả hai có một chút ngưng ngập.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Lâm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Tiệc nuôi

Khi Trương Tiểu Ngư đã kiểm đủ củi đang chuẩn bị đi thì Đinh Gia Hòa lại gọi hắn:

“Tiểu Ngư nhi.”

Thấy soái ca khó hiểu nhìn lại, Đinh Gia Hòa vén tóc rồi che khuất mặt hắn ra, thật nghiêm túc nói:

“Sau này nhớ gọi ta là Đinh Gia Hòa. Đinh nữ đại đã chết từ hôm đó, cho nên đừng gọi ta như vậy nữa.”

Trương Tiểu Ngư ngơ ngác nhìn vào ánh mắt nàng, giống như bị thôi miên gât gât đầu:

“Đinh Gia Hòa.”

Đinh Gia Hòa cười thật tươi nhìn hắn.

Nhìn nụ cười kia, không biết vì sao tim hắn lại đập nhanh một chút, Trương Tiểu Ngư cúi đầu, xoay người rồi đi nhanh như bay.

Nhìn soái ca vác một bó củi lớn rồi đi, Đinh Gia Hòa nhướn mày, huyết sát tố về tâm trạng rất khoái trá.

Căn cứ vào sự quan sát hôm nay của nàng, Trương Tiểu Ngư trăm phần trăm đã có chút thích mình. ...Không chừng không bao lâu Đinh Gia Hòa nàng có thể cưới Tiểu Ngư nhi về nhà! Không, phải nói mình sắp xuất giá rồi, dù sao nàng chắc chắn có thể gả mình ra ngoài.

Một chút Đinh Gia Hòa cũng không ngại khi tới Trương gia kén thê chủ, chỉ tiếc, bây giờ nàng không có bản lĩnh gì. ...

Sờ sờ mũi cái mũi, Đinh Gia Hòa ôm nôi đất, lác lư về nhà.

Trong thôn ai cũng vội vàng, dọc đường Đinh Gia Hòa gặp được thật nhiều nam nhân, nữ nhân làm việc dưới ruộng, còn có vài đứa nhỏ cắt cỏ. ...

Nàng nhàu mày nheo mắt, ráng phóng tầm mắt nhìn về phía xa xa có một đám trẻ con tụ tập bên ruộng nước.

Hà Tây thôn bên này đều là ruộng lúa nước, nhà nào cũng đào ruộng máng, ruộng đó lúc nào cũng có nước, tự nhiên có không ít cá nhỏ, tôm nhỏ.

Lục lợi ký ức trong đầu, Đinh Gia Hòa phát hiện trẻ con nơi này rất thích xuống ruộng bắt cá, bắt được mang về nhà, phụ thân liền để lên giá chừng, ăn rất vui vẻ ngon lành.

Đại đa số người Hà Tây thôn đều ít được ăn thịt, riêng nhà Trương Đại Hộ một tháng được ăn ba bốn bữa coi như không tồi, còn tôm nhỏ cá nhỏ thì không nhiều. Ở thôn quê nhà nào cũng vội vàng, chỉ thỉnh thoảng dành ra được ít thời gian bắt một chút, cơ bản cũng là cho tụi nhỏ ăn.

Mình muốn bồi bổ cơ thể, sau này có thể bắt mấy thứ này ăn. ...

Lần này trở về Đinh gia, trong nhà rất an tĩnh.

Hiển nhiên, sau khi nàng náo loạn một trận, mọi người Đinh gia đều an phận hơn nhiều.

Đinh Gia Hòa không về phòng ngủ mà ghé ra nhà chính, ngồi lên cái ghế trúc chờ ăn cơm, làm cho hai thê phụ Đinh nữ nhị vốn cũng ngồi đợi cơm lập tức bật dậy không dám ngồi lại, ôm hài tử trốn vào phòng.

Đinh Tiểu Tử bị Đinh lão sai nấu cơm, cho heo ăn nên không dám trốn vào phòng, chỉ có thể nom nớp lo sợ ở phòng bếp bận rộn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Lâm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Phụ thân nói rất đúng

Tuy rằng ở Đình gia chỉ có Đình Tiểu Tử coi như đối với Đình nữ đại tốt nhất, nhưng cũng vậy vậy mà thôi, ngày thường y toàn đẩy việc của mình cho Đình nữ đại làm, cho nên, bây giờ y mới chột dạ, rất sợ Đình Gia Hòa.

Lúc Đình Tiểu Tử nấu xong cháo thì sắc trời cũng đã tối, xa xa ngoài sân có hai dáng người khiến cuộc trở về.

Khi Đình bà và Đình lão nhìn thấy nàng, sắc mặt không thể nào tốt được, vẻ mặt Đình lão giống như hận không thể ăn thịt Đình Gia Hòa vậy, chỉ là nhìn thấy cây đao sáng lạnh kia, lão ta đành nghẹn họng không dám tranh cãi với Đình Gia Hòa. Cục tức này không phát tác được với Đình Gia Hòa, lão liền quay ra dạy dỗ một nhà Đình nữ nhị từ phòng đi ra sau khi nghe được động tĩnh mẫu phụ trở về.

“Các người thật có bản lĩnh! Biết mẫu phụ làm việc bên ngoài vất vả chỉ biết ở nhà lười biếng, ta thật mang tội vào thân, vất vả nuôi nấng một đám đòi nợ!”

Đình lão chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, từ trước đến nay gia đình Đình nữ nhị vốn không cần làm việc, phụ thân cũng chưa bao giờ trách móc họ, hôm nay mắng là mắng cho Đình Gia Hòa nghe.

"Xi!"

Trong lòng nàng làm sao không rõ ràng nhưng vẻ mặt lại tán đồng, đưa mắt Đình lão gật gật đầu:

“Phụ thân nói không sai, cái thứ như Đình Thành Văn này chính là tội đòi nợ, tay chân không chăm chỉ, ngũ cốc cũng không phân biệt được, ta mà sinh được đồ ăn hại như vậy, khẳng định một gậy đánh chết.”

Sắc mặt Đình lão lập tức trở nên vô cùng đặc sắc.

“Phụ thân, trước đây không phải nói không làm thì đừng ăn cơm sao? Cả gia đình nó không làm gì vậy đừng có cho ăn.” Đình Gia Hòa một bên nói, một bên cầm cái chén lớn, là người thứ nhất lấy cháo trong nồi ăn.

Đình gia nấu cháo rất loãng, mặt trên đều là nước cháo, Đình Gia Hòa cầm thìa gỗ múc từ dưới lên, một một muỗng đầy hạt cơm trắng, sau khi múc đầy một chén cháo đặc, nàng vô cùng tự nhiên an vị ngồi xuống bàn ăn.

Trên bàn có một chén rau, một đĩa măng tây trộn muối, một chén dưa muối, một chén canh bông cải. Bình thường Đình gia vẫn ăn đồ ăn như vậy, chỉ riêng Đình Nguyên là được ăn thêm cái trứng gà.

Đình Gia Hòa là người không kén chọn, bụng cháo lên, húp sùm sụp, tay còn lại không ngừng gấp măng tây, bông cải.

Nàng ăn như như gió cuốn, Đình lão nhìn Đình Gia Hòa ăn không ngừng, lại cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Con súc sinh này quả nhiên là uống công lão sinh ra, đã khắc mẫu phụ thì cũng thôi đi, bây giờ còn không chỉ không chịu làm việc, còn biết chọn đồ ngon để ăn.

Trong lòng Đình lão không ngừng chửi mắng Đình Gia Hòa, đứng trơ một bên - Đình nữ nhị căn bản không dám ngồi vào bàn ăn, ả và phu lang ôm con vào phòng bếp, mỗi người múc một chén cháo loãng, chui vào phòng ngủ ăn.

Lúc Đình gia làm hỷ sự, phu lang Đình nữ nhị - Hoàng Cầm có giấu ít đồ ăn trong phòng, tuy ăn cháo loãng không hết đói, nhưng có thêm chút đồ ăn, cũng cảm thấy no một chút.

Đình bà nhìn nhị nữ nhi chỉ có thể hận sắt không rèn thành thép, nhìn không được trừng Đình Gia Hòa:

“Nữ đại, mày nháo đủ rồi chứ? Ngày mai cũng đừng náo loạn nữa, xuống ruộng làm việc với ta.”

Vì hôn sự của Đình nữ tam, bọn họ đã năm sáu ngày không xuống ruộng, bây giờ đang có rất nhiều việc phải làm.

Vài mẫu dâu cần phải bón phân một lần, đất trồng rau cũng phải bón phân một lần. ... Thời tiết ấm lên, rau xanh đều nở hoa, trừ bỏ những cây lưu lại, những cây khác già rồi đều phải nhổ khỏi đất, sau đó trồng loại khác, đồng thời, lách nước phải vét thông một lần, lúa nước cũng bắt đầu có thể thơm mạ. ...

Trước đây có Đình nữ đại ôm đồm tất cả, Đình bà căn bản không cần bận tâm, toàn là muốn thì làm nhiều lên một chút, không thì làm ít đi một chút, bây giờ thì sao, Đình nữ đại không thềm làm việc nữa!

Việc nhà nông không thể chậm trễ, hôm nay Đình bà và Đình lão đành phải cấn rặng xuống ruộng. Làm cả một ngày, Đình bà cảm thấy eo mình sắp gãy đến nơi rồi.

“Không đi.”

Mí mắt không nâng dù chỉ một chút, Đình Gia Hòa chăm chú gấp thức ăn:

“Bây giờ thân thể của ta rất mệt mỏi, ít nhất cũng phải nghỉ ngơi vài tháng.”

Đương nhiên nếu là đi giúp soái ca thì khác, không thấy cơ bắp nằng rất săn chắc sao? Không thấy bờ vai nằng rất vững trãi sao?

Ay, Tiểu Ngư nhi hãy nương tựa ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Mất mặt rồi

“Nghỉ ngơi mấy tháng?”

Đình đồ tể tức điên lên, nó khỏe mạnh đến nỗi cầm đao phá cả nhà ra, giờ còn dám đòi nghỉ ngơi mấy tháng? Bà không nghe nhầm đấy chứ?

“Đúng vậy, năm trước Nhị muội đi cắt lúa, eo chỉ đau chút đã được nghỉ ngơi tới tận bây giờ chưa xuống ruộng lại, ta chết đi sống lại một lần, chỉ nghỉ mấy tháng tính ra còn ngắn... Nếu không trước nghỉ tạm hai năm?” Đình Gia Hòa bỏ chén cháo xuống, vẻ mặt chứa chan sự chất phác thành thật nhìn Đình bà.

Đình bà tức đến đen mặt, Đình Gia Hòa lại quay qua nhìn Đình lão:

“Phụ thân, bây giờ ta phải ăn tốt một chút để bồi bổ cơ thể, về sau người mỗi ngày đi huyện thành nhớ mua cho ta gà hay thịt gì đó, không cần quá nhiều, một ngày nửa cân là được.”

Một ngày hông làm việc mà dám đòi hỏi ăn cơm trắng còn muốn nửa cân thịt? Đình lão bị kinh sợ quá độ rồi, kể cả con nhà địa chủ cũng không được ăn như vậy!

“Mày...mày...”

Đình bà lại muốn đánh lộn với Đình Gia Hòa một phen, nhưng chợt nhớ lại hôm qua có người bị nằng đánh gãy xiu, lại nhìn xuống cái mặt bàn mới cấu, bà rốt cuộc cũng không dám đối đầu với Đình Gia Hòa.

“Không được sao? Haizz, thôi khỏi, mỗi ngày bắt các người phải đi huyện thành mua thịt ta cũng cảm thấy áy náy, như vậy đi, về sau mỗi ngày cho ta hai cái trứng gà là được.” Đình Gia Hòa thành khẩn nói.

“Trong nhà chỉ có một con gà đẻ trứng, lấy đâu ra mỗi ngày hai cái trứng gà?”

Đình lão lập tức nói, chỉ cần nhớ lại cảnh Đình Gia Hòa giết gà ăn thịt, lão lại nhịn không được cảm thấy đau lòng.

“Việc này tùy mẫu phụ nghĩ cách...Nếu không cho ta một ngày hai cái trứng gà...” Nheo mắt nhìn đôi thê phu bắt công trước mặt, Đình Gia Hòa hừ lạnh một tiếng.

Đình Gia Hòa nằng đã từng dính qua máu, không biết trên người mình thật sự có sát khí hay không, nhưng ở hiện đại, chỉ cần nằng lạnh lùng nhìn một người nào đó không nói một câu, người đó lập tức rung mình cảm thấy áp lực. Bà chị họ từng nói: Không phải là không có người thích nằng, chỉ là khi họ thấy vẻ mặt lạnh lùng này của nằng, họ liền không dám nữa. Xi, toàn thứ nhất gan.

Quả nhiên, sau khi thấy ánh mắt của Đình Gia Hòa, dù là người từng giết vô số heo và tự nhận mình là một người tàn nhẫn như Đình bà cũng cảm thấy lúng túng, theo bản năng né tránh nhìn sang chỗ khác.

Phân phó xong xuôi, cũng ăn xong cơm chiều, Đình Gia Hòa hải lòng cảm đại đao tính toán về phòng ngủ, nhưng đi được vài bước, nằng đột nhiên quay đầu:

“Đứng rồi, cháo vừa rồi ta ăn, sáng mai phải cho ta hai chén, giữa trưa ăn cơm ta cũng muốn hai chén, nếu ta ăn không đủ no, vậy ta chỉ có thể giết gà giết heo ăn bù đắp.”

Bỏ lại một câu như vậy xong nằng mới trở về phòng, 'phanh' một tiếng đóng cửa lại.

Hôm nay Đình Gia Hòa lại ngủ sớm, cũng vì ngủ quá sớm nên đến nửa đêm liền tỉnh.

Đình Gia Hòa chép miệng định ngủ tiếp bỗng nhiên ngửi thấy một mùi hôi hám, cái mùi này, là từ trên người nàng bốc ra. ...

“...”

Vỗ trán, lúc này Đình Gia Hòa mới nhớ từ khi xuyên qua đây, nàng chưa tắm một lần. Bữa trước vì đói lại mệt mỏi, cả ngày ăn lại ngủ, ngủ rồi ăn, hoàn toàn không chú ý vấn đề này.

Nghĩ đến việc hôm qua tìm Tiểu Ngư nhi bồi dưỡng tình cảm không chừng mang theo cái mùi vị này, Đình Gia Hòa liền lấy gối đập vào đầu.

Định mệnh! Mất hết cả mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tắm rửa thôi

Ở hiện đại nàng có lần đi du lịch trong rừng sâu tận nửa tháng không tắm rửa cũng thấy bình thường, nhưng ở trong mắt người mình coi trọng, đương nhiên phải bảo vệ hình tượng, phải tắm rửa bản thân sạch sẽ ngay mới được.

Nghĩ là làm liền, Đình Gia Hòa không ngủ tiếp nữa, nàng xoay một cái từ giường đứng dậy, tìm trong tủ quần áo của Đình nữ tam một bộ sạch sẽ, sau đó phe phẩy đi ra sân.

Sân nhà Đình gia có một cái giếng, cạnh miệng giếng còn có một cái nhà nhỏ khoảng hai mét vuông, đó là nơi mấy người Đình gia tắm rửa.

Đình Gia Hòa đặt bộ quần áo lên chỗ cao ráo rồi vào bếp đun một ấm nước, ngâm nghỉ một chút, nàng lại quay về phòng Đình nữ tam, tìm ra một ít quả bồ hòn dùng để tắm rửa.

Ở thế giới này không có bồ kết, người nông thôn trên cơ bản chỉ dùng mỗi nước để tắm, gội đầu thì hái một loại lá cây, xoa nát bỏ lên đầu để gội, nhưng Đình nữ tam lại rất cẩn thận, nếu có tiền dư dả sẽ đi mua quả bồ hòn về để dùng.

Lúc rời đi, Đình nữ tam không có mang quả bồ hòn còn dư đi, thế là tiện nghi cho Đình Gia Hòa.

Tìm được quả bồ hòn, nàng liền đi tắm rửa. Đình Gia Hòa không biết phải dùng quả bồ hòn thế nào, còn cảm thấy cái thứ này dùng không tốt lắm, gãi gãi ột, nhịn không được lại nhớ tới chai bồ kết thời hiện đại của mình.

Mỗi ngày tắm rửa chỉ cần một miếng dầu gội đầu bồ kết xoa từ đầu đến chân là có thể tắm rửa sạch sẽ, bây giờ thì sao? Đình nữ đại này một đầu tóc dài, nàng cảm thấy thật khó xử lý.

Có muốn Đình Gia Hòa cũng không thể cắt tóc đi... Tuy nàng có thể không kiêng nể gì nhưng cũng biết khống chế trong một phạm vi nhất định, nếu hành xử quá khác người, Đình Gia Hòa biết mình sẽ gặp phiền toái.

Đương nhiên, sau này trong tay mình có quyền, có thế, nàng rất vui lòng hành xử khác người.

Lần tắm rửa này gần tới một canh giờ, dùng hết vài nồi nước, Đình Gia Hòa mới tẩy sạch vài lớp bùn đất từ trên người.

Tắm xong, nàng thậm chí cảm giác cơ thể nhẹ đi vài cân, cực kỳ thoải mái.

Thay bộ đồ sạch sẽ của Đình nữ tam bỏ lại, Đình Gia Hòa tự kỷ, khẳng định bản thân sáng chói hơn rất nhiều, nhịn không được huyết sáo.

Dùng bàn tay vuốt đầu tóc ướt sũng ra sau, Đình Gia Hòa ra khỏi nhà tắm nhỏ, nàng vừa ra liền gặp Đình lão vừa thức dậy bước ra.

Lúc này trời còn tối, Đình lão nhìn không rõ ràng lắm, cho nên ban đầu nhìn thấy Đình Gia Hòa mặc quần áo của Đình Thành Tài còn tưởng tam nữ nhi vừa mới trở về, nhưng ngay lập tức lão liền nhớ tới con quý đòi nợ đang ở phòng của Đình Thành Tài.

Đình lão chưa bao giờ nhìn kỹ đại nữ nhi của mình, từ khi còn nhỏ lão đã chán ghét hài tử này rồi, nhìn nhiều hơn một cái đều cảm thấy ghê tởm. Đình lão vẫn luôn cảm thấy Đình nữ đại lớn lên vừa xấu vừa không có bản lĩnh, nhưng bây giờ...

Đột nhiên lão phát hiện, tướng mạo của Đình nữ đại không xấu như lão nghĩ.

Đình Gia Hòa không còn là người cả ngày chỉ biết cúi đầu cong lưng làm việc, ngược lại bây giờ lưng vừa thẳng vừa dài, khuôn mặt vốn chỉ toàn sầu khổ

giờ lại có thể nở nụ cười, càng nhìn càng thấy thần thái tươi sáng.

Người này, thật sự là đại nữ nhi của lão?

Điều này Đinh lão chỉ nghĩ thầm trong lòng, suy nghĩ này cũng chỉ lướt qua một vòng liền biến mất.

Kẻ luôn phải chịu người khác bạc đãi đột nhiên không nhận được nữa tạo phản vẫn luôn xảy ra, trước đây cũng có việc như vậy, ngày trước trong thôn bọn họ có một nam nhân nửa đời bị thê chủ của mình đánh chửi, đột nhiên một hôm hắn ta lại dám cầm dao giết chết thê chủ nhà mình.

Nghĩ đến việc đó, Đinh lão vốn đang định mở miệng mắng chửi Đinh Gia Hòa lãng phí củi lửa liền ngậm miệng, không dám nói gì nữa.

Đinh Gia Hòa cũng lười nói chuyện với lão, chậm rãi quay về phòng Đinh nữ tam.

Cầm một cái khăn vải xoa xoa đầu tóc, chờ tóc không còn ướt, Đinh Gia Hòa liền để đầu tóc rối tung bước ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Giở trò vô lại

Đối với người đọc sách, tóc rối lộm thuộm là một việc vô cùng thất lễ, nhưng ở nông thôn không ai cảm thấy thế.

Đinh Gia Hòa ra cửa liền đi về phía chòi đất rách nát của Đinh gia, tới nơi, nàng đào ra ba cái trứng gà cất giấu hôm trước.

Nấu chín trứng gà có thể để được vài ngày nhưng để lâu cũng không tốt... Đinh Gia Hòa cầm trứng gà, đứng gần Trương gia chờ đợi, thấy soái ca đi ra, nàng liền đưa tay ngăn cản.

“Đinh nữ... Đinh Gia Hòa?” Vừa bước ra khỏi cửa lập tức nhìn thấy nàng, trên mặt Trương Tiểu Ngư không giấu được vẻ kinh ngạc.

“Tiểu Ngư nhi.” Thấy người trong lòng, Đinh Gia Hòa liền nở nụ cười.

“Sao ngươi lại tới đây?” Trương Tiểu Ngư nhìn nàng, đột nhiên phát hiện Đinh Gia Hòa lại có chút không giống trước. Mấy ngày trước tuy cả người đã thay đổi không ít, nhưng vẫn giống mọi nữ nhân ở nông thôn dơ bẩn bùn đất, nhưng hôm nay, Đinh Gia Hòa... quả thực giống mấy người sống trong thành, thậm chí làm hắn chỉ mới nhìn một chút đã tự nhiên cảm thấy xấu hổ.

“Ta tới tìm Tiểu Ngư.” Đinh Gia Hòa cười nói.

Nghe được lời Đinh Gia Hòa nói, Trương Tiểu Ngư nhìn không được cảm thấy vui vẻ, rồi thật nhanh cảm thấy mình như vậy không tốt lắm.

“Tiểu Ngư nhi ăn gì chưa?” Đinh Gia Hòa quan tâm hỏi.

“Đã ăn cháo rồi.” Trương Tiểu Ngư nhỏ giọng nói, bởi vì nhà Trương Đại Hộ không cho hắn ăn cơm nên mỗi ngày vào buổi tối khi phụ thân nấu cháo, đều sẽ nấu nhiều thêm một chén, sáng hôm sau hắn có thể uống chén cháo rồi ra khỏi nhà.

“Ăn cháo rồi à, làm vài cái là bốc hơi hết... Tới, ăn cái trứng gà cho chắc bụng.” Đinh Gia Hòa vừa nói vừa cẩn thận lột trứng gà.

“Không cần!” Trương Tiểu Ngư luống cuống muốn đi, hôm qua Đinh Gia Hòa vừa cho hắn ăn thịt gà, hôm nay hắn không thể ăn trứng gà của nàng nữa.

“Tiểu Ngư nhi mà đi, ta sẽ kêu lên cho người khác nghe.” Đinh Gia Hòa vô lại cười nói.

Trương Tiểu Ngư mím môi dừng chân, nghiêm túc nhìn nàng:

“Đinh Gia Hòa, ngươi như vậy không tốt đâu.”

“Ta chỉ muốn cho Tiểu Ngư nhi ăn trứng gà, việc này có gì không tốt?” Đinh Gia Hòa nhếch môi nói, thừa dịp Trương Tiểu Ngư mở miệng đáp lại liền nhét trứng gà vào miệng hắn.

Trong miệng nghẹn một cái trứng gà, hai má ngăm đen của hắn hơi phồng ra, căn bản không thể nói gì được, hắn chỉ có thể gất gao nhú mày lại. Bởi vì soái ca hù bỏ nốt chu sa trên trán nên bình thường hắn không có biểu tình gì cũng cảm giác hắn đang nhú mày. Cho nên Trương Tiểu Ngư phải gất gao nhú mày để tỏ rõ thái độ phản đối.

Thời điểm Tiểu Ngư nhi hù đi nốt chu sa của mình chắc chắn là rất đau đi?

Đình Gia Hòa dịu dàng lấy tay sờ lên ấn đường của hắn.

Trên mặt Trương Tiểu Ngư liền hiện ra vẻ kinh hoàng, hắn liếc mắt nhìn nàng, theo bản năng mà lùi lại vài bước, sau đó xoay người bỏ đi thật nhanh.

Đi một đoạn đường thật dài, Trương Tiểu Ngư mới bình tĩnh lại.

Hành động vừa rồi của Đình Gia Hòa làm hắn cảm thấy rất kỳ quái, bản thân cũng không chán ghét...không lẽ.... về sau nàng muốn cùng mình...?

Trương Tiểu Ngư vẫn luôn tự hiểu, hắn một chút cũng không cảm thấy bản thân có điểm gì khiến nữ nhân thích mình. Nếu Đình Gia Hòa ngò lời muốn sinh sống với hắn qua ngày, chắc chắn hắn sẽ ưng thuận.

Từ trước đến giờ nàng vẫn không được mẫu phụ yêu thương, phân gia xem chừng cũng không có được cái gì, về sau đương nhiên cũng không cưới được mới tốt, chỉ có thể tìm nam tử khuyết tật hoặc đứt khoát tìm một quả phụ, vậy nàng cũng có thể tìm hắn cùng ở bên nhau....

Hắn có thể làm việc, việc trong nhà tuy làm không tốt nhưng vẫn có thể làm, tuy rằng Trương gia của mình không có gì nhưng tốt xấu gì cũng có phòng ở. Như vậy không biết Đình Gia Hòa có nguyện ý hay không...

Tiểu kịch trường:

Trương Tiểu Ngư: Không biết các độc giả có đồng ý kén thê chủ không nữa?

Độc giả: Quào!!!

Đình Gia Hòa mài dũa đại đao, cười hỏi: Vị độc giả nào muốn kén thê chủ?

Độc giả: ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ۶.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Tử Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Bắt cá chạch

Càng nghĩ, trái tim Trương Tiểu Ngư đập càng nhanh, trên trán nơi vốn có nốt chu sa giờ lại nóng lên.

Dùng tay xoa xoa vết sẹo ở ấn đường vài cái, hắn thở dài một hơi.

Lớn như vậy, lần đầu tiên có người đối tốt với mình như vậy, thật sự có chút được yêu thương mà lo sợ, trong lòng lại cảm thấy bất an.

Hắn không có điểm nào tốt cả, phải chăng là mình hiểu sai ý tứ của nàng?

Còn nữa, vừa rồi bản thân xoay người bỏ đi bỏ đi như vậy...có khi nào khiến Đình Gia Hòa không vui, hiểu lầm ý hắn hay không?

Thật ra hắn rất có hảo cảm với Đình Gia Hòa, nhiều năm như vậy vẫn luôn nỗ lực chống đỡ, hắn cũng cảm thấy mệt mỏi, có lẽ cũng hy vọng có người để dựa vào.

Trương Tiểu Ngư suy nghĩ thật nhiều, bất tri bất giác, đã đi tới rừng trúc cạnh nhà Trương Đại Hộ.

Đột nhiên, hắn bị người nào đó kéo tay.

Trương Tiểu Ngư hoảng sợ, vừa định động thủ với kẻ kéo tay mình liền nhìn thấy mặt nàng, ngay lập tức buông nắm đấm vừa giờ lên.

“Tiểu Ngư nhi, ta lại cho ngươi hai cái trứng gà.” Đình Gia Hòa đưa hai cái trứng gà còn lại cho soái ca. Nàng im lặng theo hắn một đường tới đây, cho nên tất cả biểu tình và động tác của Tiểu Ngư nhi, Đình Gia Hòa đều không bỏ sót.

Tiểu Ngư nhi... rõ ràng cũng có ý với nàng nha.

Đình Gia Hòa tính toán trường kì theo đuổi mới có thể ôm được soái ca tới tay, không nghĩ lại có thể tiến triển nhanh như vậy, thật ngoài dự liệu.

Từ trước đến nay Đình Gia Hòa làm gì cũng đứt khoát, nàng rất muốn ngay lập tức nói rõ mọi ý nghĩ của mình với soái ca, nhưng lại nghĩ đến nhiều việc tới bây giờ vẫn chưa xử lý tốt...

“Chờ ta phân gia xong xuôi, ta có chuyện muốn nói với Tiểu Ngư nhi.”

Dù Đình Gia Hòa chưa nói ra hết ý nhưng Trương Tiểu Ngư có thể đoán được, vì vậy hắn càng cảm thấy hai cái trứng gà này cảm không được, trả không xong.

“Ta về nhà ăn cháo.” Đình Gia Hòa cười cười với soái ca rồi xoay người trở về Đình gia.

Trương Tiểu Ngư nhét hai cái trứng vào lòng, tiếp tục đi về phía nhà Trương Đại Hộ, trái tim vẫn thấp thỏm lo lắng.

Nam nhân trong thôn vẫn luôn được mọi người nhường nhịn vài phần, đôi khi cũng có người giúp đỡ bọn họ làm việc, hoặc đưa đồ cho họ, nhưng hắn chưa bao giờ được người khác đối đãi như vậy, bây giờ nhận thịt gà với trứng gà của Đình Gia Hòa, hắn liền cảm thấy rất ngượng ngùng.

Trong lòng có tâm sự, Trương Tiểu Ngư bất giác đi tới nơi lúc nào không hay. Hắn cầm cái sọt tre hay dùng để trên mặt đất lên, tính toán lúc cày ruộng nếu thấy cá chạch thì bỏ vào sọt.

Hà Tây thôn nhiều ruộng lúa nước, nhiều ruộng nước, cho nên cá chạch cũng rất nhiều. Hơn nữa cá chạch ăn ngon lại không có mùi tanh, chỉ cần cho chút muối, chưng một chút là có thể ăn ngon lành, vậy nên rất được yêu thích.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Tử Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Nhớ soái ca

Chỉ là bắt cá chạch rất mất công, lúc xới đất sẽ thấy hang đất cá chạch, phải tỉ mỉ đào nó ra, cũng không phải cái hang nào cũng có cá, hơn nữa lúc trời nóng lên, lúa nước được cấy mạ xong thì ruộng đều ngập nước, muốn bắt cá chạch chỉ có thể tìm ở ruộng máng bắt một hai con.

Ngày thường hắn phải làm rất nhiều việc nên cũng không có dư thời gian bắt cá, chỉ khi nào cảm thấy rất thèm thịt, hay muốn bồi bổ cơ thể cho phụ thân thì hắn mới xuống sông mò bắt cá chạch, bắt lươn.

Hôm nay Trương Tiểu Ngư vừa xới đất vừa cẩn thận tìm cá chạch chui ra, tìm được hắn liền bắt bỏ vào sọt tre đeo phía sau lưng.

Bởi vậy cả ngày trời hắn xới đất rất chậm, biết làm xong việc thì trời cũng tối đen nhưng mà... Trương Tiểu Ngư vẫn cần mẫn tìm cá chạch.

Trong khi soái ca đang làm việc ở nhà Trương Đại Hộ thì Đình Gia Hòa cũng về tới Đình gia.

Thật ra Đình Gia Hòa là canh giờ chính xác để về, lúc này Đình lão vừa nấu cháo xong. Nàng nghênh ngang cầm hai bát to đi vào bếp múc đầy hai bát cháo đặc, một chén để nguội, còn một chén Đình Gia Hòa nhanh chóng ăn sạch sẽ.

Một bên ăn, một bên còn không quên nhắc nhở Đình lão:

“Trứng gà đâu? Đừng quên hai cái trứng gà của ta!”

Mặt Đình lão càng đen hơn, nhưng nhìn đại đao chưa bao giờ rời khỏi tay Đình Gia Hòa, lão không còn cách nào khác, nén giận nói:

“Giữa trưa sẽ luộc trứng.”

“Được.”

Đình Gia Hòa còn nói thêm:

“Đưa ta hai quả trứng luộc phải nguyên vẹn đấy.” Nếu không dặn kỹ, ai biết Đình lão keo kiệt này có cắt đầu cắt đuôi quả trứng rồi mới đưa cho nàng hay không?!

Thực ra, Đình lão đúng là muốn cất xén một chút trứng gà cho chất nữ bảo bối của lão ăn, nhưng con quý tộc nọ đã nói toẹt ra vậy, lão chỉ có thể bầm bụng, lại tiếc hận con gà đẻ trứng bị Đình Gia Hòa ăn lồm một mình, không còn có dư cái trứng nào nữa, cuối cùng lão chỉ có thể hậm hực nhìn chằm chằm nàng.

Đình Gia Hòa không rảnh quan suy nghĩ trong đầu Đình lão, đã ăn no bụng, nàng liền đứng lên trở về phòng ngủ.

Nửa đêm nàng không ngủ được mò dậy tắm rửa, bây giờ cảm thấy hơi mệt mỏi, chỉ muốn ngủ một giấc ngon.

Đình Gia Hòa ngủ một mạch tới trưa, lại nhón nhờ ăn hai chén cơm và hai cái trứng gà, sau đó tiếp tục trở về phòng giặt gân cốt một chút, ngủ một giấc, tỉnh lại thì trời đã tối.

Buổi sáng đã tìm soái ca một lần, bây giờ mình lại thấy hơi hơi nhớ người rồi. ... Nếu nhớ hần thì đi tìm thôi, Đinh Gia Hòa lập tức tính toán ăn cơm tối xong, lại đi gặp Tiểu Ngu nhi một lần nữa.

Cho dù không nhìn thấy người, Đinh Gia Hòa cũng tình nguyện đi qua đi lại gần Trương gia, coi như là tản bộ.

Cả ngày nay Trương Tiểu Ngu bắt được nửa sọt cá chạch.

Qua mùa đông, cá chạch nhỏ gầy, chỉ lớn bằng ngón tay, nhưng được nửa sọt, coi như cũng đủ ăn, khỏe môi khê cong, sau đó hần phát hiện trời đã tối.

Xoa xoa bả vai, Trương Tiểu Ngu cầm nông cụ đi về nhà Trương Đại Hộ.

Bình thường hần chỉ cần trả lại nông cụ là có thể về, không ngờ Trương Tiểu Ngu vừa cất nông cụ đi, lão phụ thân của Trương Đại Hộ liền nói:

“Người bắt cá chạch? Để lại đi, ngày mai chúng ta nhấm rượu.”

Trương Tiểu Ngu sững sốt, bàn tay nắm chặt sọt cá:

“Trương lão lão, cá chạch này ta bắt để về nhà ăn.”

Trước kia thỉnh thoảng hần bắt được cái gì đó, nếu nhà Trương Đại Hộ muốn thì hần liền cho bọn họ, tính cho cùng thì lương thực của Trương gia là dựa vào làm thuê cho nhà Trương Đại Hộ mà có, nhưng cá chạch hôm nay hần cố tình bắt, là hần muốn mang cho Đinh Gia Hòa.

Trương lão lão không nghĩ tên người làm này lại dám cự tuyệt, trong lòng có chút giận, lập tức cao giọng nói:

“Đây là cá chạch trong đất Trương Đại Hộ, đương nhiên là của nhà ta! Để cá chạch lại, người có thể về.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tâm ý tương thông

Trương Tiểu Ngu nhăn mày lại, vết sẹo giữa trán càng thêm sâu. Cá chạch trong đất vẫn luôn luôn là ai bắt được thì là của người đó, từ khi nào có quy định cá ở đất nhà ai thì thuộc về nhà đó?

Bản thân là nam tử, nhà hần lại không có ai thân thích, cho nên từ xưa đến nay hần chỉ giúp người mà không đắc tội với ai, nhưng hôm nay.

“Trương lão lão, cá chạch này ta cần dùng.” Trương Tiểu Ngu nghiêm túc nhắc lại một lần nữa.

“Trương Tiểu Ngu người được lắm, chỉ có mấy con cá chạch cũng tiếc, người không muốn làm việc ở nhà ta nữa đúng không?” Trương lão lão thật sự tức giận, lão ta vẫn luôn không thích thuê cái tên xấu xí không gã được cho ai này, bây giờ giỏi rồi, còn dám cãi lời.

Trương Tiểu Ngu cúi đầu, hần không muốn thỏa hiệp.

Trương lão lão lập tức phát hỏa, vừa lúc này Trương Đại Hộ đi ra:

“Phụ thân, Trương Tiểu Ngu đang cần cá chạch thì để hần cầm đi đi, nhà chúng ta cũng không cần chút cá chạch này.”

Trương Đại Hộ đứng bên cạnh quan sát, bà ta không định xen vào, cả một sọt cá chạch ai mà không muốn? Nhưng không ngờ lần này Trương Tiểu Ngu lại quá quật cường, không chịu để cá chạch lại, bà ta sợ phụ thân nóng giận đuổi việc Trương Tiểu Ngu, nên đành tự mình bắc một cái thang bước xuống.

Tuy nói là người làm dễ tìm, nhưng chăm chỉ ra sức làm, còn không gian xảo ăn trộm ăn cắp, lại không tốn tiền nuôi ăn giống Trương Tiểu Ngu thì chả biết tìm ở đâu, là người giỏi tính toán - Trương Đại Hộ tự nhiên không muốn đổi người khác.

Trương lão lão không vui vẻ nhưng vẫn nghe lời nữ nhi, lão ta hung hăng liếc mắt trừng Trương Tiểu Ngu một cái:

“Ai thèm hiếm lạ thứ cá chạch của người, cút!”

Hần trầm mặc xách sọt cá chạch về nhà, lại cầm hai cái trứng lúc sáng Đinh Gia Hòa cho.

“Tiểu Ngu nhi! Ở đâu con có nhiều đồ ăn vậy?” Lưu lão khó hiểu nhìn trứng gà và cá chạch.

Trương Tiểu Ngư xấu hổ không dám nói ra trứng gà là Đình Gia Hòa cho, cũng xấu hổ không dám nói mình bắt cá chạch là muốn cho nàng, ngập ngừng mãi hần mới không được tự nhiên nói:

“Có người cho con ba quả trứng gà, con đã ăn một quả. . . Phụ thân, con đi làm cá chạch, phụ thân nhớ nấu chín một chút, lát nữa con đi cho nàng một chén.”

Trong thôn, lấy vật đổi vật cũng không lạ gì, nhưng mà đưa cá chạch nấu chín để trao đổi thì hơi kỳ lạ, nửa sọt cá may lắm cũng nấu được hai chén, để một chén cho mình coi như có chút thịt tươi, thôi thì cũng được.

Trương lão tin lời Trương Tiểu Ngư nói, lập tức gật đầu:

“Được.”

Trương Tiểu Ngư nhẹ nhõm thở ra một hơi, đưa trứng gà của mình cho mẫu phụ ăn, bản thân thì uống chén cháo phụ thân để phần lại, rồi đi làm thịt cá chạch.

Cá Chạch trơn tuột nên không dễ làm thịt, nhưng hần có nhiều kinh nghiệm, chỉ một lúc là có làm hết thịt cá chạch. Lưu lão lật đật đốt củi nhóm bếp, quay qua nhìn thấy cá chạch đã làm xong liền bốc cá bỏ vào nồi nấu.

“Cá chạch cho chút dầu, cùng nước thịt kho tàu là ăn ngon nhất, đáng tiếc trong nhà không có cả hai thứ này.” Lưu lão thở dài, chỉ bỏ chút muối vào nồi cá.

Cá chạch rất nhanh đã được nấu chín, đồ ra được hai chén. Trương Tiểu Ngư để lại một chén, bản thân cẩn thận bụng một chén còn lại đi ra ngoài, vốn đang định đi đưa cho Đình Gia Hòa, nhưng vừa ra tới cửa, hần liền ngăn cản cả người.

Hần làm thế nào tìm nàng đây? Cũng không thể cứ thế mang cá chạch tới Đình gia được...

Từ đầu hần chỉ suy nghĩ muốn đưa đồ ăn cho Đình Gia Hòa, còn chưa kịp nghĩ làm thế nào để đưa qua, đến lúc này mới nhớ ra trực tiếp tới Đình gia thì không ổn.

Cầm chén cá chạch, Trương Tiểu Ngư bắt tri bắt giác đi tới chòi đất rách nát của Đình gia ở cạnh nhà.

“Tiểu Ngư nhi, chúng ta thật là tâm ý tương thông, ta vừa mới nhớ, liền thấy Tiểu Ngư nhi đi tới.” Đình Gia Hòa từ trong bóng tối đột nhiên xuất hiện trước mặt soái ca.

Nghe được âm thanh của Đình Gia Hòa, Trương Tiểu Ngư lập tức nhìn thấy một bóng người đi tới trước mặt mình, không hiểu sao trên mặt tự nhiên nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hân Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cùng ăn cá chạch

Bởi vì ngoài trời tối đen, cho nên dù đứng rất gần, Đình Gia Hòa vẫn không thể nhìn rõ mặt soái ca, nhưng không sao, chỉ cần gặp được người là nàng đã vô cùng thỏa mãn rồi.

Tới chừng này tuổi, Đình Gia Hòa mới biết cảm giác yêu đương là thế nào, hồi hộp, nhưng nhớ, suy nghĩ vẫn vơ các kiểu như đứa cháu họ học cấp hai của mình vậy.

Đình Gia Hòa vui vẻ vươn tay bắt lấy tay Tiểu Ngư nhi, có điều tay thì không bắt được, lại đụng phải một chén con nóng hổi.

“Tiểu Ngư nhi có việc phải làm?”

Đình Gia Hòa hơi kinh ngạc hỏi:

“Phải đi đưa đồ ăn sao? Vậy hai chúng ta cùng đi.”

“Là cho người.” Trương Tiểu Ngư mím môi đưa chén trong tay cho nàng.

Nhươn mày, nàng tặng đồ cho soái ca một mặt là báo ân, nhưng mặt khác là nàng thật sự coi trọng Tiểu Ngư nhi, vốn chưa bao giờ nghĩ mình lại được soái ca đáp lại, từ đầu tới cuối, nàng cũng mới chỉ tặng được năm cái trứng gà và ít thịt gà mà thôi.

“Cho ta? Đây là gì?” Đình Gia Hòa nhe răng cười hỏi.

“Là cá chạch, lúc xới đất ta bắt được.” Trương Tiểu Ngư ngượng ngùng nói, cá chạch này nếu muốn là có thể tùy ý là bắt được, đối với nhà nông là thứ không đáng tiền, giá trị tuyệt đối không so được với trứng gà, thịt gà.

Đinh Gia Hòa lại thấy vô cùng vui vẻ, xen lẫn chút áy náy, trứng gà nàng đưa vốn không mất chút công sức gì cũng lấy được, đối với bản thân cũng không tính là cái gì. Còn Trương Tiểu Ngư thì cho nàng cá chạch, nàng biết cá chạch này phải chậm rãi bắt từng con, chắc chắn là Tiểu Ngư nhi đã bỏ ra rất nhiều công sức. Chỉ cần nghĩ tới việc đó, Đinh Gia Hòa cảm thấy những việc mình làm cho phu lang tương lai thật quá ít ỏi.

“Người đừng ghét bỏ.” Một lúc lâu cũng không thấy nàng nói gì, Trương Tiểu Ngư cảm thấy bất an.

“Nào có, ta rất là vui.”

Đinh Gia Hòa chớp chớp mắt, cảm động muốn ôm người đứng trước mặt một cái, nhưng lại thấy như vậy quá càn rỡ, cuối cùng chỉ kéo kéo tay soái ca:

“Chúng ta cùng ăn.”

“Ta phải về.”

Trái tim đập thành thịch, Trương Tiểu Ngư hoảng sợ, bởi vì trời tối không nhìn thấy rõ nên xúc cảm trở nên rất mãnh liệt, chỉ là cầm tay một cái, nhưng sự chú ý của hắn đều tập trung ở cái tay bị cầm đó, hắn cảm thấy tay mình ngày càng nóng, trên người không tự chủ được đổ mồ hôi.

“Cùng ta ăn đi.” Đinh Gia Hòa hứng khởi lôi kéo người đi về phía chòi đất không xa.

Đinh Gia Hòa cọ được không ít thứ tốt trong phòng Đinh nữ tam, trong đó có mấy cục nén, nàng tìm một chỗ cao ráo, nhặt mấy cục đá che chắn xung quanh rồi thấp nền, xong xuôi mới quay qua ngắm nhìn soái ca.

Ánh nến không sáng lắm, nhưng cũng đủ cho Đinh Gia Hòa nhìn thấy rõ mặt Tiểu Ngư nhi, cũng nhìn thấy rõ chén cá chạch trong tay hắn.

Tiểu Ngư nhi lớn lên rất hợp khẩu vị của nàng, mộc mạc chân chất. Chén cá chạch trên tay hắn tuy không thơm nức mũi, cũng không đẹp mắt, nhưng Đinh Gia Hòa lại thấy ấm lòng, càng nhìn càng thích, càng ngắm càng thêm

Tiểu kịch trường:

Tác giả: Xin hỏi các độc giả, Đinh Gia Hòa càng ngắm càng thêm là có ý gì?

Độc giả: *suy nghĩ*

Đinh Gia Hòa: Ý trên mặt chữ. Aizz, đầu óc không nên suy nghĩ quá đen tối.

Độc giả: Chúng ta suy nghĩ rất trong sáng nha.

Trương Tiểu Ngư: ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Hiểu trái tim muốn gì

Đã trải qua cảm giác chết đi, đột nhiên được sống lại ở thế giới này, trong lúc nàng không thể tiếp thu việc này, lại phải chịu đựng qua cảm giác thống khổ sắp chết, khi đó Trương Tiểu Ngư là người duy nhất không ngại ngần phiền phức bước tới cứu nàng.

Mặc dù tới thế giới này nhiều ngày, nhưng Đinh Gia Hòa không có cách này thông cảm với kẻ khác, tuy người trước kia họ bạc đãi không phải là mình, đánh chửi cũng không phải là mình... Người ngoài không nói, nhưng toàn bộ Đinh gia nàng tuyệt đối đã liệt kê vào danh sách không quan tâm rồi. Hà Tây thôn này, người thiết tâm đối tốt với nàng chỉ có Tiểu Ngư nhi, Đinh Gia Hòa nàng là người một khi đã nhận định sẽ không bao giờ thay đổi. Cho dù bất cứ ai, bất cứ chuyện gì, nếu không phải Tiểu Ngư nhi thì không ai có thể bước vào trái tim cứng đầu của nàng nữa.

Trái tim Đinh Gia Hòa đập rộn ràng, nàng dùng tay trái nắm thật chặt bàn tay Tiểu Ngư nhi rồi thật mau chóng buông ra. Để giảm bớt xúc động, nàng đưa mắt tìm trong nhà một cảnh dẫu đem bẻ đôi, làm thành một đôi đĩa đơn giản, sau đó mới ngồi xuống, lại cầm tay soái ca một lần nữa.

Bàn tay đột nhiên bị buông tay, trong lòng Trương Tiểu Ngư có chút căng thẳng, bây giờ lại bị nắm tay, hắn cảm thấy tay mình sắp bị thiêu cháy tới nơi, thậm chí không tự chủ được bắt đầu lo lắng. Bản thân cả ngày làm việc, trên tay đều là vết chai, đôi tay này còn so với tay Đinh Gia Hòa một chút cũng

không nhỏ hơn, có khi nào nàng sẽ ghét bỏ?

Đình Gia Hòa thì hoàn toàn không nghĩ nhiều tới vậy, nàng vuốt ve mấy cái, được chiếm tiện nghi tay của soái ca khiến ai đó rất hạnh phúc. Dùng đũa gấp một miếng cá chạch bỏ vào miệng, tiếp theo Đình Gia Hòa lại gấp một miếng đưa tới miệng Tiểu Ngư nhi.

Cá Chạch này chỉ nấu muối, hương vị cũng không ngon, tuy nhiên từ trước tới nay nàng không phải người kén chọn hay bắt bẻ, hơn nữa đây còn là món ăn ấm áp công sức mà soái ca đặc biệt đưa cho mình.

Đình Gia Hòa chỉ cảm thấy càng ăn càng ngon.

Đã hiểu một hai tính cách của nàng, lần này Trương Tiểu Ngư cũng không nói lời cự tuyệt, ngoan ngoãn há mồm ăn cá chạch, mặt không nhịn được lại đỏ lên.

Biết thế, hắn nên bảo phụ thân đừng luyện tiếu bỏ một chút dầu vào rồi...

“Ăn rất ngon.” Đình Gia Hòa cười nói, cá chạch chỉ có xương ở giữa, nàng nhai vài cái là sạch thịt, lại ném xương xuống đất, tiếp tục ăn một miếng, lại gấp cho Tiểu Ngư nhi một miếng.

“Người ăn đi, ta không cần...” Lần này Trương Tiểu Ngư vội vàng từ chối, cá chạch này là hắn đưa nàng ăn, không thể ngồi ăn chung hết một nửa đi.

“Hai chúng ta thì cần gì phải rạch rời. Về sau đều cùng nhau ăn.” Đình Gia Hòa cười nói, nhưng trong đôi mắt rất nghiêm túc. Vừa dứt lời, liền thấy bàn tay mình đang nắm nhẹ nhàng run lên.

Cảm giác được Tiểu Ngư nhi lại muốn chạy trốn, Đình Gia Hòa lập tức ngăn chặn ý đồ của đối phương

“Ăn xong rồi hãy đi.”

Đúng là Trương Tiểu Ngư muốn chạy, nhưng bị nàng gắt gao giữ lại, lo lắng sợ làm Đình Gia Hòa không vui, lại sợ đụng phải chén cá chạch, hắn không dám giằng giụa nữa.

“Người buông tay ta ra...”

Đình Gia Hòa không phải luôn thật thà chất phác, nói với người khác một câu cũng không dám sao? Vì có gì lại biến thành người thế này?

Hai người bọn họ nếu bị người khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ người trong thôn nhỏ một miếng nước bọt dìm chết mất.

Trương Tiểu Ngư biết rõ mình và Đình Gia Hòa như vậy là không đúng, nhưng không biết vì sao, hắn không thể nổi giận được với nàng.

Trước đây, Trương Tiểu Ngư vẫn không rõ vì sao mấy nữ nhân mặt dày, nói năng ngọt xớt lại có thể nhanh chóng tìm được phu lang, bây giờ hình như hắn đã hiểu ra được một chút.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Hẹn hò

“Ta buông ra, nhưng mà Tiểu Ngư nhi không được đi. Nếu không, ta sẽ đến tận Trương gia tìm Tiểu Ngư.” Đình Gia Hòa lại giở trò cũ, thật ra nàng còn muốn hôn soái ca một cái. Đáng tiếc Tiểu Ngư nhi rất dễ thẹn thụng, nếu hôn thật, đảm bảo có uy hiếp cỡ nào người này cũng sẽ chạy mất, thế nên Đình Gia Hòa đành phải kiềm chế.

Bất quá, kiềm chế đi kiềm chế lại, lúc này nàng đã xem Tiểu Ngư nhi trở thành người của mình, đương nhiên, coi nàng trở thành người của soái ca cũng được.

Sống ở thời cổ đại, cho dù cuộc sống ngày qua ngày không thoải mái, nhưng nếu tìm được một người như Tiểu Ngư nhi làm bạn cả đời, Đình Gia Hòa lập tức cảm thấy sinh sống ở cổ đại cũng không thiếu thốn.

Dù sao ở hiện đại nàng sống với ông bà hơn mười năm, không nghiện internet, cũng không cảm thấy không có di động hay mấy đồ công nghệ cao thì sống không nổi.

Cuối cùng Trương Tiểu Ngư cũng không dám chạy đi, sau đó tiếp tục màn ngọt ngào, ta một miếng, ngươi một miếng, cùng nhau ăn sạch chén cá chạch.

Ăn xong, Đình Gia Hòa vẫn chưa muốn đi, Trương Tiểu Ngư cũng không nói gì, hai người yên lặng mà ngồi một lúc, đến khi ngon nết cháy hết, ánh sáng đột nhiên biến mất.

“Ta phải về.” Trương Tiểu Ngư cầm cái chén không, đứng dậy.

“Ta cũng phải về.”

Trong bóng tối không thể thấy rõ được gì, Đinh Gia Hòa đưa ra đề nghị hẹn hò:

“Ngày mai, giữa trưa, ta lại tới chỗ lần trước chúng ta cùng đón củi tìm Tiểu Ngư nhi được không?”

Im lặng một chút, Trương Tiểu Ngư mới gật đầu, lại nhớ nàng không nhìn thấy, liền đáp lại:

“Được.”

Hai người giao hẹn xong, Trương Tiểu Ngư liếc nhìn cái bóng đen thui của Đinh Gia Hòa một cái, mới quay về Triệu gia.

Chờ người đi rồi, Đinh Gia Hòa cầm đại đao giết heo tàn tàn trở về Đình gia, tâm tình vô cùng vui vẻ.

Hôm nay đúng là ngày may mắn, ngẫu nhiên được ăn tối với Tiểu Ngư nhi, lại còn thành công ước hẹn với hắn. Ngày mai, thật là tốt đẹp!

Đang lảng lảng...Đinh Gia Hòa nhìn đại đao trên tay mình, đột nhiên cảm thấy hình tượng của mình có điểm không đúng.

Khụ.

Về sau, không nên mỗi lần đi gặp Tiểu Ngư nhi đều cầm đại đao được...

Nhưng với tình hình hiện tại nàng phải luôn thủ vũ khí để uy hiếp người khác.

Suy nghĩ một chút, Đinh Gia Hòa mò mẫm tới rừng trúc trong thôn, dùng đao chặt lấy hai cây trúc rồi cầm theo về nhà.

Hôm sau, Đinh Gia Hòa dậy rất sớm, nàng như cũ không làm việc, cứ ngồi như thế trong sân, cắt tỉa hai cây trúc kia.

Nàng vót sạch sẽ chỗ thân rễ thừa, sau đó đo đạc chặt cây cao bằng thân mình, tiếp tục vót nhọn một đầu, làm thành một món vũ khí.

Trên tay chỉ cần có cây trúc này, cho dù đối thủ cầm đao nàng cũng không ngại, đao thì ngắn còn gậy trúc thì dài, chỉ cần nàng không để kẻ kia tiếp cận, tuyệt đối có thể dùng gậy trúc đánh rút đao xuống, một đầu còn vót nhọn, có thể đâm kẻ kia thủng lỗ vài chỗ.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là cầm gậy trúc ra cửa sẽ không bị người khác nhìn bằng ánh mắt khác thường, còn nhẹ hơn đao rất nhiều.

Chuẩn bị xong một cái, Đinh Gia Hòa tiếp tục xử lý cây trúc còn lại.

Cây trúc thân bự này được nàng tỉ mỉ chọn rồi mới chặt xuống, trước tiên Đinh Gia Hòa chặt đẽo làm hai cái ống trúc lớn để đựng đồ ăn, sau lại tìm một cái miếng gỗ làm cái nút, tiếp đó nàng chế phần còn lại làm mấy thứ khác.

Đinh Gia Hòa làm một đôi đũa, đoạn trúc nhỏ hơn làm hai cái chén. Nàng còn muốn làm thêm vài thứ nhưng chợt phát hiện mấy thứ đó rất khó làm, thế nên Đinh Gia Hòa quơ trúc xếp lại cất đi, về sau tính tiếp.

Xong việc, Đinh Gia Hòa cầm chén to đi vào nhà chính ăn cháo, ăn no lại nghỉ ngơi. Chờ mong mãi mới đến giữa trưa, nàng hứng khởi cầm hai cái trứng gà và hai bát cơm mà Đinh lão ưc chế đưa cho mình đi về phòng.

Ở đây làm đồ ăn một chút dầu mỡ hay nước luộc cũng không có, đừng nói hai chén cơm, thêm một chén nữa Đinh Gia Hòa cũng ăn được. Nhưng lần này nàng chỉ ăn một chén, một chén còn lại bỏ vào ống trúc, trứng gà nàng cũng chỉ ăn một cái, một cái cất đi.

Chuẩn bị xong, Đinh Gia Hòa đi vào phòng bếp rót nước ấm vào một ống trúc, chuẩn bị ổn thỏa hết thấy nàng liền đi ra khỏi cửa, đến nơi hẹn hò.

Vừa đi Đinh Gia Hòa không kiềm chế được huyết sát.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Lại bị trêu chọc

Trương Tiểu Ngư ở trong rừng đợi một hồi, thậm chí còn đón được một ít củi.

Nhìn thấy Đinh Gia Hòa đi tới, hần ho nhẹ một tiếng, không được tự nhiên cúi đầu nhìn bản thân, cả người mặc bộ quần áo vá.

Trước đây hần không cảm thấy mình có điểm nào không bằng Đinh nữ đại, thế nhưng... không hiểu vì sao khi nhìn thấy nàng bây giờ thì Trương Tiểu Ngư lại cảm giác mình không xứng với đối phương.

“Tiểu Ngư nhi chưa ăn cơm phải không? Ta mang đồ ăn cho Tiểu Ngư đây.” Hề thấy soái ca là Đinh Gia Hòa cảm thấy rất vui vẻ, nàng luôn luôn muốn cười lúc ở bên hần. Nhớ ở hiện đại khi mới hẹn hò đều mời đối tượng đi ăn vài bữa ngon lành, bây giờ nàng đang ăn bám nên chỉ có cơm gạo lức, trứng gà cho Tiểu Ngư nhi ăn. Chờ sau này nàng khỏe hơn sẽ đi làm kiếm tiền, nhất định sẽ cho hần được ăn thật ngon.

“Không cần, bình thường giờ này ta thường không ăn gì.” Trương Tiểu Ngư vội cự tuyệt, cứ cho là Đinh gia có tiền, hần cũng không quen ăn đồ ăn của nhà người khác, huống chi đồ ăn này, phân nửa là nàng lấy của mình cho hần ăn đi.

“Ta cũng mang tới rồi, Tiểu Ngư nhi không thể không ăn.” Đinh Gia Hòa cực kỳ kiên trì đối với sức khỏe của phu lang tương lai, hơn nữa tối qua nàng đã có kinh nghiệm rồi, chỉ cần đi tới giữ chặt tay Tiểu Ngư nhi nhất định không thả ra là được.

Hôm qua trời tối đen mờ mịt nên cho dù bị nắm nắm hần cũng không thấy, nhưng bây giờ, là giữa thanh thiên bạch nhật.

Người ta là thê phu cũng không giữ ban ngày ban mặt tay trong tay.... Trương Tiểu Ngư muốn giãy dụa nhưng không rút tay ra được, chỉ có thể sợ hãi nhìn trái, nhìn phải, sợ bị người ta phát hiện.

Nhìn thấy Tiểu Ngư nhi như vậy, Đinh Gia Hòa cảm thấy rất thú vị, nhưng nàng cũng không nỡ để hần lo lắng quá mức, lập tức nói:

“Tiểu Ngư yên tâm, không có ai tới đâu, cho dù có người tới, ta cũng khẳng định lập tức biết được.” Khả năng cảnh giác của Đinh Gia Hòa rất tốt, kể cả bây giờ thay đổi thân thể kém hơn trước rất nhiều, nhưng vào thời điểm yêu đương vụng trộm phải nâng cao tinh thần cảnh giác chú ý xung quanh cũng đủ xài.

Không đúng.

Dùng sai từ rồi.

Đinh Gia Hòa nàng không phải yêu đương vụng trộm, nàng là quang minh chính đại hẹn hò với Tiểu Ngư nhi.

Cho dù Đinh Gia Hòa nói vậy nhưng Trương Tiểu Ngư vẫn thấy bất an. Nàng đành phải quan sát chỗ nào kín đáo, sau đó dắt hần đi về phía kênh đào, đến cạnh một bụi trúc lớn rồi ngồi xuống.

Cây trúc vùng này không cao, phiến lá còn rất lớn, người Phía Nam ở đây thường dùng lá này để gói bánh chưng, gọi là Trúc Diệp. Cây đó mọc thành từng bụi, lớn lên có thể cao tới ngực, lại rậm rạp bí ẩn nên bọn nhóc trong thôn rất thích núp vào đó. Nếu trốn vào trong này, bên ngoài tuyệt đối không nhìn thấy.

Kênh đào bên này và rừng trúc không thuộc về bất cứ ai, không có người xử lý, lá trên cành không được cắt tỉa nên rất lớn, không thích hợp để gói bánh chưng, cho nên sẽ không có ai đến đây hái lá, bọn nhỏ càng không được cho phép tới kênh đào bên này chơi, cho nên nơi này rất yên tĩnh.

Ngồi dưới bụi trúc che chắn xung quanh, Đinh Gia Hòa bắt đầu lấy ống trúc trong ngực ra.

Một ống trúc là cơm, một ống trúc là nước ấm, còn một cái trứng gà, mấy thứ này đều rất xa xỉ đối với Trương Tiểu Ngư, cho nên hần không muốn ăn, nhưng Đinh Gia Hòa làm sao để cho hần có cơ hội cự tuyệt.

“Tiểu Ngư nhi không muốn ăn, ta đành phải như tối qua dứt cho Tiểu Ngư ăn vậy.” Nói xong, Đinh Gia Hòa liền bày ra vẻ mặt nóng lòng chờ mong.

“Ta ăn!” Trái tim giật thót lên, Trương Tiểu Ngư vội vàng nói, tối qua hần cũng không hiểu bản thân bị làm sao lại để nàng dứt mình ăn cá chạch, bây giờ giữa ban ngày ban mặt, tuyệt đối không thể làm như vậy....

Nhớ tới việc ngày hôm qua, hần đột nhiên lại muốn bỏ chạy, nhưng ruốc cuộc vẫn không nỡ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Hôn

Trương Tiểu Ngư rất quý trọng lương thực, mặc dù không có thức ăn nhưng khi ăn từng miếng cơm gạo lức kia, hần giống như đang ăn sơn trân hải vị, vẻ mặt vô cùng hài lòng.

Được nhìn Trương Tiểu Ngư ăn, Đinh Gia Hòa còn cảm thấy vui vẻ hơn chính mình được ăn nữa. Bị nhìn chăm chăm không chớp mắt như vậy, bàn tay

cầm của Trương Tiểu Ngư có chút run rẩy.

Chống chọi mãi Trương Tiểu Ngư mới qua loa ăn hết cơm trong ống trúc. Đinh Gia Hòa không nói gì, chỉ cười hi hi, cầm lấy chiếc đĩa hán vừa ăn, sau đó quét sạch cơm thừa, gương mặt Tiểu Ngư nhí lại nóng lên một lần nữa.

Thỏa thuê, Đinh Gia Hòa lại bắt đầu lột vỏ trứng.

“Lúc trước ngươi ngã xuống sông, thân thể còn chưa khỏe, trứng gà không cần cho ta, ngươi ăn đi.” Trương Tiểu Ngư vội nói.

“Ồ nhà ta đã ăn một cái.” Đinh Gia Hòa cười nói, thật có chút hối hận vì đã ăn trước ở nhà, sớm biết như vậy thì nàng đã để lúc tới đây ăn chung với soái ca rồi.

“Thì lại ăn thêm một cái nữa.” Trương Tiểu Ngư cũng kiên trì không kém.

“Hay là...chúng ta mỗi người một nửa?” Đinh Gia Hòa bẻ cái trứng gà trên tay làm hai, xem ra Tiểu Ngư nhí vẫn không tự giác ăn, nàng dứt khoát uy hiếp một lần nữa.

“Tiểu Ngư nhí mà không ăn, ta liền ở đây hôn Tiểu Ngư.”

“Ngươi nói vậy cái gì đó.” Trái tim của hán gần như ngừng đập, sau đó lại đập rất nhanh, cả người hán không ngừng run lên. Hôn? Kết quả, hán còn chưa kịp sợ thì trong miệng đã có nửa cái trứng gà.

Trương Tiểu Ngư vội vàng lấy nửa cái trứng ra.

“Hay là, chúng ta đổi với nhau một chút rồi ăn? Để ta ăn nửa cái trong miệng Tiểu Ngư nhí?” Ánh mắt Đinh Gia Hòa sáng lên, mau chóng đưa nửa cái trứng của mình qua, một lòng muốn trao đổi với hán.

Da mặt Trương Tiểu Ngư có đen cũng không dấu được vẻ quẫn bách.

Đinh Gia Hòa đang đùa giỡn hán sao? Nàng là nữ nhân so với nam nhân là hán còn gầy hơn, sao nàng lại có hứng thú muốn đùa giỡn hán như vậy chứ?

Trương Tiểu Ngư ngượng ngùng cầm cái nửa trứng gà của mình trong tay, từ từ ăn, đến khi ăn xong, hán vẫn nói:

“Đinh Gia Hòa, về sau ngươi đừng đưa đồ ăn cho ta nữa.”

“Không được.” Nàng trực tiếp cự tuyệt.

Đinh Gia Hòa biết đầu năm nay lương thực rất quý giá, Tiểu Ngư nhí không chấp nhận thức ăn nàng đưa là vì nghĩ cho nàng, nhưng làm sao Đinh Gia Hòa có thể cho phu lang tương lai của mình đói bụng cả ngày được.

Huống chi, nàng cũng không phải chịu đói, dù đưa Tiểu Ngư nhí một ít thì nàng vẫn có ăn. Với lại... nàng còn đang cố gắng bồi dưỡng thân thể để đến khi động phòng hoa chúc còn có mặt mũi khoe thân thể.

Khụ.

Không biết từ khi nào mà bản thân lại trở thành soái đối như vậy, chắc chắn là bị cơ thể của Đinh nữ đại ảnh hưởng.

Chắc chắn là vậy. Ha ha.

“Tiểu Ngư nhí, ta thực sự không thiếu ăn, không tin Tiểu Ngư có thể vào thôn hỏi xem, bây giờ Đinh gia người nào cũng không dám bỏ đói ta.” Đinh Gia Hòa chớp chớp đôi mắt nói.

“Huống hồ, mạng này của ta là do Tiểu Ngư nhí cứu về, cho nên bây giờ đưa Tiểu Ngư một chút đồ ăn thì có tính là gì? Tiểu Ngư nhí phân định quá rạch ròi với ta như vậy, thật sự không coi ta là người một nhà rồi.”

Từ khi nào Đinh Gia Hòa là người một nhà với hán vậy? Trương Tiểu Ngư muốn phản đối, nhưng cuối cùng chỉ phản đối trong đầu mà không nói ra miệng.

Nếu hán nói ra, có khi nào nàng hiểu lầm mình không muốn sống chung với nàng rồi đi tìm người khác thì làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Tử Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tiểu Ngư nhi buồn

“Về sau ta vẫn sẽ đưa đồ ăn cho Tiểu Ngư nhi, nếu Ngư nhi không ăn, ta giận.”

Đinh Gia Hòa thay đổi vẻ mặt nghiêm túc nói, lại bổ sung một câu:

“Còn nữa, về sau nếu Tiểu Ngư nhi không ăn đồ của ta, còn suy nghĩ muốn trả lại cho ta. Vậy Tiểu Ngư nhi thực sự coi ta là người ngoài, nếu đã vậy, ta sẽ trả cái mạng này cho Trương Tiểu Ngư đấy.”

Cả kinh, Trương Tiểu Ngư vội vã lắc đầu, môi mím chặt lại.

Đã nói rõ ràng với soái ca, Đinh Gia Hòa mới thả người trở về làm việc, chờ bóng dáng hắt khuất hẳn, nàng liền đi tần tần xuống ruộng.

Đinh Gia Hòa muốn bắt ít tôm nhỏ, cá nhỏ bồi bổ thân thể. Hôm qua sau khi Tiểu Ngư nhi cho nàng cá chạch ăn, ý nghĩ này càng thêm mãnh liệt.

Bây giờ nàng cũng không tính làm việc nhà nông, cho nên phải tranh thủ tìm cách kiếm thức ăn khác thì hơn.

Vừa quyết định xong, một con ếch xanh đột nhiên nhảy tới trước mặt Đinh Gia Hòa.

Ếch ở Hà Tây thôn rất nhiều, trong trí nhớ của Đinh nữ đại thì vừa vào hè, buổi tối thường xuyên nghe được tiếng ếch kêu ộp oạp không ngừng tới sáng. Ở đây người ta không cảm tội nhỏ đi bắt cá tôm, còn ếch thì không cho chúng đi bắt, bản thân họ cũng không bắt.

Không phải họ thấy thịt ếch ăn không ngon, ngược lại, ở đây người ta còn gọi ếch là chim bìm bịp, ý là thịt ếch ngon như thịt gà.

Mọi người không bắt ếch có hai nguyên nhân, một là khi giết ếch, ếch sẽ dùng hai chân trước giơ lên đầu, thấy vậy khiến cho người ta cảm thấy giết ếch là một việc tàn nhẫn, còn nguyên nhân khác là vì ếch xanh ăn sâu.

Mọi người biết ếch sẽ ăn những côn trùng có hại nên không thể bắt, thậm chí bởi vì ở đây không có thuốc trừ sâu nên sâu toàn do ếch bắt. Bởi vậy mọi người rất thân thiện với ếch.

Nhìn thấy ếch Đinh Gia Hòa cũng rất thèm ăn, nhưng suy nghĩ lại thôi không bắt.

Khí hậu phương Nam ẩm ướt, rất nhiều sâu, bọn nhóc đôi khi còn bị sai đi bắt sâu, cho nên, nàng không giết con ếch có thể bắt sâu này ăn thịt được.

Thôi, không bắt Ếch được thì vẫn còn cách khác.

Năng lực sinh tồn nơi hoang dã của Đinh Gia Hòa cực kỳ giỏi, khi du lịch trong rừng nàng từng gặp cảnh hết thức ăn thì ngay cả sâu giun gì đó nàng cũng từng ăn qua, đương nhiên, nếu có điều kiện Đinh Gia Hòa tuyệt đối không đi ăn mấy thứ đó, hết nước vẫn có thể hứng sương uống, gian nan cỡ nào Đinh Gia Hòa nàng đều gặp qua. Có thể nói tuổi trẻ nhưng kinh nghiệm sống không thiếu, nàng luôn thích độc lập sống từ nhỏ cho đến bây giờ.

Ở đây xoay qua xoay lại một buổi trưa, Đinh Gia Hòa bắt được một con rắn dài bằng cánh tay.

Thực ra nàng còn nhìn thấy mấy con rắn khác, nhưng rất tiếc quá nhỏ, vừa qua một mùa đông nên lại càng gầy, tâm trạng nàng đang vui vẻ nên cho bọn chúng một con đường sống đi. Đinh Gia Hòa bắt con to nhất, sau đó dùng dao nhọn chọc heo để giết chết.

Trên eo đeo con dao ngon, một tay cầm gậy trúc, một tay cầm rắn, Đinh Gia Hòa tần tần đi về phía bờ sông.

“Đinh nữ đại, người bắt được rắn? Con rắn này thật lớn!” Bên bờ sông có người đang vo gạo, rửa rau, nhìn thấy nàng đi tới, một nam nhân nhỏ gầy trắng nõn liền lên tiếng.

Nam nhân này gầy gầy nhỏ nhỏ, tướng mạo rất đẹp, mày cong lá liễu, phía dưới là một đôi mắt lớn, cái mũi nhỏ, môi anh đào phấn hồng, làn da trắng nõn không ngăm đen thô ráp giống như những người khác trong thôn.

Lớn lên giống nữ nhân thì thôi đi lại còn mặc y phục không khác váy là bao, còn mặc áo hoa... Đinh Gia Hòa hơi nhăn đôi mày rậm, nhìn sao cũng cảm thấy quái quái, tuy ở Đinh gia cũng thấy Đinh lão và Đinh Tiểu Tử mặc đồ như vậy nhưng một người đàn đá khiến nàng không thêm để ý, một người lại thấy đỡ hơn nên nàng cũng không thấy sao cả.

Đinh Gia Hòa biết nơi này là nữ tôn, nhưng mỗi ngày nhìn Tiểu Ngư nhi không khác gì nam nhân ở hiện đại nên đã khiến nàng quên mất tình huống này, bây giờ nhìn thấy một nam nhân éo lá như vậy mới một lần nữa ý thức được việc này.

“Đinh nữ đại, dạo này ta mọc mụn trên mặt, muốn ăn rắn để hạ hỏa, người cho ta con rắn kia không?” Đôi mắt to tròn kia nhìn chằm chằm con rắn trên tay Đinh Gia Hòa, lại cười rộ lên với nàng.

Người thôn Hà Tây không ăn ếch nhưng lại ăn rắn, thậm chí còn tin tưởng khi mặt bị nổi mụn ăn rắn liền khỏi.

Tất nhiên nam nhân trước mắt kia muốn rắn của nàng không phải thật sự vì y có mụn, là bởi vì y đang thèm thịt mà thôi.

Con rắn Đinh Gia Hòa bắt được rất dài, thịt cắt ra phải đến ba bốn cân, tuyệt đối sẽ làm được một bữa ngon.

Nghĩ như vậy nên giọng nói của nam nhân này liền dịu dàng thêm vài phần:

“Đinh nữ đại, người cho ra con rắn đi.”

Hôm nay giữa trưa có ăn cơm của Đinh Gia Hòa đưa nên tâm tình của Trương Tiểu Ngư rất tốt, buổi chiều làm việc đặc biệt nhanh, bây giờ đã xong việc, đang đi về nhà.

Đi tới nửa đường hần tính toán tới bờ sông nữa tay, không nghĩ lại bất gặp cảnh nam nhân đẹp nhất thôn đang nói chuyện muốn xin đồ của nàng.

Trương Tiểu Ngư thấy Đinh Gia Hòa là người rất hào phóng, trúng gà, chân gà đều nguyện ý cho hần ăn, bây giờ nam nhân xinh đẹp này muốn nàng cho con rắn, nàng chắc chắn sẽ cho đi.

Tuy rằng làm việc cả một ngày, nhưng vì cuộc hẹn hò buổi trưa mà một chút hần cũng không cảm thấy mệt mỏi, tinh thần tràn đầy năng lượng, vậy mà bây giờ, chỉ nghe được lời nam nhân kia nói, hần đột nhiên cảm thấy mất hết tinh thần, cả người vô cùng mệt mỏi.

Lùi lại mấy bước, Trương Tiểu Ngư núp sau thân cây, trong lòng có chút mất mát, mím môi chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Dùng sắc dụ đồ ăn của Đinh Gia Hòa

Nam nhi bắt chuyện với Đinh Gia Hòa tên là Giang Diệp Hồng.

Nhà Giang Diệp Hồng cũng rất nghèo, muốn nói rõ nghèo tới mức nào thì có thể nói rằng, không khác gì so với Trương gia.

Trương gia nghèo là vì thân thể Lưu lão không tốt, Trương Phú vì chữa bệnh cho ông nên mới nghèo, còn Giang gia nghèo là vì mẫu thân Giang Diệp Hồng nghiện cờ bạc.

Mẫu thân Giang Diệp Hồng vô cùng thích đánh bạc, không bao giờ nhịn được, tuy rằng tiền cược không lớn nhưng tích tiểu thành đại, bao nhiêu tiền và những đồ vật có giá trị trong nhà đều nói gót ra đi sau mỗi lần thua bạc, cuối cùng ngay cả đồng ruộng cũng thua mất, cuộc sống của Giang gia tuột dốc không phanh.

Hai gia đình đều không có tiền, nhưng cuộc sống của Giang Diệp Hồng so với Trương Tiểu Ngư là một cái trên trời, một cái dưới đất, bởi vì Giang gia đông người hơn và Giang Diệp Hồng lớn lên thật sự rất đẹp.

Tuy mẫu thân của Giang Diệp Hồng là bùn đất không dựng được tường, nhưng y có hai tỷ tỷ đều là người chăm chỉ chịu khó, cộng thêm mẫu thân y cũng có vài tỷ đệ phụ giúp.

Đối với cái tật ham mê cờ bạc của mẫu thân Giang Diệp Hồng, thẩm bá Giang gia sau khi hết lời khuyên dạy mà vẫn không sửa thì vô cùng chán ghét, từ lâu không còn quan bà ta nữa, nhưng thỉnh thoảng vẫn đến tiếp tế mấy chất nữ, bởi vậy Giang Diệp Hồng và hai tỷ tỷ lớn lên rất yên ổn.

Bây giờ hai tỷ tỷ của Giang Diệp Hồng đều đã trưởng thành, cuộc sống trong nhà chậm rãi chuyển biến tốt hơn. Hơn nữa bản thân Giang Diệp Hồng lớn lên còn vô cùng xinh đẹp, cho nên cuộc sống của y rất thoải mái.

Vì là nam nhi xinh đẹp nhất thôn, tự nhiên từ nhỏ có nhiều người yêu thích, nữ hài trong thôn lại càng nguyện ý chiều cố y.

Khi Giang Diệp Hồng và người khác đi ra ngoài cắt cỏ cho heo, y không phải động tay bao giờ, luôn có người đem cỏ đưa cho y, mà y chỉ cần ngọt ngào kêu vài tiếng tỷ tỷ là được.

Đi bắt cá với người khác, y cũng chả cần xuống nước, ngay lập tức có kẻ đưa con cá to nhất đến cho y, y cũng chỉ cần đáp lại bằng một nụ cười thật tươi.

Ở Hà gia thôn, Giang Diệp Hồng luôn được mấy nữ hài cùng tuổi chiều chuộng, nếu không phải tuổi tác y còn nhỏ. Và Giang gia cũng đã tuyên bố chờ y tròn mười sáu tuổi mới tính chuyện cưới gả, chỉ e cửa nhà y đã sớm bị ông mai đập vỡ rồi.

Không sai, hiện giờ còn chưa tới mười sáu, chỉ mới mười năm tuổi mà thôi, nhỏ hơn Đinh nữ đại mười tuổi, cho nên hai người trước đây căn bản không có tiếp xúc qua, Đinh nữ đại đối với y cũng không có ấn tượng gì sâu sắc, một nam nhi đẹp như vậy, Đinh nữ đại trước đây nhìn cũng không dám nhìn nhiều hơn một lần.

Đinh Gia Hòa vẫn là lần đầu nhìn thấy thế nào thì được gọi là một nam nhi đẹp, không khỏi nhìn thêm vài lần, càng nhìn lại càng thấy thất vọng. Khẩu vị

của nàng từ xưa đến giờ là kiểu nam nhân cường tráng, mà Giang Diệp Hồng thì... Y không chỉ lớn lên giống nữ nhân, hành vi cử chỉ càng giống nữ nhân ở hiện đại. Y tuyệt đối tuyệt đối không phù hợp với thường thức của Đình Gia Hòa.

“Đình nữ ca, rắn người bắt có thể cho ta không?” Thấy Đình Gia Hòa nhìn chằm chằm mình, Giang Diệp Hồng liền lộ ra một nụ cười thật tươi với nàng, thanh âm càng ngọt ngào.

Giang Diệp Hồng vốn chương mắt Đình nữ đại đã già còn ế, nhưng với rắn của nàng bắt thì lại có chút thêm thưởng, bởi vậy y mới cười nói vài lời với nàng, y cũng không nghĩ Đình nữ đại có thể từ chối mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Lâm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Đình Gia Hòa bị người đẹp giận rồi

“Người muốn con rắn này à?” Đình Gia Hòa lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy.” Giang Diệp Hồng chớp chớp đôi mắt to nhìn nàng, trong mắt tràn đầy mong muốn.

“Con rắn này đại khái năm cân, bằng một con gà, người mang gà tới đổi, ta sẽ đưa rắn cho người.” Đình Gia Hòa tự động bỏ qua không nhìn y nữa, cảm con rắn ước lượng một chút rồi nói.

Giang Diệp Hồng biến sắc, y không nghĩ Đình nữ đại lại cự tuyệt mình, lại còn yêu cầu quá đáng như vậy,... Chỉ là một con rắn thôi, thế mà bà cô ế này lại muốn mình mang gà tới đổi.

Có vài việc vì Đình Gia Hòa xuyên từ hiện đại tới nên không rõ, tuy ở hiện đại một cân rắn mắc gấp ba lần một cân thịt gà, cho nên nàng cảm thấy việc trao đổi này không có vấn đề gì, nhưng với nơi thôn quê này, Đình Gia Hòa nói ra như vậy chắc chắn đầu óc có vấn đề.

Con rắn bắt được bên ngoài có thể so sánh với con gà nuôi trong nhà sao? Nếu Đình nữ đại xách theo là con gà thì y sẽ không mở miệng xin, bởi y biết chả ai đồng ý cho y cả.

Nữ nhân trong thôn thường cho y vài, cá chạch, lươn, cá gì đó đều có, trứng gà cũng có nhưng sẽ không có ai đưa con gà cho y, bởi vì đối với người trong thôn, gà được xem như tài sản quan trọng nhất trong nhà.

“Người muốn ta đưa gà tới đổi?” Giang Diệp Hồng vẫn có chút không tin hỏi lại một câu, y vẫn còn đang cho rằng mình nghe lầm.

“Người không muốn đổi thì tránh ra, đừng có cản đường ta.” Trên mặt của Đình Gia Hòa hiện lên vẻ không kiên nhẫn, nói xong nàng liền đi thẳng ra bờ sông làm thịt rắn, không buồn liếc mắt nhìn Giang Diệp Hồng dù chỉ một cái.

Lần đầu tiên Giang Diệp Hồng bị người ta đối xử như vậy, y làm sao không tức điên, lập tức hung tợn trừng mắt liếc nhìn Đình Gia Hòa một cái:

“Hừ! Ai hiếp lạ rắn của nhà người!” Nói xong y cũng bỏ đi không quay đầu lại.

“Đình nữ đại, lòng dạ người thật cứng như đá, nam nhi xinh đẹp như vậy cũng không phản ứng.” Một nam nhân trung niên rửa rau bên bờ sông nói. Tuy Giang Diệp Hồng thích chiếm tiện nghi của người khác nhưng vẫn biết chừng mực, y chỉ lấy đồ của nữ nhân chưa thành thân, cho nên trong thôn cũng chả có ai chán ghét y, lại còn rất thông cảm cho hoàn cảnh của y.

Nam nhi này số mệnh khổ nên mới có một mẫu thân như vậy, nhà quá nghèo cái gì cũng không có, đồ ngon cũng chả có mà ăn.

Đình Gia Hòa bật chế độ lạnh nhạt không đáp lại, nàng một chút cũng không thấy Giang Diệp Hồng kia có gì xinh đẹp, hơn nữa, con rắn này nàng bắt để nấu cháo ăn với Tiểu Ngư nhi, dựa vào cái gì lại muốn nàng cho một kẻ không quen biết?

Hừ.

Đương nhiên, nếu có người đồng ý đem gà tới đổi... So với rắn thì bây giờ nàng muốn ăn thịt gà luộc hơn.

Lột bỏ da rắn, lại moi hết ruột ra, Đình Gia Hòa rửa sạch sẽ con rắn.

Ở Hà Tây thôn thì gan rắn được coi là thức ăn bổ dưỡng nhưng nàng lại không có hứng thú với nó. Đình Gia Hòa vô cùng tốt bụng đưa cho nam nhân trung niên kia, để hắn cảm về cho chất nữ ăn.

Lúc Đình Gia Hòa cầm con rắn về nhà, Đình lão và Đình Tiểu Từ đang nấu com chiều, Đình đồ tể thì đang nói chuyện với Đình nữ nhị, bà ta muốn nhị nữ nhi ngày mai xuống ruộng với mình.

Hiển nhiên là à không muốn xuống ruộng làm việc, cho nên việc nhà nông của Đình gia liền không xong rồi.

Đương nhiên, việc đó chả có quan hệ gì với nàng.

Hôm nay không cảm đau nhưng lại xách theo một con rắn, Đình đồ tể vẫn như cũ không dám bảo nàng đi làm ruộng. Đình Gia Hòa không biết chuyện việc làm ruộng của Đình gia đã sắp hỏng bét rồi, nàng đang ung dung ngồi ở cửa chờ cơm chiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Vô chòi ăn tối

Bên kia, Trương Tiểu Ngư nhân lúc Đình Gia Hòa ra bờ sông làm thịt rắn liền lén lút rời đi, bây giờ đã trở về nhà.

Hắn không ra bờ sông rửa tay chân, mà đi ra lu nước nhà mình tẩy rửa, rửa sạch sẽ xong, Trương Tiểu Ngư còn nhìn chăm chăm hình ảnh của mình trên mặt nước trong lu.

Nếu hắn là nữ nhân mà có thân thể và tướng mạo như vậy này, với người trên huyện thì quá mức tục tằn khó coi, không có tí văn nhã, còn với người trong thôn thì coi như không tòi, thể nhưng hắn lại là nam nhân.

Không hiểu tại sao Đình Gia Hòa lại thích giở trò lưu manh với hắn, lại còn nói muốn hôn hắn. ...

Thậm chí, nàng còn cự tuyệt Giang Diệp Hồng.

Tuy Đình Gia Hòa không nói vì hắn mà cự tuyệt Giang Diệp Hồng, nhưng như vậy cũng đã khiến Trương Tiểu Ngư rất vui vẻ, chỉ là trên mặt không dám lộ ra mà thôi.

Hắn cố giả vờ xụ mặt, sau đó nhìn vào lu nước, thấy hình ảnh của mình lúc nhú mày, một chút cũng không dịu dàng, tức khắc lại có chút nản. (Tác giả: Yêu quố đi phải không mọi người.)

“Tiểu Ngư nhi, con đang làm gì vậy?” Lư lão thấy nhi tử làm bộ đáng thâm cừ đại hận nhìn chăm chăm lu nước, liền hô một tiếng.

“Không có gì đâu phụ thân.”

Xoa xoa mặt, Trương Tiểu Ngư nói:

“Phụ thân, lu này hết nước rồi, con đi gánh nước.”

“Ừ.” Lư lão gật đầu, mọi người thường ra sông giặt quần áo, rửa rau đều đi ra bờ sông, lu nước này là vốn để đựng nước nấu cơm, lão thân thể không tốt, không thể đi lại nhiều, thế nên rửa rau rửa chén đều là dùng nước trong lu này.

Trương Tiểu Ngư đi ra bờ sông, lúc đi ngang qua mấy nhà trong thôn, không ngờ lại nghe thấy có người bàn luận chuyện liên quan đến Đình Gia Hòa, hắn bất giác dừng chân lại.

“Đình nữ đại gia cứ như đổi thành một người khác vậy, nghe nói bây giờ nàng không những không làm việc, lại còn mỗi ngày đòi ăn hai cái trứng gà.”

“Ai biểu trước kia Đình gia khắt khe quá mức với nàng, nếu không sao lại bức người thành thật ra như thế này.”

“Nhưng mà Đình nữ đại như vậy cũng quá đáng, hôm nay phụ thân nàng khóc lúc thăm thiết, nói rằng không nuôi nổi đứa nữ nhi này.”

“Lão ta cũng không có chăm sóc gì Đình nữ đại. ...”

“Nói đi nói lại thì Đình lão vẫn là phụ thân của Đình nữ đại, đối với phụ thân ruột còn động tới đao thế này cũng rất quá đáng.”

...

Mọi người nghị luận sôi nổi, tuy nói về tình có thể tha thứ, nhưng đa phần ai cũng cảm thấy Đình Gia Hòa làm quá.

Trương Tiểu Ngư nghe nói như vậy thì âm thầm thở ra một hơi, quả thật nàng được ăn uống đầy đủ, không phải là nhịn ăn cho mình, như vậy hắn cũng bớt áy náy.

Buổi tối Trương gia vẫn uống cháo như cũ, thời tiết dạo này hơi nóng, rau trong đất đều sắp nở hoa, nếu muốn ăn thì phải ăn luôn, vậy nên thức ăn kèm bây giờ chủ yếu là một chén lớn rau xanh luộc.

Uống hai chén cháo, ăn một chén lớn rau xanh, Trương Tiểu Ngư no căng một bụng nước.

Sau khi ăn xong, Trương Phú đưa tiền công ngắn của mình cho Lư lão.

Trương gia muốn tiết kiệm nên không đốt đèn, Trương Phú kể chuyện mấy ngày nay mình đi làm, kiếm tiền ra sao rồi về phòng ngủ với Lư lão.

Trương Tiểu Ngư vốn cũng nên trở về phòng ngủ, nhưng cuối cùng ma xui quỷ khiến thế nào, hần lại mở cửa đi ra ngoài, còn đi tới chòi đất rách nát của Đình gia gần đó.

“Tiểu Ngư nhi đang đợi ta?” Âm thanh của Đình Gia Hòa lại bất ngờ vang lên một lần nữa, Trương Tiểu Ngư quay đầu lại, lập tức nhìn thấy nàng cầm hai cái ống trúc đi tới.

“Đình Gia Hòa...”

“Tiểu Ngư nhi, hôm nay ta bắt được con rắn, chúng ta cùng nhau ăn đi.” Nàng quơ quơ ống trúc trong tay.

Hôm nay ăn cơm xong, nàng cầm theo con rắn đi vào phòng bếp, chặt thành từng khúc rồi nấu chín.

Đình lão giấu hết nước tương, dầu cải, mỡ heo gì đó, trong phòng bếp chỉ còn một chút muối. Đình Gia Hòa lười đi kiếm lão đòi gia vị, tùy tiện nấu chín rắn vậy. Kết quả, lão ta lại đi đến phòng bếp, lải nhải liên mồm, ghét bỏ nàng nấu rắn chín kỹ quá, lãng phí củi lửa.

Sau đó... Đình Gia Hòa chỉ cười lạnh cầm dao buộc Đình lão lấy dầu cải và nước tương ra.

Vớt thịt rắn luộc trong nước ra, lại bỏ dầu vào một nồi khác, xào thịt rắn một chút rồi cho nước tương và chút nước luộc trước đó vào, đun một chút...

Ở hiện đại Đình Gia Hòa rất giỏi nấu nướng, tuy không đủ xả ới nhưng cũng làm ra một nồi thịt rắn thơm ngào ngạt.

Sau đó nàng bê nồi thịt rắn về phòng, một miếng cũng không để lại cho mấy người Đình gia kia.

Đình Nguyên - chất nữ bảo bối của Đình lão vì không được ăn thịt rắn mà khóc mãi không ngừng. Đình lão lập tức đau lòng, đứng ở ngoài sân chỉ cây dâu mà mắng cây hòe cả canh giờ. Đình Gia Hòa nghe thấy phiền, dứt khoát cầm hai ống trúc thịt, khóa cửa phòng lại, đi tìm phu lang tương lai.

Lúc đầu nàng còn lo lắng Tiểu Ngư nhi đã ngủ, vậy thì vô pháp gọi người từ trong nhà ra rồi, không ngờ rằng từ xa lại nhìn thấy hần đang đứng ngoài chòi đất, trong lòng tức khắc vui vẻ vô cùng.

Đình Gia Hòa lại một lần nữa nắm tay Tiểu Ngư nhi kéo vào chòi đất rách nát.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hân Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Không tin Đình Gia Hòa nói

Tuy cầm theo hai ống trúc thịt rắn, nhưng Đình Gia Hòa cũng không lập tức đưa cho Tiểu Ngư nhi một ống trúc.

Nếu nàng cho hần một ống trúc, hai người mỗi bên bụng lấy một ống trúc yên lặng ăn thịt rắn... Vậy thì làm sao có thể phát triển cảm tình được nữa?

Ngồi xuống chỗ hôm qua bọn họ đã ngồi, Đình Gia Hòa mở ra một ống trúc, cảm ra một đôi đũa, gấp một khối thịt rắn đứt cho Tiểu Ngư nhi.

Hôm nay nàng không thấp nển, chung quanh rất tối, nhưng cố tình hần lại có thể rõ ràng cảm nhận được sự tồn tại của người bên cạnh.

“Thịt rắn này là ta nấu, Tiểu Ngư nhi ném thử xem.” Giọng nói của nàng vang lên bên tai, cùng lúc đó, một khối thịt rắn được đưa tới bên miệng hần.

Thịt rắn tản ra hương vị vô cùng mê người, nhưng hương vị mê người này Trương Tiểu Ngư vẫn có thể nhận được, chỉ là nghĩ đến trước đó Giang Diệp Hồng xin Đình Gia Hòa con rắn này mà nàng không cho, hiện tại lại nấu lên đưa đến cho hần ăn... Trương Tiểu Ngư đột nhiên muốn nhanh chóng ném thử hương vị thịt rắn.

Há miệng ăn khối thịt rắn kia, sau đó Trương Tiểu Ngư liền nhìn thấy Đình Gia Hòa cũng gấp một khối ăn.

Thịt rắn có chút dai, nhai một hồi, hần giơ tay lên miệng nhả xương ra, làm xong lại cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Nhà Trương Đại Hộ ăn cơm, hải tử đều không được dùng tay như vậy.

Đình Gia Hòa ngược lại cũng không chú ý, nhìn thấy phu lang tương lai ăn xong, lại gấp một khối đút cho hắn:

“Ăn ngon không?”

“Ăn ngon.” Trương Tiểu Ngư lập tức đáp lời, hắn cũng từng nếm qua rắn, nhưng vẫn chưa ăn qua thịt rắn nào ngon như vậy.

“Ngày mai ta bắt cho Tiểu Ngư nhĩ ăn.” Nghe thấy giọng nói trầm thấp của hắn, Đình Gia Hòa cảm thấy miệng lưỡi đói khát nên cố ý đến gần bên tai Tiểu Ngư nhĩ nói. Trờì biết trong đầu nàng đang quay cuồng hình ảnh soái ca cao to rắn chắc, cúi đầu mím chặt bờ môi gọi cảm vì bị trêu chọc. Thật muốn đè hắn ra hôn sâu một cái.

Trương Tiểu Ngư chỉ cảm thấy có hơi nóng phun ở bên lỗ tai mình, tay chân hắn đều có chút phát run, sau khi lấy lại bình tĩnh, hắn mới có khí lực nhai tiếp thịt rắn trong miệng mình, lại hỏi ra vấn đề khiến hắn hoang mang rất lâu:

“Trước đó Giang Diệp Hồng xin rắn của ngươi, vì sao ngươi không cho y?”

“Tiểu Ngư nhĩ làm sao biết Giang Diệp Hồng xin rắn của ta?”

Đình Gia Hòa tỏ vẻ kinh ngạc hỏi, trong lòng lại có chút buồn cười, nàng đã sớm dưỡng thành thói quen tùy thời tùy chỗ đều lưu ý tình huống chung quanh, lúc ấy soái ca trốn ở sau cây, nàng đương nhiên phát hiện, chung quy ở giới này, người nàng đặt trong tầm chính là Tiểu Ngư nhĩ mà.

Cho dù biết, Đình Gia Hòa cũng không muốn vạch trần, ngược lại rất thông minh biểu hiện một phen, đương nhiên, cho dù phu lang tương lai không có ở đó, nàng cũng sẽ biểu hiện như vậy, nam nhi nhỏ gầy như vậy thật sự khiến nàng khó có thể sinh ra hảo cảm, đã không ưa thì làm sao nàng từ bi cho ít thịt rắn được. Nếu đổi lại là một nữ nhân hào sảng nào đó nói nàng chia ít thịt rắn ra nhậu với nhau vài ly, Đình Gia Hòa nàng còn vui vẻ đồng ý.

“Ta... Ta nghe người ta nói.” Trương Tiểu Ngư cúi đầu, thời điểm nói chuyện đặc biệt không có khí thế.

Người này thật là không biết nói dối... Bất quá Đình Gia Hòa lại yêu thích như vậy:

“Giang Diệp Hồng kia không dễ nhìn bằng Tiểu Ngư nhĩ, càng không phải là ai kia của ta, ta đương nhiên sẽ không cho y rắn... Về sau đồ vật của ta đều là của Tiểu Ngư nhĩ.”

Đình Gia Hòa hào hứng tỏ rõ sự chung tình của mình, Trương Tiểu Ngư ngồi nghe chỉ cảm thấy nàng đang nói hươu nói vượn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Lâm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chặt chặt

Người này thế nhưng nói bộ dạng Giang Diệp Hồng không dễ nhìn bằng hắn... mắt nàng không có vấn đề gì đi? Bất quá câu sau ngược lại có thể tin được.

Giang Diệp Hồng làm sao có khả năng coi trọng Đình Gia Hòa, tự nữ cũng không trở thành gì nhĩ... ai kia của nàng rồi. Nàng chắc rõ ràng điều này nên mới không cho y.

Đổi thành hắn vất vả bắt thứ gì, nữ tử thi đậu tú tài kia của Trương Đại Hộ mở miệng xin hắn, hắn cũng không cho. Mặc kệ nàng ta là nữ nhân có bản lĩnh nhất Hà Tây thôn.

Nghĩ như vậy, Trương Tiểu Ngư cũng thông suốt không rối rắm nữa, hắn vui vẻ ăn thêm mấy khối thịt rắn, chợt nghĩ mình cũng nên đưa cho Đình Gia Hòa gì đó đó:

“Ta biết bắt lươn, qua vài ngày nữa ta đi bắt lươn cho ngươi ăn.” Trước kia khi đại tỷ hắn chưa qua đời, Trương gia còn chưa cần lo lắng lương thực không đủ ăn, mẫu thân cũng thường dẫn bọn họ đi tìm kiếm lươn hay cá chạch gì đó về ăn cho đỡ thèm thịt.

Chỉ là làm những chuyện đó rất tốn thời gian, bởi vậy nhà hắn cũng không thường làm như vậy, thường chỉ có sáng sớm đứng trên đê sông tìm kiếm mới dễ bắt lươn nhất.

“Tiểu Ngư nhĩ còn phải làm việc, đừng đi làm những chuyện đó, ta đi bắt là được.” Đình Gia Hòa nắm lấy bàn tay ấm áp của ai kia.

“Ngươi biết hả?” Trương Tiểu Ngư kinh ngạc hỏi, chuyện bắt lươn cũng cần phải có kỹ thuật.

“Chậm rãi học là được, mai ta sẽ đi đào kênh xem xét trước.” Đình Gia Hòa lại ăn một khối thịt rắn. Người ở đây đều trồng lúa nước nên tất cả bờ ruộng đều có mương.

Trong ruộng có cá chạch, trong ruộng cạnh ruộng tự nhiên cũng không thể thiếu những thứ đó, mà người bên này muốn từ trong ruộng bắt tôm, bắt cá chạch, bình thường sẽ chọn một đoạn ruộng, sau đó dùng bùn chặn hai bên lại, tiếp đó lại dùng gáo tát cạn nước bên trong, đã tát cạn nước thì con tôm hay cá chạch trong đoạn ruộng liền có thể tùy tiện bắt. Nếu may mắn thậm chí còn có thể nhìn thấy ba ba.

Những thứ hoang dại không bị ô nhiễm này ở hiện đại rất đáng giá. Ở đây lại không đáng giá chút nào, cũng chỉ là đổi khẩu vị một chút mà thôi, con cá nào quá nhỏ bắt về cũng chỉ cho vịt ăn.

Đình Gia Hòa sớm đã có ý nghĩ này, chỉ là chưa kịp đi bắt.

“Thân thể người còn chưa khỏe...”

“Thân thể ta rất tốt, Tiểu Ngư nhi có muốn thử xem hay không?” Cơ hội tốt như vậy, Đình Gia Hòa làm sao bỏ qua, lại bắt đầu đùa giỡn soái ca.

Có điều Trương Tiểu Ngư lại không hiểu:

“Thử làm sao?”

Liếm môi một cái, Đình Gia Hòa nở nụ cười, thời điểm nàng cười hô hấp lại lần nữa dừng ở vành tai của hắn, làm mặt Tiểu Ngư nhi lại đỏ lên, đồng thời càng nghĩ càng cảm thấy lời nàng nói trước đó có vấn đề.

Hiểu cái gì cũng phải có chừng mực, Đình Gia Hòa chỉ mờ ám như vậy thôi, ai biểu soái ca rất ngây thơ dễ ngượng ngùng chứ.

Cả hai ăn hai ống trúc thịt rắn xong, thời điểm rời đi, Đình Gia Hòa xách giỏ tre của Trương Tiểu Ngư đi.

Lương thực của Trương gia không nhiều, hiện tại là mùa xuân nên càng thiếu lương thực. Buổi tối hắn đều chịu đói bụng đi ngủ, nhưng hôm nay trong bụng có thịt rắn, thời điểm nằm ngủ hắn cảm thấy rất thỏa mãn.

Chỉ là bản thân được ăn no nê, mẫu phụ lại phải đói bụng, Trương Tiểu Ngư lại rầu rĩ. Bởi vậy, ngày hôm sau Trương Tiểu Ngư dậy rất sớm, chỉ múc nước cháo loãng uống một ít, bao nhiêu hột cháo đều lưu lại.

Cùng thời gian, Đình Gia Hòa đang bận rộn vớt cháo trong nồi ăn, hận không thể vớt hết hột cháo từ trong nồi ra luôn ấy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Đình nữ đại thấy chết không cứu

Nam: Sau này truyện sẽ do bạn Không Bằng Cầm Thú đăng. Nam chỉ sáng tác thôi, vì vậy tốc độ sẽ giảm rất nhiều. Nam cũng bận đi làm, cộng thêm còn hai hồ nên thời gian khá eo hẹp. Có điều dự án sẽ lấp hồ này hoàn đầu tiên. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ.

Cháo ở cổ đại nấu làm sao như ngon như ở hiện đại. Cái này lại phải ôn lại tuổi thơ rồi, hồi đó khi ở với ông bà, vì chuyện thiếu củi khô đun nấu, hằng ngày nàng chỉ có thể ăn cơm nấu loãng với nước, bởi vậy, Đình Gia Hòa không hề cảm thấy có chút áp lực, vết cơm dưới đáy nồi cực kỳ thành thực. Đình lão đứng nhìn mà tức giận đến mức đảo nồi rau xào đến nát bét, cái thứ quý đòi nợ, đã không đi làm còn khôn ăn, nó tham ăn như vậy sao không bị ghen chết đi.

Ăn no, Đình Gia Hòa cảm giỏ trúc tàn tàn dạo quanh bờ đê, thời tiết lúc này còn rất lạnh, tuy nữ nhân ở Nữ tôn da dày thịt béo, nhưng cũng không thể chống chọi với cái lạnh thấu xương, ai đi ra đường đều phải khoác hai ba cái áo giữ ấm. Nhìn lại bản thân chỉ mặc một bộ áo quần mỏng manh, Đình Gia Hòa đột nhiên cảm thấy bản thân thật là trâu.

Chọn một khúc đê rậm rạp cỏ, Đình Gia Hòa xắn tay áo và ống quần bước xuống.

“Shit!” Cái gì đây, chân vừa bước xuống đã cán cán thứ gì đó, nàng cúi người đưa tay mò mò.

“Con của đồng?”

Nhớ lại món bún riêu cua, món rau mùng toi già cua ăn với cà mắm, món cua rang me,... Nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt Đình Gia Hòa sáng lên, vừa bỏ con cua vào giỏ trúc đeo bên hông, vừa chăm chú mò tay thọc vào hang nhỏ, lần này có cảm giác trơn trượt, to tằm ba ngón tay, móc ra, thì ra là một con cá lóc. Chà, cá lóc nướng là ngon bá cháy, bắt thêm được mấy con tôm và vài con cá rô phi, Đình Gia Hòa cảm thấy rất hài lòng. Như vậy là có thể bày một bữa tối hoành tráng rồi.

Giờ chỉ cần đi kiếm thêm ít rau ăn kèm là ổn thỏa, giá như có thể kiếm thêm ít xả hay ớt cay thì còn gì tuyệt vời hơn.

Không ngờ lần này lại thấy Giang Diệp Hồng và một nam tử trẻ tuổi, nhìn vẻ mặt gấp gáp của y và vẻ mặt tái nhợt của nam tử bên cạnh, Đình Gia Hòa

nhuộm mày tàn tàn đi ngang qua.

“Đinh nữ đại, người không nhìn thấy tiểu Minh đang bị thương sao?” Giang Diệp Hồng và tiểu Minh thấy Đinh Gia Hòa đi tới nhưng không lên tiếng cầu cứu, nếu là người khác, hai người họ chắc chắn sẽ dúi dằm mở miệng xin giúp đỡ, cho dù hai người không lên tiếng thì người ta cũng hảo tâm giúp đỡ. Bởi vì họ khinh thường Đinh Gia Hòa, nhưng không ngờ nàng lại đi thẳng một nước, bất đắc dĩ, Giang Diệp Hồng phải nén cơn tức giận lên tiếng. Đồ bà cô ế đã keo kiệt còn không có lương tâm, ế cả đời cũng đáng.

Nhiều mày quay đầu lại, Đinh Gia Hòa không kiên nhẫn nói:

“Chuyện gì?”

Cổ họng gھen lại, ngực phập phồng liên tục, cắn môi, Giang Diệp Hồng khó khăn nói:

“Tiểu Minh không may trượt chân, bây giờ chân rất đau, Đinh nữ đại... người có thể giúp tiểu Minh được không?”

Không cần nghĩ ngợi, Đinh Gia Hòa liền đáp:

“Không thể. Nếu không còn chuyện gì nữa thì ta đi đây.”

Nói xong, nàng xoay người tiếp tục đi thẳng.

“Đinh nữ đại! Người đứng lại cho ta.”

Tiếp tục đi thẳng, Đinh Gia Hòa gھeo chân vào con đường nhỏ khác, mặc cho Giang Diệp Hồng dậm chân tức tối.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Mặt dày vô sỉ

Tránh được hai phiền phức, Đinh Gia Hòa cảm thấy cả người đều sáng khoái. Trong trí nhớ của Đinh nữ đại, nam tử bị thương kia tên là Triệu Tiểu Minh, bởi vì y có tài dệt vải, vẻ ngoài cũng thanh tú, cho nên mấy lão phụ trong thôn ưa thích, nhiều người ngấm ngầm muốn hỏi cưới y về cho nữ nhi nhà mình. Thấy nhi tử bán chạy như vậy, Triệu lão trở nên rất khó tính, kén cá chọn canh, soi mói từng ly từng tí gia cảnh của người này, dáng vóc của người kia. Xui xẻo nhất chính là Đinh nữ đại, làm ơn giúp nhi tử của lão khiêng bó củi thôi mà bị Triệu lão tới tận cửa Đinh gia mắng chửi. Cái gì trâu già đòi gặm cỏ non? Không tự biết bản thân còn dám vác mặt đeo đuôi nhi tử như hoa như ngọc của lão...

Nói đến nỗi Đinh lão chịu không được cái tay đôi với Triệu lão, nhưng cuối cùng, Đinh lão cũng cảm thấy Đinh nữ đại không xứng với nhi tử của Triệu lão nên có hơi hụt hơi. Đinh gia chịu mất mặt như vậy, đương nhiên tất cả lỗi lầm đều trút hết lên đầu của Đinh nữ đại.

Bởi thế mới nói, muốn giúp người cũng phải lựa đối tượng, cái loại nam tử như Triệu Tiểu Minh ấy hả, xin giúp cho đã rồi, đến khi nguyên chủ gặp chuyện chả thấy y ra mặt giải thích dù chỉ một câu. Đinh nữ đại bị trầm cảm nặng, bị đánh còn chưa rên, bảo nàng ta giải thích thì bảo Đinh Gia Hòa nàng ăn chay còn có khả năng hơn, hưởng chi trong tình huống đó, cho dù Đinh nữ đại chịu mở miệng, liệu có người nào tin? Đinh gia tin chắc?

Bây giờ Đinh Gia Hòa nàng không tính toán với Triệu Tiểu Minh là đã dễ dãi lắm rồi, bảo cứu y á? Nàng cũng đâu có rảnh rồi sinh nông nổi, danh tiếng nàng đã đen lắm rồi, scandal bạo lực thì không sao, chứ bị scandal tình ái là mất phu lang chứ chả chơi. Soái ca năm tốt và cũng là người mình thật tâm yêu thương đầu năm nay tìm đâu có dễ. Phải nói là trời sinh một đôi, không phải người thì không còn ai.

Tàn tàn cũng về tới Đinh gia, ngồi phê phởn chờ Đinh lão làm cơm xong, Đinh Gia Hòa liền bới hai chén cơm, lại nhét hai trứng gà vào trong ngực, còn cầm theo thịt rắn hôm qua chưa ăn hết đi tìm Trương Tiểu Ngư.

Khi Đinh Gia Hòa cầm theo ống trúc đi đến bờ kênh đào đã thấy soái ca đang chờ ở đó.

Trương Tiểu Ngư cũng không phải là ngồi không chờ nàng, khi Đinh Gia Hòa đến, hắn đang cúi người đón củi, thân thể cường tráng theo động tác của hắn hoàn toàn triển lộ ở trước mặt nàng.

Kỳ thật trên người Tiểu Ngư nhi cũng không có bao nhiêu cơ thịt, thức ăn hằng ngày không đủ chất, lại không được huấn luyện chuyên môn về tăng cơ, hắn làm sao có được cơ thịt kiện mỹ.

Nhưng đôi lại trên người Tiểu Ngư nhi không có một chút thịt thừa, còn cất giấu lực lượng rất mạnh mẽ.

“Người đến rồi.” Nhìn thấy Đinh Gia Hòa, Trương Tiểu Ngư lập tức đứng dậy, ánh mắt chặt chẽ dính ở trên người nàng.

Nhìn thấy ánh mắt kia của Tiểu Ngư nhi, trái tim nàng có chút kích động, dứt khoát càng thêm làm càn nhìn qua, khiến soái ca phải vội vàng dời đi tầm

mất.

Ở hiện đại cắm trại ngoài trời đều ăn uống khô khan, nhưng chất lượng của thức ăn không tệ. Ở nơi này tuy rằng hương vị của đồ ăn một chút cũng không ngon, nhưng Đình Gia Hòa vẫn cảm thấy đó là mỹ vị tuyệt đỉnh.

Trương Tiểu Ngư vốn dĩ cũng không nghĩ ăn cơm trưa của nàng, tuy nói đồ Đình Gia Hòa mang đến không ít, nhưng ngay cả hân bình thường còn có thể uống bốn bát cháo lớn... Suy ra Đình Gia Hòa chắc chắn là ăn xong hai chén cơm.

Nhưng gặp phải Đình Gia Hòa, Tiểu Ngư thì không ăn cũng phải ăn.

Khi Tiểu Ngư thì chịu ăn cơm lại không muốn ăn trứng gà nàng chia cho, Đình Gia Hòa nhìn hân từ trên xuống dưới, đột nhiên nói:

“Tiểu Ngư phải ăn nhiều một chút, phải dưỡng cho béo chút... Ta nghe nói mộng lớn mới dễ sinh con.” Nói xong, nàng còn mặt dày đánh giá kỹ mộng của Trương Tiểu Ngư.

Lần này, mặt đen của Trương Tiểu Ngư thật sự biến thành màu đỏ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hân Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Muốn lấy phu lang phải biết hiếu kính

Kết quả Trương Tiểu Ngư vẫn phải gặm cái trứng gà.

Sáng nay hân ăn rất ít, nhưng giữa trưa được Đình Gia Hòa chăm sóc ép ăn, cho nên buổi chiều Trương Tiểu Ngư rất có tinh thần.

Tinh thần tốt, tốc độ làm việc cũng phi thường nhanh, nhưng tâm tư của hân lại không ở trên việc làm mà nhớ tới chuyện khác.

Sau khi hủy bỏ nốt chu sa, hân đã tự xem mình trở thành nữ nhân, hạ quyết tâm không thành thân, dù cho gần đây có tính toán sống chung với Đình Gia Hòa, hân cũng quên suy nghĩ đến chuyện sinh hài tử, không ngờ hôm nay nàng lại nhắc tới chuyện này.

Màu sắc nốt chu sa có quan hệ rất lớn đối với khả năng sinh đẻ, màu sắc càng đỏ tươi, nghĩa là nam tử đó có khả năng sinh đẻ càng cao, nhưng màu sắc nốt chu sa trước kia của hân cũng không được đỏ lắm.

Nhớ lại chuyện này, Trương Tiểu Ngư có chút chột dạ.

Lúc trước lão nhân trong thôn nói tướng người của hân rất khó có mang hài tử, mà đó cũng là một trong những nguyên hân không gả ra được... Chuyện này hân Đình Gia Hòa cũng biết, vậy hôm nay nàng lại nhắc tới, chẳng lẽ là muốn mình hảo hảo bảo dưỡng để dễ có hài tử sao?

Bộ dạng của hân vốn đã xấu lại rất khó có mang, tuổi còn lớn như vậy, xác thực phải hảo hảo bảo dưỡng, bằng không tương lai chắc chắn sẽ không có được hài tử.

Làm việc lâu, Trương Tiểu Ngư vừa khát vừa mệt, hân định tùy tiện lấy chút nước lạnh uống, nhưng nhớ tới cái gì liền dừng lại động tác.

Nam tử trong thôn có vài điều cần kiêng kỵ, họ không bao giờ dám uống nước lạnh, sợ uống nước lạnh sẽ hư thân thể, khó có thể có hài tử... hân vẫn là đừng uống thì tốt hơn.

Nếu nghỉ một một hồi, Trương Tiểu Ngư lại bắt đầu làm việc.

Bên kia, Đình Gia Hòa hoàn toàn không biết bởi vì một câu đùa giỡn của của mình, đã khiến phu lang tương lai suy nghĩ như vậy nhiều.

Thật ra đối với chuyện có hài tử của hai người nàng cũng chưa có nghĩ tới.

Trước khi xuyên qua, Đình Gia Hòa còn chưa có một mảnh tình vắt vai, sau khi xuyên qua thế giới nữ tôn, tuy rằng biết nam nhân như Trương Tiểu Ngư có thể sinh đẻ, nhưng nàng cũng không nghĩ quá mức sâu xa về cái điều ngược đời này, 'dễ sinh' gì đó bất quá là thuận miệng nói ra, đa phần là vì nàng thích xem bộ dáng thẹn thùng của soái ca mà thôi.

Đi hẹn hò ăn cơm trưa với Tiểu Ngư thì xong, Đình Gia Hòa mới bắt đầu lo sợ cá mình đã bắt buổi sáng ra làm.

Mấy con cá rô đã chết, cá lóc thì ngập ngoài sắp chết, ba con cua đồng vẫn còn sống rất tốt,... Đi ra bờ sông, Đình Gia Hòa liền bắt đầu dùng dao nhọn giết heo cạo vây cá, mổ bụng bỏ ruột, làm sạch sẽ gần kí cá.

Xử lý cá xong, Đình Gia Hòa xoa cằm suy nghĩ.

Hôm qua bản thân bắt rắn về nấu lên ăn một mình, nhưng hôm nay... Nếu Đinh Gia Hòa nàng đã xem Tiểu Ngư nhi trở thành phu lang của mình, như vậy mẫu phụ của hắn cũng trở thành mẫu phụ của nàng rồi, nhớ đến cảnh đàn ông ở hiện đại muốn có vợ phải biết lấy lòng cha mẹ vợ, Đinh Gia Hòa nàng đương nhiên phải hiếu kính nhiều nhiều mới được.

Lại nói tiếp, nàng vẫn luôn là người biết kính già yêu trẻ, nếu không phải Đinh bà và Đinh lão rất quá phận, nàng có bạo lực cỡ nào cũng không có khả năng động đao với hai lão già.

Cầm theo giỏ tre, Đinh Gia Hòa vui vẻ đi tìm Tiểu Ngư nhi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Tử Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Đưa cá

Nam nhân mê hoặc nhất chính là lúc chú tâm làm việc, Đinh Gia Hòa rất muốn dùng tay xoa vuốt mấy cái nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, chỉ lấy ống trúc đựng nước đưa cho soái ca:

“Đây, Tiểu Ngư nhi uống miếng nước rồi nghỉ ngơi một lát đi.” Bờ môi hắn đã có chút khô, phỏng chừng đang rất khát.

Đúng là Trương Tiểu Ngư đang rất khát, nhận lấy ống trúc nàng đưa liền uống một hơi cạn sạch, trong lòng thầm nghĩ ngày mai nhất định cũng phải lấy nước đun sôi ở nhà mang theo để uống.

Thấy Tiểu Ngư nhi uống nước xong, Đinh Gia Hòa nhận lại ống trúc, sau đó liền đưa giỏ tre cho hắn:

“Này cho Tiểu Ngư nhi.”

“Là gì vậy?” Trương Tiểu Ngư mở nắp đáy giỏ tre kia ra nhìn nhìn, bên trong có rất nhiều cá tôm đã làm xong.

“Tiểu Ngư nhi cảm về nấu ăn đi. Cho dù mùi vị có không ngon lắm, cũng phải ráng ăn nhiều một chút.”

Đinh Gia Hòa lại nói thêm:

“Đừng từ chối, nhiều như vậy một mình ta cũng ăn không hết.”

“... được.” Nghĩ đến chuyện dưỡng thân thể, Trương Tiểu Ngư lập tức gật gật đầu, lại hỏi:

“Buổi tối Gia Hòa lại đến chứ?”

“Đến!” Ánh mắt Đinh Gia Hòa lập tức sáng lên, vô cùng vui sướng nhìn Trương Tiểu Ngư, nàng không ngờ soái ca vậy mà sẽ chủ động hẹn mình.

“Chờ ta nấu xong, lưu lại cho Gia Hòa một phần.” Trương Tiểu Ngư bối rối né tránh ánh mắt của nàng.

“Được, chúng ta sẽ cùng nhau ăn.” Tâm trạng của Đinh Gia Hòa càng thêm vui vẻ, thật sự nhịn không được muốn hôn phu lang tương lai một cái, đáng tiếc nơi này rất dễ có người đi ngang qua, cho nên ai đó chỉ có thể tiếc nuối buông tha tính toán của mình.

Trương Tiểu Ngư khẽ cười, lại nhìn đồ trong giỏ trúc, có chút khó hiểu hỏi:

“Sao lại bắt cả cua vậy? Thứ này lại ăn không được, chỉ có thể cho vịt ăn.”

“Ăn cái này rất tốt cho thân thể.” Đinh Gia Hòa cười nói, trong lòng lại đang tưởng tượng cơ thể quang loã của soái ca.

Nếu nàng đã nói ăn cái này có lợi, Trương Tiểu Ngư liền âm thầm nhủ, chờ một hồi mình nhất định phải ăn thật nhiều mới được.

Nghĩ đến lần trước nhà Trương Đại Hộ muốn lấy cá chạch của mình, cho nên làm xong việc, Trương Tiểu Ngư cũng không xách giỏ tre theo đi trả lại nông cụ.

Chờ trả nông cụ xong, lại giúp nhà Trương Đại Hộ làm chút chuyện, lúc này hắn mới cầm giỏ tre mình giấu kỹ ra, đeo trên lưng đi về nhà.

“Mẫu phụ, con đã về.” Bước vào nhà, Trương Tiểu Ngư liền đưa giỏ tre cho Lưu lão.

“Ngư nhi đi bắt cá sao?” Lưu lão nhìn thoáng qua giỏ tre, có chút kinh ngạc hỏi, theo lý, nhi tử làm sao có thời gian rảnh đi bắt cá được.

“Không phải con bắt, là Đình Gia Hòa bắt cho con.” Trương Tiểu Ngư có chút ngượng ngùng cúi đầu nói.

Mỗi khi nhắc tới nàng, trong lòng hắn liền dâng lên loại cảm giác thỏa mãn, ngóng trông mẫu phụ có thể hỏi nhiều vài câu, nhưng mà Lư lão lại không nghĩ nhiều:

“Đình nữ đại chắc vì muốn cảm tạ con lần trước cứu mạng. Đúng là phải như vậy.”

Lư lão lại nhai một câu, lại nói:

“Bất quá gần đây phụ thân Đình nữ đại mỗi ngày đều ở trong thôn mắng đứa trẻ này... Con nếu nhìn thấy Đình nữ đại, thì khuyên nó vài câu đi, kia đến cùng cũng là mẫu phụ của nó.”

Trước kia khi Đình nữ đại bị ngược đãi, người trong Hà Tây thôn đều rất đồng tình nàng, nhưng Đình nữ đại đột nhiên lợi hại lên, người bị khi dễ biến thành Đình lão, thế là đối tượng được mọi người đồng tình tự nhiên cũng đổi người.

Nghe vậy, Trương Tiểu Ngư lại cảm thấy kết quả Đình lão nhận được hoàn toàn xứng đáng, nhin không được ở trong lòng bất bình cho Đình Gia Hòa, chỉ là hắn không biết nói gì, cũng không thể phản bác lời của phụ thân mình.

“Nhà chúng ta không có mỡ, nếu không nấu cá cũng ăn ngon hơn nhiều...” Lư lão thở dài, cá mà nấu một chút sẽ nát, chỉ có thể chưng, còn cua thì Trương Tiểu Ngư kiên trì muốn để lại, Lư lão đành nấu chung với dưa chua.

Không có nhiều gia vị, thậm chí nửa giọt mỡ cũng không có để cho vào, cá nấu như vậy sẽ có chút mùi tanh, bất quá người ở đây ăn cá đã nhiều năm, đối với mùi tanh của cá đã quen rồi, cho nên cũng không để ý nhiều lắm.

Hầm rằng Trương Tiểu Ngư rất chắc, mấy con cá hấp chín kia đều không cần lấy xương ra, mà nhai nát toàn bộ nuốt vào bụng, lại gấp một đĩa dưa muối ăn kèm, tối nay hắn ăn được ba bát cháo lớn, còn ăn thêm rất nhiều cua.

Hai thê phụ Trương bà cũng ăn được một bữa no, để lại riêng một phần cá nấu dưa muối cho Trương Tiểu Ngư bụng đi cho Đình nữ đại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Rục rịch

Trương Tiểu Ngư lập tức gật gật đầu, nhưng hắn cũng không có bùng phát đến Đình gia, mà đi tới chờ ở ngoài chòi đất rách nát kia, quả nhiên, không qua bao lâu sau thấy Đình Gia Hòa đến.

Hai người lại dặt tay nhau vào chòi tối làm việc mà mọi người đều biết và không thể cho ai nhìn thấy.

“Đáng tiếc không đủ gia vị, còn không có mỡ...” Ăn một miếng cá, Đình Gia Hòa chép miệng, nhin không được thở dài, đồng thời bắt đầu cân nhắc muốn kiếm chút dầu mỡ để nấu ăn.

Chỉ là... ở cổ đại nuôi heo rất ít mỡ, cộng thêm mỡ còn rất có giá hơn cả thịt nạc, tóm lại là bây giờ nàng còn không có tiền mua nữa mới quan trọng.

Thân phận có thể nói là hai bàn tay trắng, thậm chí thân thể đều chưa hoàn toàn dưỡng tốt, xem ra hiện tại phải tạm thời buông xuống những ý niệm đó.

Về phần tương lai... ánh mắt Đình Gia Hòa dừng ở trên cái kênh đào kia, nàng vẫn luôn nghĩ biện pháp đi kiếm chút tiền để nuôi sống bản thân, nấu ăn thì cần có vốn, nhưng có vài thứ tự nhiên như tôm cá, chỉ cần bỏ công sức, cộng thêm bản lĩnh chế biến hải sản của nàng, không lo không có người chịu bỏ tiền ra mua.

Còn nếu không được nữa thì nàng vẫn còn một con đường, chỉ là hơi tốn thể lực hơn nữa thôi. Đình Gia Hòa nàng chưa bao giờ sợ hoàn cảnh không tốt cả.

Lại qua thêm vài ngày, Đình Gia Hòa đều buổi sáng nghĩ biện pháp tìm kiếm các loại thực vật và động vật có thể ăn, giữa trưa thì đi ăn với phu lang tương lai, buổi chiều lại đi dạo nơi nơi tiếp tục tìm kiếm đồ có thể ăn...

Cá nhỏ tôm nhỏ, người ở thôn Hà Tây chường mắt nó, nhưng nàng rất thấu hiểu cho chúng nó, dinh dưỡng không ít đâu, bắt hết. Ăn mấy ngày, vẻ mặt sáng chói của Đình Gia Hòa liền tốt hơn rất nhiều, cả người Tiểu Ngư nhi cũng tinh thần hơn, chính là tất cả nương của thôn Hà Tây đều gặp tai ương, năm nay hải từ trong thôn mà đi đào kênh, thu hoạch chắc chắn sẽ ít hơn so với năm ngoái.

Mà lúc này, cả Đình gia đối với hành động của Đình Gia Hòa đã càng ngày càng không thể chịu đựng.

Mỗi ngày không chịu làm việc, lại muốn ăn tốt uống ngon, dựa vào cái gì chứ?

Buổi sáng hôm nay sau khi Đình Gia Hòa vừa đi ra ngoài, Đình bà và Đình lão liền gọi Đình nữ nhị tới phòng của bọn họ, sau đó một nhà ba người cùng nhau thương lượng phải đối phó nàng như thế nào.

Đình lão hận đến nghiến răng vì nín nhịn chuyện bị Đình Gia Hòa lấy dao uy hiếp. Cả ngày phải chịu đựng con quỷ đòi nợ hô đến kêu đi, Đình lão mắng một hồi, mới nói:

“Thú súc sinh đó ăn trứng gà còn chưa biết đủ, hôm qua còn dám đoạt bình mỡ heo trong nhà đi, sao nó không bị trời đánh chết đi?”

Nghĩ đến bình mỡ heo kia, Đình lão lại cảm thấy đau lòng vô cùng, chính lão thêm ăn cũng chỉ dùng thìa quét chút mỡ heo ăn, kết quả con súc sinh kia thể nhưng đoạt cả bình mỡ heo đi... Cũng không biết hiện tại mỡ heo còn hay đã bị thứ đĩa đó kia ăn hết.

“Phụ thân, người mắng chửi như vậy thì có ích gì? Chúng ta vẫn nên ngấm lại phải đối phó nàng ta thế nào đi!” Đình nữ nhị lên tiếng ngắt lời mắng chửi không dứt của Đình lão.

“Nhất định phải cho nó chút giáo huấn, làm cho nó biết an phận làm việc.” Đình bà trầm trọng nói. Từ trước tới giờ lão phu lang vẫn luôn chán ghét đại nữ nhị, nhưng qua mấy ngày mệt mỏi, Đình bà lại nhận ra đại nữ nhị trước kia rất tốt.

Trước kia nó nguyện ý làm việc đồng áng, bà làm gì vất vả giống như bây giờ?

Ba người nói đông nói tây cả nửa ngày trời cũng không nghĩ ra biện pháp tốt nào, cuối cùng vẫn là Đình nữ nhị đưa ra đề nghị:

“Bằng không để nữ tam suy nghĩ biện pháp? Thành Tài thông minh hơn.” Lúc trước cả hai tỷ muội đều từng đi đọc sách, kết quả Đình nữ nhị học không đâu vào đâu, Đình nữ tam lại học được không ít thứ, sau này còn ở trong huyện tìm được việc, dần dần, rất nhiều đại sự của Đình gia đều nghe theo nàng.

“Phải, để Thành Tài giải quyết giúp chúng ta là được.” Đình bà gật đầu nói, đột nhiên lại nghĩ tới một sự kiện:

“Chúng ta đã vài ngày không đi lên huyện, hôm nay liền đi một chuyến đi, ông mau lấy chút thức ăn cho Thành Tài dùng, ta sẽ mang lên cho nữ tam, tiện thể mua vài ngọn nến trên đó về dùng cho ngày tế tổ tiên luôn.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Đình Thành Tài xử lý Đình Gia Hòa

Đình Thành Tài ở tại trong huyện, thu nhập hoàn toàn dư dả nuôi sống chính mình, hưởng chi Đình bà và Đình lão còn không chỉ không lấy tiền của nàng ta, ngược lại thường đưa lương thực, đưa rau dưa, đưa trứng gà, các loại trợ cấp tới, bởi vậy Đình Thành Tài hoàn toàn không cần tiêu tiền mua gạo mua đồ ăn, bất quá gần đây Đình gia xảy ra rất nhiều chuyện, mỗi ngày mọi người trong nhà đều sợ hãi Đình Gia Hòa, quên mất chuyện tặng đồ cho nàng ta.

Lúc này ra quyết định, Đình bà liền bắt đầu thu thập đồ vật muốn lấy cho tam nữ nhị.

Lương thực phải mang theo nhiều chút, chung quy hiện tại tam nữ nhị đã có phu lang, rau dưa cũng phải lấy nhiều chút, nhà mình có đồ ăn lại đi tiêu tiền mua của người khác cũng thật lãng phí...

Trừ hai loại này... Lúc trước mỗi lần Đình bà vào thành sẽ cầm chút cá tôm và trứng gà, nhưng lần này lại không có.

Ngày nữ tam thành thân đã giết hai con, giờ chỉ còn hai, bị Đình Gia Hòa giết chết một con không nói, nó còn mỗi ngày muốn ăn hai trứng gà. Kết quả, nhà bọn họ nào còn có dư thừa trứng gà mà cho Đình Thành Tài?

Còn có cá tôm, trước kia Đình nữ đại bao hết việc đồng áng, Đình bà mới có thời gian rảnh đi tìm kiếm cá tôm, hiện tại chỉ một chút việc con con mà Đình Gia Hòa đều không muốn làm, Đình bà cây cuốc một亩 muốn chết rồi, mọi đâu ra sức lực đi bắt cá?

Cuối cùng, chỉ có thể thu thập rau dưa và lương thực, xong xuôi, Đình bà liền xuất phát.

Gánh đồ đi nửa canh giờ, Đình bà mới đến huyện Hà Thành.

Có kênh đào xuyên qua huyện Hà Thành, cộng thêm một bến tàu lớn, cho nên nơi này vô cùng náo nhiệt. Đình bà cũng thường xuyên đến nơi này, nhưng nhìn người sang trọng đi tới đi lui, bà vẫn cảm thấy bất an rứt rứt như trước.

Phòng ở nơi này đều là xây bằng gỗ, từng căn từng căn gát gao xây kế nhau. Đình bà đi theo đường đá xanh rộng rãi, không qua bao lâu, liền tới một căn nhà gỗ nhỏ.

Thôn Hà Tây cách huyện Hà Thành cũng không xa, Đình bà đã tính kỹ thời gian rồi mới tới, khi đến nơi của tam nữ nhi cũng là thời điểm ăn cơm trưa.

Đình Thành Tài phụ trách ghi công cho mọi người ở bến tàu, bởi vì giữa trưa mọi người đều phải nghỉ ngơi ăn uống một lát, cho nên nàng ta cũng có thể về nhà ăn cơm, lúc này vừa lúc đang ngồi ở trong nhà, nhìn thấy Đình đồ tể tới, lập tức đi ra đón người vào:

“Mẫu thân đã đến.”

“Người mau vào uống miếng nước.” Phu lang của Đình nữ tam - Văn An cầm ấm hồng trà rót nước vào một chén lớn, đưa tới tay cho Đình đồ tể.

Bởi vì cũng thường xuyên đến, bà để gánh nặng trên vai xuống rồi bước tới ghé ngồi nghỉ, thờ phào nói:

“Thành Tài, mẫu thân mang theo chút lương thực đến cho con.”

“Mẫu thân. Lần sau nên ngồi thuyền đến đây đi, gánh như vậy rất mệt mỏi.” Đình Thành Tài quan tâm nói.

“Phải rồi đó mẫu thân, người từ xa đi tới đây chắc mệt lắm.” Vừa nói chuyện, Văn An vừa đi xem đồ vật Đình đồ tể mang đến.

Xem qua xong, biểu tình y nhện không được thay đổi. Lúc trước y nguyên ý gả cho Đình Thành Tài cũng có rất nhiều nguyên nhân, một trong số đó chính là Đình Thành Tài ở một mình trên huyện thành, không cần giao tiền ra cho Đình phụ, trong nhà lại còn thường đưa đồ ăn tới, nào trứng, nào cá đều không ít.

Nhưng hiện tại thì sao?

Đã không có trứng gà, lại còn không có tôm cá! Đưa tới cũng chỉ có rau xanh không đáng giá tiền!

Thậm chí Đình gia còn có một người điên...

Nghĩ một hồi, Văn An có loại cảm giác mình đã bị lừa, nhất thời liền không thể vui vẻ nổi.

Tuy rằng không vui, nhưng y cũng không nói hay biểu hiện ra ngoài, Đình đồ tể tự nhiên cũng không thể biết tiểu tâm tư của Văn An.

Nhìn thấy tam nữ nhi có tiền đồ nhất của mình, Đình bà liền nhện không được oán giận Đình Gia Hòa khiến người chán ghét.

“Nữ tam, đại tỷ con thật sự rất đáng giận, con có biện pháp gì làm nàng ngoan ngoãn nghe lời một chút hay không?”

Sau khi kể một loạt 'chuyện ác' của Đình Gia Hoà đã làm, Đình bà liền nôn nóng hỏi.

Sau khi thành thân nàng ta liền về huyện thành, mấy ngày nay đang sống nhu tình mật lý với phu lang, cho nên cũng không nghĩ về thăm nhà.

Tuy rằng không về nhà, nhưng nàng ta vẫn rất để ý chuyện trong nhà, bữa trước nàng ta chỉ nghĩ bởi vì suýt chết nên Đình nữ đại kia mới muốn gây sự chú ý, về sau sẽ bình thường trở lại.

Kết quả... Mấy ngày nay Đình nữ đại thế mà vẫn còn nháo?

Từ khi nào lá gan của Đình nữ đại lại lớn như vậy?

Sau khi nghe Đình đồ tể nói xong, trên mặt Đình Thành Tài hiện lên vẻ không dám tin, lại hỏi chi tiết, nhưng đến lúc nàng ta biết rõ tất cả chân tướng, thần sắc liền bình tĩnh trở lại:

“Mẫu thân đừng lo lắng, chuyện này rất dễ giải quyết.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hán Từ Xuyên Qua Làm Ác Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.